BARBARA CARTLAND

PE ARIPILE IUBIRII

Totul şi orice este posibil atunci când eşti îndrăgostit – chiar şi să atingi paradisul. Ar trebui să ştiu, pentru că şi eu l-am atins.

BARBARA CARTLAND

giannijollys

CAPITOLUL 1

1860

— Retrage-ţi imediat cuvintele, de Lamerie!

Contele de Wentworth se încruntă peste masa verde de joc, în timp ce trântea paharul cu brandy pe suprafaţa din lemn de trandafir.

Francezul rămase impasibil. Era descendentul mândru al unei vechi familii hughenote de viţă nobilă care nu scăpase de tirania

Franţei catolice pentru a se supune poruncilor unui simplu lord englez.

Ridică doar iritat din umeri şi îşi strânse buzele.

— Nu le retrag – mi-e foarte limpede că aceste cărţi sunt măsluite, răspunse el sardonic.

Faţa frumoasă de sub părul negru al contelui se înroşi, iar ochii îi străluciră periculos.

De partea cealaltă a mesei, Sir Thomas Babbington, cel mai bun prieten al său, îşi puse cărţile jos şi rosti cu blândeţe:

— Ei haide, Wentworth. E evident că la mijloc a fost o neînţelegere. Cred că tot ce a încercat contele să spună este că ar vrea un nou pachet de cărţi.

Îşi puse mâna pe braţul contelui ca să-l potolească, pentru că vedea că prietenul său era pe punctul de a exploda.

Contele era tot atât de aprig pe cât de calm era Sir Thomas, iar defectele lor se completau.

Stăpânirea de sine care îi lipsea contelui era compensată de talentul său artistic. Tablourile lui erau lăudate de toată lumea, şi scria versuri pline de sensibilitate şi de graţie.

— Oh, voi, englezii, nu puteţi suporta nici cea mai mică observaţie fără să vă sară ţandăra! se răsti dispreţuitor contele de

Lamerie. Eu sunt cel care ar trebui să fie supărat – e clar că trişaţi şi apoi încercaţi să daţi vina pe mine!

Contele se ridică din scaun cu iuţeala unui şarpe care atacă, în timp ce Sir Thomas încercă de îndată să liniştească situaţia.

— Haide, domnilor. Să lăsăm jocul de cărţi şi să mai bem ceva.

Este un Armagnac bun pe care încă nu l-am încercat.

Faţa francezului deveni acră.

— Îmi ceri să bat în retragere? Ptiu! Niciodată!

Se prăbuşi pe spate în scaun şi îşi strânse cărţile la piept, mormăind în barbă ceva în franceză, ceva ce contele înţelese în mod evident.

— Retrage-ţi cuvintele, francez blestemat! strigă el. Nu mi-am petrecut un an în Franţa ca să rămân nepăsător la insultele tale josnice!

— Atunci e mare păcat că n-ai învăţat mai multe de la noi, îi spuse răspicat contele. Unde sunt faimoasa voastră politeţe şi spiritul de corectitudine englezesc?

Asta fu de-ajuns să-l umple de mânie pe conte, aşa încât se aplecă peste masă şi-l prinse pe francez de lavalieră.

— Câine francez blestemat! urlă el, cu privirea aţintită în ochii francezului.

— Wentworth! Te rog! îl imploră Sir Thomas.

— M-a insultat pentru ultima oară! spuse printre gâfâieli francezul, încercând să-şi elibereze gâtul din strânsoarea de oţel a contelui.

— Richard!

Sir Thomas era copleşit.

Îl văzuse adesea pe prietenul său pierzându-şi firea, iar de anul trecut, de când murise tatăl său, fusese mai aprig la mânie decât oricând.

În mod surprinzător, mâinile contelui erau mari şi pătrate, nicidecum mâinile unui gentleman, şi nu ar fi făcut de ruşine nici măcar un ţăran.

Sir Thomas ştia că era suficient de puternic să-l omoare cu ele pe firavul conte francez şi era îngrozit că acest lucru s-ar fi putut întâmpla într-o bună zi.

Bolborosind, francezul îşi reveni şi îşi îndreptă trupul care măsura un metru şi şaptezeci.

— Domnule, vă provoc la duel! O să reglăm problema în manieră franţuzească – cu săbiile!

— Cum doriţi! mormăi contele pe un ton cu adevărat înfricoşător.

Francezul se ridică din scaun şi îi ordonă chelnerului să le aducă pelerinele.

O oră mai târziu, cei doi bărbaţi stăteau faţă în faţă în plin Hyde

Park.

Contele francez îşi trimisese servitorul acasă să-i aducă săbiile, dar acesta se întorsese cu două pistoale.

Atunci dăduse drumul unui şuvoi de cuvinte mânioase în franceză, în timp ce contele şi Sir Thomas îl priveau.

— Eşti în avantaj, Wentworth, îi şopti Sir Thomas. Toată lumea ştie că e miop şi nu ar putea împuşca nici măcar un taur priponit de un copac!

— O să-l ucid pe nemernic, spumegă contele, încleştându-şi şi descleştându-şi pumnii.

Se dezbrăcase şi rămăsese doar în cămaşă, iar în graba lui îşi smulsese câţiva nasturi de sus.

Pieptul îi tresălta în timp ce încerca să-şi liniştească

nervii. Ştia că, dacă îi tremura mâna, era ca şi cum şi-ar fi semnat singur sentinţa de condamnare la moarte.
Francezul îşi dăduse şi el jos haina. Îşi examina pistolul şi îl cântărea în mână în momentul în care un strigăt răzbătu din nişte tufişuri din apropiere.
— Opriţi-vă!
Ambii bărbaţi îngheţară când văzură un poliţist care se îndrepta spre ei.
— Opriţi-vă! strigă din nou acesta.
Francezul îşi vârî pistolul în vestă chiar înainte ca poliţistul să ajungă la ei.
— Domnule? spuse acesta, uitându-se drept la el.
— Je ne parle pas anglais, rânji francezul.
— Domnule poliţist, poate că vă explic eu, spuse Sir Thomas, ieşind în faţă şi dându-i repede contelui mantaua lui, astfel încât acesta să-şi poată ascunde pistolul. A fost o dispută pentru un nimic, dar acum totul este lămurit. O să plecăm îndată.
— Un moment, domnule...
— Sir Thomas Babbington.
— Îmi pare rău, Înălţimea Voastră, dar o să trebuiască să fac un raport asupra incidentului.
— Chiar este neapărat necesar? A fost o chestiune privată – între gentlemeni.
Poliţistul îl fixă cu privirea mai întâi pe el şi apoi pe conte.
— Cunoaşteţi legea, Înălţimea Voastră. Duelurile sunt strict interzise. Majestatea Sa a avut grijă de asta încă de acum douăzeci de ani.
— Domnule poliţist, dar n-a avut loc niciun duel. Aceşti gentlemeni au avut doar o divergenţă de opinii.
— Înălţimea Voastră, mă asiguraţi că o să vă duceţi prietenul acasă chiar acum?
— Imediat.

— Atunci vă doresc noapte bună, dar ţineţi minte ce vă spun:

dacă vă prind din nou în parc cu pistoale, nu voi avea altă alternativă decât să vă arestez, oricine aţi fi.

— Mulţumesc, noapte bună, domnule poliţist. Să mergem,

Richard.

Contele îi aruncă francezului o privire plină de ură şi se înfăşură în mantie.

Când se întoarse să plece, francezul mormăi:

— Lâche! exact atât de tare cât să fie auzit.

— Du-te dracului! răspunse contele, reţinându-şi cu greu furia.

Numai strânsoarea fermă de braţ a prietenului său îl făcu să se stăpânească.

— N-ar trebui să-ţi pierzi firea la orice insultă care ţi se aruncă, îl sfătui Sir Thomas în timp ce se grăbeau către trăsura care îi aştepta. Este absolut necesar să te controlezi, Richard. Chestia asta o să te distrugă într-o bună zi. Suntem foarte norocoşi că poliţistul ne-a oprit şi ne-a dat doar un avertisment, altfel ar fi putut ieşi rău pentru tine.

— Am destulă încredere în capacitatea mea de a împuşca mortal pe cineva, Thomas, răspunse el, încruntându-se furios.

— Şi prea multă încredere în lipsa de îndemânare a francezului.

Şi totuşi, s-ar fi putut să ne surprindă, şi n-aş vrea ca mama ta să jelească pe cadavrul tău!

Contele se urcă în trăsură, îşi lăsă trupul atletic să cadă pe banchetă şi îşi întoarse privirea spre geam, în timp ce trăsura porni în noapte.

— Ar fi trebuit să-l ucid pe bădăran, murmură el în timp ce-şi croiau drum pe străzile umede din Mayfair. Şi o voi

face, dacă îmi mai apare în cale vreodată!

Pe drumul întunecat care venea spre sudul Londrei, o caleaşcă singuratică se apropia de capitală.

În interiorul ei dormeau, foarte obosite, Temia Brandon împreună cu mama ei.

Temia îşi petrecuse ultimii câţiva ani la un pension din Paris şi în acea zi tocmai se întorsese de acolo.

Mama ei trebuise să o întâmpine singură la vapor pentru că soţul ei, Sir Arthur Brandon, era ocupat cu caii lui.

Grajdurile de la Bovendon Hall erau vestite pe bună dreptate, iar oamenii veneau din toate colţurile ţării ca să cumpere minunatele animale crescute acolo.

Lady Brandon aşteptase ore întregi pentru ca vaporul să tragă la chei, iar atunci când acest lucru se întâmplase, de-abia o recunoscuse pe tânăra elegantă care coborâse pasarela spre ea.

— Temia! Eşti chiar tu? o strigă ea, minunându-se de coafura şi de hainele sofisticate ale fiicei ei.

— Mamă! exclamă fata, grăbindu-se spre ea.

Lady Brandon o îmbrăţişă pe Temia şi îi sărută obrazul catifelat.

Mirosea la fel de minunat pe cât arăta – răspândea un miros discret de verbină şi trandafir.

— Draga mea. Bine ai venit acasă!

— Unde e tata? E cu caii lui?

Lady Brandon râse aproape copilăreşte.

— Bineînţeles. Nu trebuie să-mi fac niciodată griji că tatăl tău se va îndepărta prea tare de casă – nu,

— Singurele mele rivale la iubirea lui au patru picioare, şi nu două!

— Oh, mamă! Am petrecut o perioadă atât de minunată în

Franţa. Aproape că mă simt mai mult franţuzoaică decât englezoaică.

— Draga mea, nu trebuie să-l laşi pe tatăl tău să audă ce-ai spus. Este atât de mândru că este englez şi supus al Majestăţii

Sale regina Victoria.

— Trebuie să mă pui la curent cu toate noutăţile, spuse Temia, în timp ce îşi îndepărta o şuviţă de păr blond-roşcat din colţul gurii.

Ochii ei albaştri erau de culoarea cicoarei, iar chipul remarcabil avea forma elegantă a unei inimi.

Fusese o traversare agitată, şi Temia era mândră că, spre deosebire de mulţi pasageri, nu avusese rău de mare.

Vântul încă mai bătea pe chei şi făcea ca ziua de toamnă răcoroasă şi frumoasă să devină mai rece.

— Aşteaptă până când ne vom urca în trăsură, spuse Lady

Brandon, făcându-i semn vizitiului lor. Avem în faţă o călătorie lungă şi vom rămâne peste noapte la verişoara Georgiana şi la mătuşa Marianne, în Kensington.

— O să fie minunat să o revăd după atâta timp, răspunse Temia, urcându-se în cupeul negru ca pana corbului.

— Vom rămâne acolo numai peste noapte şi, înainte de a ajunge acasă la Bovendon Hall, sper să putem vizita mormântul lui

Jasper.

Ochii i se umplură de lacrimi când aminti numele fiului ei mort.

Jasper căzuse la Scutari, în Crimeea, cu aproximativ cinci ani în urmă, iar familia se cufundase într-un doliu lung şi adânc.

Bovendon Hall devenise cunoscut în împrejurimi ca „Valea

Plângerii 11.

Nimeni nu-l jelise mai adânc ca Lady Brandon, şi, cu

toate că fusese îngropat în Crimeea, familia îi ridicase un monument funerar în curtea bisericii din Bovendon.

Când trăsura trecu peste o groapă, şocul puternic o trezi brusc pe Temia. Se frecă la ochi şi încercă să se uite afară pe fereastră.

Se apropiau de periferia capitalei, iar drumurile erau mărginite de şiruri de case mai dese.

În timp ce se îndreptau spre Kensington, o trăsură care gonea nebuneşte se apropie din spate şi-i depăşi, îndreptându-se spre

Mayfair.

„Dumnezeule! Ce se grăbesc!“ îşi spuse ea.

Zece minute mai târziu, trăsura se opri la intersecţia cu

Kensington.

Temia privi pe fereastră şi văzu clădirea unui teatru mare, retrasă de la stradă, şi, deşi era aproape miezul nopţii, străzile erau încă pline de oameni.

Pe trotuar stăteau o mulţime de fete care chicoteau cu câţiva gentlemeni cu jobene, şi Temia observă un afiş pe care scria:

În această seară – Les Jolies Mademoiselles

Pe frontispiciul clădirii era înscris cu litere ornamentale argintii numele Royal Kent Theatre.

Le privea pe fetele care se purtau ca şi când nu ar fi avut nicio grijă pe lumea asta. Păreau foarte vesele, cu şalurile lor strălucitoare şi cu bonetele la modă.

— Actriţe! zâmbi ea, uşor incitată.

La Paris aflase de acel demi-monde care era populat cu actriţe şi artişti fascinanţi. Fetele din categoria ei socială şuşoteau numai despre asta şi despre numeroasele întâmplări scandaloase din teatrele din oraş.

Lady Brandon căscă şi se întoarse spre Temia.

— Unde suntem? o întrebă, puţin somnoroasă.

— Cred că aproape am ajuns, mamă. Uite, acolo este

Royal Kent

Theatre.

Se opri o secundă înainte de a întreba:

— Mamă, cine sunt Les Jolies Mademoiselles?

— Am auzit că sunt atracţia Londrei, deşi nu mă prea interesează astfel de lucruri. Cântă, dansează, şi sunt cunoscute pentru că întreţin atmosfera la cele mai bune petreceri din oraş.

Mai ales în prezenţa domnilor...

Vocea i se pierdu.

— Mamă, insinuezi că nu sunt nişte doamne?

— Nicio femeie de scenă nu se poate socoti egala unei doamne,

Temia. Nu te-au învăţat acest lucru la şcoală?

Temia nu răspunse.

Îi plăcea cum sună Les Jolies Mademoiselles pentru că îi amintea de Paris. Se gândea că mama ei ar fi fost şocată dacă ar fi aflat că numai cu o săptămână mai înainte cinase la o familie mondenă pariziană unde o trupă de actriţe cântase şi dansase pentru toată lumea.

— De altfel, adăugă mama ei, am o veste bună pentru tine. Tatăl tău s-a hotărât să dea un bal în cinstea întoarcerii tale acasă şi i- am invitat pe toţi cunoscuţii.

— Oh, mamă! Îţi mulţumesc! strigă Temia, gândindu-se cu nerăbdare la noile rochii de bal pe care le cumpărase la Paris.

Se întrebase cum avea să justifice cheltuiala, iar acum avea scuza perfectă!

— O să angajăm un bucătar francez pentru eveniment şi o să fie şi o orchestră. Tatăl tău nu s-a uitat la bani pentru că este atât de fericit să te aibă din nou acasă. Dar trebuie să promiţi că n-o să ne mai părăseşti din nou pentru o perioadă atât de îndelungată.

— Bineînţeles, mamă! răspunse Temia, aşteptând ca

vizitiul să coboare şi să le ajute să se dea jos din trăsură.
Se gândi o clipă şi apoi propuse:
— Mamă, ce-ar fi să le avem pe Les Jolies Mademoiselles la petrecere? Dacă sunt aşa la modă cum spui, atunci o mică reprezentaţie a lor o să fie cu siguranţă aplaudată.
Pentru o clipă, mama ei deveni glacială.
— Tatăl tău nu ar admite niciodată astfel de femei în casă!
Temia simţi că această remarcă ascundea mai mult decât un simplu comentariu.
În casa mătuşii, lumina era încă aprinsă, şi în clipa următoare uşa se deschise şi lângă ea apărură repede doi lachei şi un majordom care îi supraveghea bagajul.
— Lady Brandon, domnişoară Brandon, bună seara. Înălţimea
Sa vă aşteaptă în salon.
— Oh, prostuţa de Marianne! exclamă Lady Brandon. Nu i-am scris şi i-am spus să nu ne aştepte pentru că s-ar putea să ajungem foarte târziu?
Cu toate acestea, Lady Brandon şi Temia intrară în casă şi fură poftite imediat într-o încăpere elegantă.
O femeie micuţă, înfăşurată într-un halat, le aştepta lângă foc.
Temia se repezi imediat către mătuşa Marianne.
— Temia! Măi, ce înaltă şi frumoasă te-ai făcut! exclamă
Marianne, sărutând-o pe obraz.
— Îţi mulţumesc, mătuşă. Mă bucur foarte mult că m-am întors în Anglia, dar grozav o să-mi mai lipsească prietenii.
— Parisul e un oraş frumos, nu-i aşa?
— Foarte, răspunse Temia, aşezându-se lângă foc.
— Bănuiesc că Georgiana o să dorească să audă totul despre el, mâine-dimineaţă. Mă tem că s-a culcat devreme, cu o durere de cap. I-a părut tare rău că nu a putut rămâne trează.

— Ce face Georgiana?

— Face bine, şi a crescut la fel de mult ca tine! După cum îţi aminteşti, între voi este doar o diferenţă de un an.

Temia râse.

— Da, bineînţeles. Cred că ea are douăzeci şi doi de ani.

— Luna viitoare, iar tu faci douăzeci şi doi la sfârşitul verii?

— Da, spuse Temia, şi a fost un mare păcat că nu eram în Anglia când am împlinit douăzeci şi unu. Oricum, tata dă un bal pentru mine şi sper din toată inima că o să puteţi veni.

— Invitaţiile tocmai au sosit, răspunse mătuşa Marianne.

Georgiana de-abia aşteaptă – spune că s-a săturat de toţi gentlemenii din Londra şi este nerăbdătoare să cunoască un lord cumsecade din provincie.

— Marianne, mă tem că, într-un anume fel, ne cam lipsesc lorzii, interveni Lady Brandon. I-am trimis invitaţii prin poştă lordului Wentworth şi ducelui de Northampton, dar nu am primit niciun răspuns de la vreunul din ei.

— Ducele de Northampton este foarte bătrân, nu-i aşa? Nu mi le pot imagina pe fiicele noastre dorindu-şi să se târască în sala de dans cu el. Ce ştii de Wentworth?

— Nu prea multe. N-a mai fost de mult prin comitat. Trăieşte la

Londra, iar Yardley Manor este doar o adresă. Tatăl lui, bătrânul conte, de-abia a murit anul trecut.

— Atunci este încă în doliu...

— N-aş spune asta. În orice caz, sunt atât de obosită încât dacă nu merg acum la culcare, va trebui să mă cari pe sus!

— Te rog să mă ierţi, dar sunt atât de emoţionată să vă văd pe amândouă. Păcat că nu poţi sta mai mult.

— Trebuie să ne întoarcem acasă cât de curând putem. Lui

Arthur nu-i place să rămână singur.

Majordomul mătuşii Marianne le conduse în camerele lor şi se asigură că se simţeau confortabil.

Temia adormi aproape imediat şi dormi adâncită în vise până când slujnica o trezi la ora opt.

— Bună dimineaţa, domnişoară, spuse aceasta, aşezând o tavă pe noptieră. Să trag draperiile?

— Da, te rog. Sper că e soare! O să fie o călătorie mizerabilă înapoi în Northamptonshire dacă nu este aşa.

Slujnica trase draperiile şi nişte raze slabe de soare luminară încăperea.

Temia se ridică în capul oaselor şi bău o ceaşcă cu ceai.

Se gândi din nou la Les Jolies Mademoiselles şi la cât de grozav ar fi ca ele să dea o reprezentaţie la balul ei.

„Ce păcat că tata e aşa de pornit împotriva acestui lucru. Ar fi dat serii un aer cu adevărat franţuzesc, care mi-ar fi plăcut.“

Abia se ridicase din pat şi slujnica o ajutase să se îmbrace, iar ea era nerăbdătoare să o vadă pe Georgiana.

De îndată ce intră în salonul pentru micul dejun şi o văzu, nu- şi mai putu reţine entuziasmul.

— Georgiana! strigă ea, repezindu-se la verişoara ei şi sărutând- o pe obraz. Ce minunat arăţi!

— Eram gata să spun şi eu acelaşi lucru, draga mea! răspunse ea.

Georgiana era palidă şi blondă, cu nişte ochi căprui enormi.

— Cât a trecut de când ne-am văzut ultima dată?

— A fost în anul de dinaintea plecării tale la Paris, dar nu am crezut că e posibil să creşti atât de mult!

— Este o iluzie, nu sunt mai înaltă decât eram atunci.

— Atunci poate că rochia şi părul tău sunt de vină – atât de franţuzeşti!

Temia se îmbujoră de plăcere şi-şi netezi partea de jos a

rochiei de mătase. Era una dintre rochiile ei preferate şi se asorta cu culoarea ochilor.

Georgiana o pofti pe Temia să se aşeze la masă.

— Aşa, păi după micul dejun trebuie să-mi spui toate noutăţile despre tine. Păcat că o să plecaţi după prânz.

— Dar o să te văd la bal, Georgiana?

— Absolut sigur, dar nu rămânem mai mult de o noapte. Poate că în curând o să vii din nou în vizită la Londra?

— Ar fi minunat, dar mai întâi vreau să mă reobişnuiesc cu

Bovendon Hall înainte de a-l părăsi din nou.

După micul dejun, Georgiana şi Temia merseră în salonul de zi pentru a vedea ultimele schiţe ale Georgianei.

— Astea sunt bune, rosti Temia entuziastă, în timp ce deschidea o mapă cu desene reprezentând animale. Ce bine ai prins înfăţişarea căţelului tău!

Bob, cockerul King Charles Cavalier al Georgianei, stătea cu capul pe labe lângă un şemineu şi îşi privea rugător stăpâna, în speranţa că va fi recompensat cu ceva de mâncare.

— E adorabil, nu-i aşa?

— Foarte, deşi trebuie să recunosc că prefer caii. De-abia aştept să-i văd pe cei noi de la grajdurile tatei.

— Ceea ce începuse ca o pasiune a devenit o afacere înfloritoare, spune mama…

— Da, deşi cum bine ştii, tata este, înainte de toate, mai ales un gentleman.

— Bineînţeles, spuse Georgiana. Şi va dori să recupereze timpul pierdut mândrindu-se cu tine la acest bal.

Temia râse.

— Da, aşa va face, iar eu sunt mulţumită că nu va trebui să ascund cufărul uriaş plin cu rochii pe care le-am

cumpărat la
Paris!
— Ştii că unchiul Arthur nu-ţi poate refuza nimic, îi răspunse
Georgiana, dând deoparte mapa cu desene.
— Nu e chiar aşa, răspunse Temia.
— De ce spui asta? Dacă stă în puterile lui să te mulţumească, ştii că tatăl tău o va face.
— Există ceva ce nu va face. Georgiana, îţi sună cunoscut Royal
Kent Theatre?
— Cel de la răspântie?
— Da, exact acela. Aseară, în drumul nostru, am văzut că există o trupă de muzică şi dans numită Les Jolies Mademoiselles. Mama spune că sunt punctul de atracţie al Londrei, şi dacă ar fi să dea un spectacol la balul meu...
Georgiana părea şocată.
— Temia, ştii ce fel de femei sunt acestea?
— Mama şi-a exprimat aproape aceeaşi părere. A spus că tata nu le-ar da voie niciodată în casa noastră! În Franţa, femeile ca ele sunt onorate, nu privite chiorâş. Englezii sunt întra-devăr atât de puritani uneori!
Georgiana îl luă în braţe pe Bob şi se duse cu el pe canapea.
Părea că meditează adânc.
— Nu, draga mea, nu din cauza asta...
— Atunci, de ce?
Georgiana îşi muşcă buza.
— Nu ştiu dacă ar trebui să-ţi spun.
Temia părea intrigată.
— Draga mea, acum că ai pomenit-o, trebuie!
— Foarte bine, dar nu ai voie să discuţi despre asta cu părinţii tăi, pentru că mama ta se va simţi umilită dacă va bănui că eu ţi- am spus.

— Georgiana! strigă Temia exasperată.

— Promite-mi că nu vei fi şocată – dar în familie circulă zvonul că unchiul Arthur, tatăl tău, a fost implicat cândva într-un scandal cu o dansatoare. Bineînţeles că asta a fost înainte de a o întâlni pe mama ta. Na, am spus-o!

Temia se aşeză, simţind că i se învârteşte capul.

O uimise ceea ce îi spusese Georgiana.

Îl considerase întotdeauna pe tatăl ei cam serios şi plicticos.

Bineînţeles că era tatăl ei drag, dar nu şi-l putea imagina flecărind cu fetele acelea pe care le văzuse ieri lângă teatru sau comportându-se în vreun fel mai prejos decât un gentleman.

— Dumnezeule! respiră ea adânc. Nu prea îmi vine să cred. N-

am mai auzit niciodată această poveste.

— Nu este ceva despre care să se discute. Mi-e teamă că detaliile îmi sunt necunoscute, Temia, şi nu trebuie să spui că eu ţi-am povestit, altfel mama se va înfuria pe mine. Dar acum înţelegi pentru ce Les Jolies Mademoiselles nu vor călca niciodată la

Bovendon Hall.

În mod surprinzător, Temia fu tăcută şi retrasă pentru tot restul zilei.

Deşi îi plăcea să se considere o femeie de lume, nu ştia nimic despre dragoste sau despre faţa ei întunecată.

„Trebuie să aflu mai multe despre acest secret de familie”, reflectă ea în timpul mesei de prânz. „Dar cum să descopăr adevărul fără să o supăr pe mama?”

Şi înainte de a trece la desert, se hotărâse să meargă la rădăcina problemei.

„Nu pot să las lucrurile aşa”, murmurase pentru sine, în timp ce îşi termina tarta cu mere. „Pur şi simplu nu pot!”

CAPITOLUL 2

Temiei nu-i plăcuseră dezvăluirile despre tatăl ei care fuseseră un secret de familie pentru atât de mulţi ani.

Îi ceru Georgianei să reia povestea de mai multe ori şi apoi căută noi indicii.

— Eşti sigură că nu ştii mai multe? îi şopti în timp ce se plimbau în jurul grădinii.

— Ţi-am spus tot ce ştiu, răspunse Georgiana, căreia îi părea rău acum că amintise de acest subiect. Tot ce pot spune este că s- a întâmplat înainte ca părinţii tăi să se căsătorească.

Temia se simţea frustrată. Îi venea greu să-şi întrebe mama ce se întâmplase dacă acest lucru o supăra, şi nici nu intra în discuţie să-l descoasă pe tatăl său.

— Trebuie să existe vreun servitor bătrân care era la conac când s-au întâmplat lucrurile, poate Robert, grăjdarul nostru, care este la Bovendon Hall de când era copil la grajduri.

Dar cum să abordezi subiectul cu un servitor?

Ştia că era sub demnitatea ei să caute frânturi de informaţii printre angajaţi, iar dacă mama ei ar fi aflat, ar fi fost extrem de furioasă.

Medita încă asupra enigmei, când majordomul o anunţă că trăsura era gata de plecare.

— Temia! Draga mea! Ce minunat arăţi!

În clipa în care păşise în casă, Temia alergase imediat spre biblioteca unde ştia că era tatăl ei.

— Tată! Mi-a fost atât de dor de tine! exclamă ea, în timp ce el o săruta pe obraz şi o îmbrăţişa.

— Te-ai făcut atât de frumoasă. Mi-e greu să cred că am creat o fiinţă atât de fermecătoare.

Temia râse şi îl scutură de reverul hainei.

— Tată, eşti nedrept cu tine, eşti cât se poate de distins şi de înţelept, iar aceste virtuţi sunt mult mai importante decât simplul aspect exterior.

— Păi, şi mama ta credea asta! Iar atunci când aveam păr, făceam o figură acceptabilă într-un costum elegat şi cu joben.

— Tată, ai avut multe iubite înainte de-a o cunoaşte pe mama?

Temiei nu-i venea să creadă că avusese curajul să întrebe aşa ceva.

Îl simţi cum se desprinde de ea.

— Ai stat prea mult în Franţa, draga mea, spuse el cu o faţă uimită. Se vede.

— Oh, îmi pare rău, tată. N-am vrut să te jignesc!

— Nu sunt jignit, Temia, ci numai şocat de îndrăzneala ta.

Trebuie să-ţi aminteşti că acum eşti în Anglia şi nu trebuie să le pui oamenilor astfel de întrebări foarte intime. Ceea ce în Franţa trece drept o conversaţie foarte lejeră este un lucru care nu se face în Anglia.

Temia roşi.

Era adevărat – în cei doi ani pe care îi petrecuse la Paris devenise foarte îndrăzneaţă. În temperamentul francezilor exista ceva deschis şi sincer, care atinsese o coardă a sufletului ei şi o făcuse să-şi abandoneze repede rezerva tipic englezească.

De fapt, fusese întotdeauna mulţumită când cineva o luase mai degrabă drept franţuzoaică decât englezoaică.

Vorbea franţuzeşte cu un accent impecabil şi învăţase şi puţină italiană, iar unii oameni refuzau să creadă că nu era de pe continent.

— Temia, poţi să mă scuzi pentru moment? Am ceva hârţogăraie de terminat înainte de cină. Şi sunt sigur că unui anumit prieten al tău cu patru picioare i-ar face plăcere o vizită!

— Fulger! Oh, cum aş putea să-l uit? Tată, trebuie să fug îndată la grajduri!

Se întoarse repede şi se îndreptă spre grajduri.

„Totul pare neschimbat de când am fost ultima oară aici“, gândi ea oarecum satisfăcută, în timp ce alerga către clădirea scundă care se afla la ceva distanţă de casă.

Primul om pe care îl văzu fu Robert, bătrânul grăjdar.

Mâinile îi erau la fel de marcate de trecerea anilor ca şi faţa, iar şapca neagră de pe cap îi ascundea creştetul chel. Era ocupat să-i aranjeze o potcoavă care nu-i stătea bine unui ponei pe care ea nu îl mai văzuse până atunci.

— Robert! îl strigă ea din celălalt capăt al curţii.

— Domnişoară Temia! În sfârşit v-aţi întors acasă!

— Da, m-am întors, şi de data asta rămân.

— Îmi face plăcere să aud asta, domnişoară. Lui Fulger i-a fost în mod sigur dor de dumneavoastră!

— Unde e, Robert? Mi-ar plăcea tare mult să-l văd.

— Este colo pe câmp, trebuie numai să-l strigaţi şi va veni!

Temia nu-şi putu reţine entuziasmul în timp ce alerga spre marginea câmpului. Mândrul armăsar murg păştea liniştit, dar îndată ce fu strigat, îşi ridică fornăind capul mare.

În câteva clipe galopa către ea. Atinse încântat mâna Tamiei cu botul.

— Îmi pare rău, băiete. N-am zahăr. Lasă-mă să te privesc!

Fulger clătină din cap ca şi când ar fi fost dezamăgit.

— Ei, haide, îi şopti Temia, mâine vom face o plimbare lungă şi frumoasă şi o să ai parte de toate bunătăţile pe care ţi le doreşti.

Nu vreau ca Robert să mă acuze că încerc să te fac gras şi leneş.

Îi mângâie iubitoare coama mătăsoasă.

Niciunul dintre caii pe care îi călărise la Paris nu fusese atât de frumos, iar în rarele ocazii pe care le avusese să

călărească, nu avusese aceeaşi satisfacţie ca atunci când mergea la galop cu

Fulger.

Fusese al ei încă de când era mânz şi ea însăşi îl alesese. Avea o pată albă pe nas, iar tatăl lui fusese campion de curse.

În timp ce ea îl dezmierda, observă că Robert se apropiase de ei, lângă gard.

— Avem un armăsar nou în grajduri, domnişoară. Tatăl dumneavoastră va dori cu siguranţă să vi-l arate mâine.

— Unde este?

— În boxa lui. Vreţi să-l vedeţi?

Temia se opri. Îi trecu prin cap că poate tatăl ei va dori să i-l arate primul şi nu voia să-i strice plăcerea.

— Nu, voi aştepta până mâine, Robert. Trebuie să mă întorc în casă şi să-mi văd de lucruri. Cred că Sarah se învârte în jurul cozii!

Robert râse şi îşi atinse şapca.

— Pe mâine, domnişoară.

— Da, pe mâine, îi răspunse ea fericită.

Nimic nu îi făcea mai mare plăcere decât perspectiva unui galop prin peisajul de ţară.

Când în sfârşit urcă în dormitorul ei, Temia avu parte de o surpriză.

Tapetul cu aspect prăfuit fusese înlocuit de unul mai sofisticat, la fereastră atârnau draperii noi din mătase roz şi mai era şi un garderob uriaş din lemn de nuc cu numeroase sertare.

— O, ce frumos este! spuse cu răsuflarea tăiată când intră.

— Bine aţi venit acasă, domnişoară Temia! exclamă Sarah, făcând o plecăciune. Ne-aţi lipsit tuturor.

— Mama a redecorat camera?

— Da, domnişoară. A petrecut luni întregi cu

decoratorul, alegând toate culorile, apoi a comandat garderobul la Londra. Ei, ce părere aveţi?

— Cred că este minunat. Sunt aşa de bucuroasă că mama mi-a cumpărat un garderob nou – eram îngrijorată că în cel vechi nu voi putea să înghesui toate rochiile noi.

— Sunt de la Paris, domnişoară?

— Da, de la Paris. Şi vreau să o calci pe cea vişinie de mătase pentru diseară. Vreau să mă fac cât se poate de atrăgătoare pentru papà în această seară.

Slujnica făcu o plăcăciune şi ieşi din încăpere.

Temia aruncă o privire în baie şi observă că totul părea curat şi aranjat, cu flori într-o vază micuţă.

Toate acestea o făcură să se simtă bine-venită şi bucuroasă că este acasă.

Se uită la micul raft cu cărţi pe care le lăsase acolo înainte să plece în Franţa.

— Toate astea mi se par acum atât de copilăreşti, reflectă alegând Povestiri după opera lui Shakespeare, de Charles Lamb.

După ce l-am citit pe Voltaire, simt nevoia să-mi mai lărgesc orizontul.

Brusc, se simţi îngrozitor de obosită după călătorie, aşa că se întinse pe pat şi închise ochii.

Avea senzaţia că dormise numai zece minute când o strigă

Sarah, aflată lângă ea:

— Treziţi-vă domnişoară! Trebuie să vă îmbrac pentru cină.

— Cât este ceasul, Sarah?

— Este trecut de şapte. Dormiţi de mai bine de o oră!

Sarah o ajută să se îmbrace cu rochia vişinie, după care se apucă să-i aranjeze părul, iar Temia fu nevoită să-i arate cum îi plăcea să fie coafat în noul stil franţuzesc.

Din fericire, Sarah învăţa repede, aşa că în curând

Temia se putu admira cu plăcere în oglinda înaltă dintre ferestre.

— Bravo, Sarah, o lăudă.

— Arătaţi splendid, domnişoară, suspină Sarah, dându-se puţin înapoi ca să-şi admire opera.

Temia zâmbi.

Ochii ei albaştri străluceau, iar părul blond părea înţesat de stele în lumina lumânărilor. Soarele era la zenit şi încăperea era deja plină de umbre.

Se auzi apoi sunetul foarte familiar al gongului, iar Temia râse în sinea ei.

— Nu am mai auzit sunetul acesta de multă vreme, murmură, ridicându-se să iasă din cameră.

Jos, Temia îi auzi pe părinţii ei, care erau deja în salon.

— Bună seara, domnişoară! spuse Ridley, majordomul, pe ton cântat.

— Scumpo, arăţi extraordinar de frumoasă! exclamă mama. Nu- i aşa, Arthur?

— Ce părere ai, papà? îl întrebă cu timiditate, etalându-şi rochia.

— Eu am plătit-o? întrebă el cu un zâmbet ironic.

— Da, papà.

— Să îndrăznesc să întreb cât m-a costat?

— Nu, papà.

Sir Arthur zâmbi în sinea lui, amuzat. Ca şi când i-ar fi putut refuza ceva singurei lui fiice!

— Sper că nu te vei plictisi la ţară.

— O, Doamne, nu, papà! răspunse în timp ce se aşeza. Mi-a fost dor de Bovendon mai mult decât îţi poţi imagina!

— Sigur ai fost la grajduri, nu?

— Da, ca să-l văd pe Fulger. Robert mi-a spus că ai un armăsar nou splendid.

Tatăl ei chicoti.

— Da, aşa este. Sunt foarte mândru de Brutus.

— De ce l-ai botezat Brutus? Sper că nu te va trăda aşa cum senatorul roman l-a trădat pe Cezar!

— Pentru că este un animal uriaş şi sălbatic, aşa că numele mi s-a părut potrivit.

— Îl vei lua la vânătoare?

— Poate după ce-l voi călări de câteva ori, dar acum este prea devreme. Păcat, pentru că la sfârşitul săptămânii are loc o partidă.

Mama Temiei începu să râdă.

— Observ că dacă nu sunt atentă, nu voi reuşi să schimb subiectul discuţiei prea uşor, spuse cu un oftat.

— Păcat că nu te pasionează vânătoarea, mamă, zise Temia, luând o înghiţitură de vin. Mi-ar plăcea aşa de mult să mergem împreună, toată familia.

— Dar atunci cine ar rămâne acasă să supravegheze pregătirea meselor? Nu, prefer să stau acasă să mă ocup de pregătirea unor mâncăruri bune pentru domnii care vânează.

— Şi pentru doamne, o corectă Temia.

— Fiindcă nu ai avut ocazia să-l călăreşti pe Fulger de o veşnicie, ce-ai zice să vii cu mine mâine când îl scot pe Brutus la plimbare?

Sugeră tatăl ei.

— O, da! Mi-ar plăcea foarte mult, acceptă Temia. Îmi este aşa de dor să-l călăresc din nou pe Fulger.

— Atunci aşa rămâne. O să-i spun lui Robert să-i pregătească pentru zece şi jumătate, şi vom călări până la râu şi înapoi. Ne vom întoarce pentru masa de prânz, şi vei putea să-mi spui ce părere ai despre ultima mea achiziţie.

Temia era aşa de încântată, că anevoie îşi putea stăpâni nerăbdarea. Abia aştepta ziua de mâine.

— Dar balul, mamă? Va avea loc la sfârşitul săptămânii?

— Da, iubita mea. Mâine o să-ţi arăt meniul şi o să discutăm despre orchestră. Signor Duttini nu te va

dezamăgi. Vine din Italia.

Întotdeauna am spus că italienii au o strălucire anume.

— Mamă, mă faci să cred că eşti un pic îndrăgostită de signor

Duttini, o necăji Temia. Papà, va trebui să fi cu băgare de seamă în seara balului!

— Temia, nu am ochi decât pentru un singur bărbat! De douăzeci şi şapte de ani suntem căsătoriţi şi nu trece o zi în care să nu-i mulţumesc bunului Dumnezeu că mi-a îngăduit să fiu o femeie aşa de norocoasă.

— Erai mai tânără decât mine când l-ai cunoscut pe papà, nu- i aşa?

— Da, abia împlinisem douăzeci de ani.

— Eu nu mă grăbesc să mă mărit, recunoscu Temia. Vreau să mă căsătoresc din dragoste când va veni vremea, şi trebuie să fie o iubire perfectă, ca a ta cu papà.

Temia ar fi putut să jure că în acel moment, ceva ca o umbră trecuse peste chipul mamei ei, dar fusese atât de efemer că nici nu apucase să se gândească la asta că şi dispăruse.

Temia rezistă cât de mult reuşi, dar curând îşi simţi ochii grei şi nu se mai putu gândi decât să se suie în pat.

Îi sărută pe părinţii ei şi le spuse noapte bună, apoi se duse sus şi, după ce Sarah o ajută să se dezbrace, se băgă în pat.

Dar, la parter, în salon, scena era foarte diferită…

— Deci nu i-ai spus despre lordul Alphonse, murmură Lady

Brandon, sorbind delicat din brandy.

— Nu mi s-a părut momentul potrivit, Alice, răspunse Sir

Arthur, privind spre tăciunii care se stingeau în şemineu.

— Mai devreme sau mai târziu tot trebuie să abordăm subiectul.

— Care – acela că tatăl ei este bătaia de joc a unui om

fără scrupule care se pretinde de o moralitate ireproşabilă, când lucrurile nu stau deloc aşa?

— Nu mai poate continua să ia cai şi să nu plătească pentru ei.

Avem cheltuieli, iar el insistă să-i ia pe cei mai buni. Numai

Dumnezeu ştie cât o să mai poţi să-l păstrezi pe Brutus, odată ce pune ochii pe el.

— Nu-l poate lua pe Brutus! scrâşni Sir Arthur.

— Dar a făcut deja apropouri că i-ar plăcea Fulger.

— Dacă va fi cazul, va trebui să analizăm problema cu atenţie, oftă el. Nu ne putem permite să ne jucăm prea mult cu el, Alice.

Este atât de imprevizibil, şi nu sunt sigur că nu va dezvălui o anumită chestiune.

La auzul acestui lucru, Lady Brandon începu să plângă.

— De ce trebuie să plătim pentru o istorie atât de veche? hohoti ea, acoperindu-şi ochii.

Sir Arthur se îndreptă către soţia lui şi o cuprinse cu braţul în încercarea de a o linişti.

— Nu este de ajuns că ne-am pierdut unicul fiu?

— Oamenii de teapa lui nu au niciun strop de moralitate, spuse

Sir Arthur, şi faţa îi deveni ca de piatră.

Dar chiar şi în timp ce o alina, ştia că, indiferent cât de mult şi- ar fi dorit, lordul Alphonse nu urma să dispără ca un fuior de fum.

*

A doua zi dimineaţă, Temia abia aştepta să se termine micul dejun, ca să dea fuga la grajduri.

Fulger o aştepta, şi ea îi dădu o bucată de zahăr în timp ce

Robert îl înşeua pe Brutus pentru tatăl ei.

Sir Arthur se apropie cu paşi energici, arătând foarte

spilcuit în costumul său de călărie.

— Ţi-am spus că e un animal pe cinste, Temia, se lăudă el, încălecând mândru pe Brutus.

— Chiar aşa este, tată. Arată ca şi cum ar fi plin de energie.

Poate chiar prea multă, după părerea mea!

— N-aş lăsa pe nimeni altcineva să-l călărească, Temia, spuse

Sir Arthur, contemplând sumbru îngrozitoarea idee ca lordul

Alphonse să încerce să-l revendice. E năbădăios, asta se vede clar.

E numai a treia oară când ies cu el la o plimbare lungă, aşa că o să vedem dacă se comportă bine.

Curând după aceea străbăteau peisajul de ţară.

Toamna îşi arăta deja semnele, cu nuanţele de roşu care colorau copacii şi tufişurile, iar Temia reflectă că nu peste multă vreme nu vor mai avea frunze şi crengile lor vor fi golaşe.

Sporovăiră între partidele de galop până când ajunseră la râu, unde se opriră să se odihnească. Temiei îi veni brusc ideea să amintească de Les Jolies Mademoiselles.

— Tată, balul ăsta pe care îl dăm... n-ar fi minunat dacă am avea şi o distracţie extravagantă?

— Adică şi altceva în afară de orchestra lui signor Duttini? Ce ţi-ar plăcea, iubito? Dacă îmi stă în putere, ştii că o voi face.

Temia respiră adânc şi se uită în altă parte, astfel încât lucrul să pară cât mai banal cu putinţă.

— Păi, când eram în Kensington, am văzut o trupă de dans despre care mama spunea că este atracţia Londrei...

Tatăl ei o privi fix, cu o expresie care îi sugeră Temiei faptul că era puţin tulburat.

— O trupă de dans? Vrei să spui actriţe?

Temia respiră adânc.

„Dacă se supără, atunci voi şti că în spatele acelei poveşti e ceva!“ îşi spuse în sinea ei.

— Da. În Franţa lumea nu se uită urât la ele ca aici, şi ar putea da o savoare continentală...

— Nici nu intră în discuţie! o întrerupse tatăl ei cu o expresie teribil de furioasă. Înţeleg că şederea îndelungată în Franţa ţi-a pervertit percepţia asupra convenienţelor sociale.

Şi cu asta, îl întoarse pe Brutus şi porni în galop de la râu în direcţia conacului.

„Măi să fie!“ îşi spuse Temia puţin uimită. „Nu mă aşteptam la o reacţie atât de violentă la sugestia mea. Nu pot decât să trag concluzia că teoria Georgianei are într-adevăr legătură cu un secret de familie ascuns sub toate lucrurile astea!“

În timp ce îl îmboldea pe Fulger din pinteni să o ia din loc, nu- şi putea stăpâni uimirea tot mai mare.

„O să merg până la capăt cu asta!“ decise ea, în timp ce străbătea terenurile necultivate. „E evident că tatăl meu are mai multe de ascuns!“

Sosise ziua balului, şi Bovendon Hall era în fierbere. Încă înainte de ivirea zorilor servitorii făceau pregătiri, iar pe lângă ei fuseseră angajaţi alţi servitori printr-o agenţie din Londra.

Lady Brandon se trezi devreme, odată cu ivirea primelor raze slabe de lumină ale zorilor, iar camerista ei o ajută să se îmbrace.

— Grăbeşte-te, Martha. Şampania va sosi curând. Stăpânul a comandat-o special din Franţa.

— Bucătăreasa noastră este supărată pentru că aţi angajat un maestru din Franţa ca să creeze nişte specialităţi pentru bufet, înălţimea Voastră.

— Bucătăreasa noastră ar trebui să se bucure pentru

ajutorul primit, Martha.

Doamna Duff fusese angajată la Bovendon Hall cu mulţi ani în urmă şi nu întinerea, şi cu toate că reuşea să se descurce cu meniul zilnic, Lady Brandon se îndoise de capacitatea ei de a găti pentru atât de mulţi oaspeţi.

— Oh, bănuiesc că lucrurile chiar aşa stau, răspunse Martha.

Probabil că are aproape şaizeci de ani, dacă nu mai mult.

— Chiar şi aşa, nu am dorit să o supărăm, Martha. O să discut cu ea mai târziu şi o să-i explic că postul ei este sigur până când va dori să se retragă.

Mai ales astăzi, Lady Brandon nu-şi dorea vreo problemă cu servitorii – nu avea şi aşa destule pe cap?

Temia se oferise să ajute când venise la micul dejun, dar i se spusese să se odihnească şi să nu-şi facă probleme.

Dar înainte să-şi dea seama, sosise timpul să se îmbrace.

Sarah îi strânse şireturile noii ei rochii de bal de la Paris şi între timp se gândiră la o coafură pretenţioasă care să facă senzaţie, după cum spera Temia.

— Cred că nici dacă v-aţi strădui n-aţi putea arăta mai frumoasă! spuse Sarah care rămăsese cu gura căscată, în timp ce

Temia stătea în faţa oglinzii

— În rochia ei de mătase mov cu un jupon cu volane. Corsajul avea un decolteu îndrăzneţ, cu mâneci scurte încreţite, iar în picioare avea o pereche de pantofiori asortaţi, din mătase mov.

— Toţi gentlemenii din sala de bal vor dori să danseze cu dumneavoastră, domnişoară, oftă Sarah, în timp ce închidea colierul cu diamante de la gâtul zvelt al Temiei.

Aceasta era nerăbdătoare să coboare şi să-şi întâmpine oaspeţii.

Lar când coborî, mama ei o aştepta cu o expresie destul de supărată.

— Draga mea, mi-e teamă că am veşti destul de proaste. Contele de Wentworth s-a scuzat pentru că a fost reţinut la Londra şi nu poate veni. Este unul dintre cei mai râvniţi burlaci din comitat – chiar dacă-i un pic cam sălbatic.

— Ce vrei să spui, mamă?

— Are o înclinaţie accentuată pentru viaţa uşoară şi îşi iroseşte în mod ruşinos talentul. Pictează minunat şi vorbeşte câteva limbi străine. Sunt sigură că o femeie potrivită l-ar aduce pe calea cea bună – nu este vorba de ostilitate, ci doar de o fire aprigă, dacă e să dai crezare bârfelor.

— Păcat, mi-ar fi plăcut să-l cunosc, răspunse Temia, luând paharul cu şampanie pe care i-l oferise un lacheu. Pare interesant.

Ochii lui Lady Brandon se umplură de lacrimi în timp ce îşi privea fiica. În sufletul ei, spera cu ardoare ca Temia să-şi găsească iubirea în această seară.

Era îngrijorată că Temia avea aproape douăzeci şi doi de ani şi nu dădea semne că ar fi interesată de căsătorie.

— Eşti atât de frumoasă, Temia, şopti ea.

Musafirii începuseră să sosească în număr tot mai mare, iar trăsurile se înşirau pe aleea de la intrare pentru a-şi lăsa strălucitoarea încărcătură.

Curând, Lady Brandon era atât de prinsă cu întâmpinarea oaspeţilor încât uită pentru moment de toate grijile.

În sala de bal, Temia fu înconjurată rapid de tineri domni, cu toţii nerăbdători să fie prezentaţi.

— Aţi văduvit ţinutul prea mult timp de frumuseţea dumneavoastră, spuse unul.

— Sunteţi ireală! exclamă un altul, conducând-o spre

centrul sălii de dans.

— Spuneţi că vă veţi căsători cu mine, altfel voi muri în mod sigur de inimă rea! declamă un altul.

Trăind atât de mult timp în Franţa, Temia trată cu un zâmbet aceste complimente uşoare şi continuă să schimbe partenerii la fiecare dans.

Pe la jumătatea serii se declară istovită, în timp ce scăpa din braţele unui anume George Armstrong.

— Îmi zdrobeşti inima, îngerul meu! strigă acesta, ducându-şi mâinile la piept într-un gest teatral.

— Voi reveni mai târziu, îi zâmbi ea cochetă, acum dansează cu altă domnişoară.

Temia se retrase în anticameră, unde se găseau mai multe canapele confortabile.

Zâmbi către un grup de doamne dintr-un colţ, care erau ocupate pe deplin cu bârfele serii – toate sporovăiau şi şuşoteau în spatele evantaielor, în timp ce Temia să lăsă să cadă pe un fotoliu.

În timp ce se relaxa, deveni brusc conştientă de prezenţa unui bărbat lângă uşă, ai cărui ochi o sfredeleau.

Dintr-un motiv oarecare, avu un sentiment distinct de disconfort.

Îl privi timp de câteva fracţiuni de secundă, iar el interpretă acest lucru ca pe o invitaţie.

„Oh, nu!“ îşi spuse în sinea ei, în timp ce îl privea cum se apropie.

— Bună seara, sunteţi domnişoara Brandon, nu-i aşa?

— Da, dar mă puneţi în încurcătură, domnule. Mi-e teamă că nu ne-am mai întâlnit, nu-i aşa?

— Lordul Alphonse, la dispoziţia dumneavoastră. Nu, nu ne-am cunoscut, dar sunt o cunoştinţă de afaceri a tatălui dumneavoastră.

— Deci vă ocupaţi de afaceri cu cai?

— Da, este un fel de-a spune, răspunse el, puţin evaziv.

Nu mi- a spus că are o astfel de fiică încântător de frumoasă. Dar nu dansaţi?

— Sunt puţin obosită. Am dansat tot timpul de când a început să cânte muzica.

— Dar bineînţeles că o să dansaţi cu mine, spuse el cu o încredere arogantă pe care Temia o găsi destul de dezagreabilă.

Se uită în sus către lordul Alphonse şi cântări silueta înaltă şi faţa prelungă, şi nasul mare care părea să se încovoaie în jos. Avea părul negru şi rar, iar Temia aprecie că avea cel puţin patruzeci de ani.

Una peste alta, avea ceva care o făcea să nu se simtă în largul ei.

— Aş vrea să mă odihnesc puţin, răspunse ea încet.

— Prostii! O tânără minunată ca dumneavoastră? Haideţi, orchestra cântă un vals. Oferiţi-mi acest dans.

Temia se gândi că tatăl ei s-ar putea enerva dacă l-ar supăra pe lord, aşa că se ridică şi prinse braţul care i se oferea.

În timpul valsului, lordul Alphonse se lipi un pic prea tare de ea, iar Temia găsi experienţa aceasta destul de deranjantă.

Simţea cum atracţia lui pentru ea devenea tot mai puternică, iar atunci când încercă să se desprindă din îmbrăţişarea lui strânsă, el se apropie şi mai tare de ea.

Când muzica se opri, el continuă să o ţină în braţe.

— Dansaţi minunat, Temia, şi sunteţi într-adevăr foarte frumoasă. Pot să vă vizitez mâine?

— Mi-e teamă că voi fi ocupată, Lord Alphonse. Tocmai m-am întors din Franţa şi sunt destul de prinsă.

— Mâine-dimineaţă îl voi vizita pe tatăl dumneavoastră, aşa că, dacă sunteţi acasă, o să vă văd, insistă el, eliberând-o. Acum, vă rog să mă scuzaţi – mă aşteaptă trăsura.

Temia simţi cum i se strânge pielea când el îi sărută mâna.

Aproape imediat ce lordul Alphonse se îndepărtă, mama ei se grăbi spre ea.

— Ce-a spus? Despre ce ţi-a vorbit? o întrebă pe un ton îngrijorat, lucru care o făcu pe Temia să bănuiască faptul că acest lord Alphonse era o persoană mult mai importantă decât bănuise la început.

— A insistat cât se poate de mult să-i permit să mă viziteze mâine. Bineînţeles că voi spune că nu sunt acasă.

— Ăsta nu e un lucru înţelept, Temia dragă. Este un client foarte bun al tatălui tău.

— Dar mamă, nu-mi pasă deloc de el. M-a strâns dezagreabil de tare în timpul valsului şi asta m-a deranjat.

— Draga mea, sunt sigură că, dacă te-ai descurcat în faţa interesului pe care ţi l-au acordat bărbaţii din Paris, atunci cu atât mai mult vei fi în stare să te descurci cu el într-o manieră corespunzătoare. Nu trebuie să-l respingi prea tare, dragă, tatăl tău n-o să fie prea bucuros dacă el o să se supere pe noi.

Temia simţi un nod în gât. Nu se aşteptase ca mama ei să spună acest lucru.

De ce nu era de acord cu ea?

Niciun gentleman nu strângea atât de tare o doamnă pe care de-abia o cunoscuse!

„Înţeleg că ei doresc să-i facă impresie bună şi că trebuie să accept acest lucru“, medita ea când George Armstrong dădu peste ea pe coridor.

Dar chiar şi atunci când dansă cu el, nu-şi putu şterge din minte pentru tot restul serii imaginea privirii pofticioase a lordului

Alphonse.

Dimineaţa următoare, servitorii încă făceau curăţenie după bal când Temia coborî să caute ceva de mâncare.

Era aproape de prânz, dar nu putea aştepta până la dejun.

Se strecură pe scara din spate în bucătărie şi îi ceru doamnei

Duff, care tocmai scotea din cuptor un rând de pâini aburinde, nişte pâine cu miere.

Se aşeză la masa din bucătărie şi mâncă înfometată.

„Cel puţin dacă sunt aici jos, Ridley n-o să mă găsească“, îşi spuse în sinea ei.

Dar cinci minute mai târziu, acesta cobora scările.

— Domnişoară Temia! Păi ce faceţi aici?

— Voiam ceva de mâncare.

— Un gentleman care este cu tatăl dumneavoastră se interesează de dumneavoastră.

Temia oftă.

— E cumva lordul Alphonse? întrebă.

— Da, domnişoară.

— Ridley, dacă întreabă de mine, vreau să-i spui că nu sunt acasă. Înţelegi?

— Prea bine, domnişoară. Dar dacă stăpânul cere să veniţi?

— Nu m-ai văzut.

Majordomul făcu o pauză, apoi înclină încet din cap. Luă o tavă şi se îndreptă din nou spre scări.

După ce îşi termină gustarea, ea se furişă pe uşa din spate şi ieşi în curte.

Grădinarul-şef curăţa frunzele de pe alee, iar ajutorul lui era ocupat să taie nişte tufe.

Fără să se gândească, Temia se trezi în curând lângă grajduri.

„N-ar trebui să zăbovesc pe aici“, se gândi ea, „pentru că acesta este în mod sigur locul pe care o să-l viziteze lordul Alphonse dacă este aici.“

În timp ce se întorcea spre casă, auzi pe cineva care o striga.

Cu sufletul greu, îl ignoră la început pe lordul Alphonse, dar apoi, când strigătele lui deveniră mai puternice şi mai insistente, ar fi fost o mojicie să pretindă că nu-l recunoaşte.

Se strădui să zâmbească şi se întoarse spre el.

El se grăbea prin curte către ea, cu capul plecat.

— Domnişoară Brandon! Mi s-a spus că nu sunteţi acasă.

— Ridley nu m-a găsit pentru că eram în bucătărie. Probabil a presupus că ieşisem.

— Sunt foarte bucuros că v-am văzut, pentru că am o problemă importantă pe care doresc s-o discut cu dumneavoastră.

— Tocmai mă pregăteam să plec, Lord Alphonse.

— Nu durează mult. Putem intra?

— Trebuie să vorbesc cu Robert.

— Mai târziu. Haideţi, să ne întoarcem în casă. Probabil că vă este frig fără o haină sau un şal.

Îi atinse Temiei umărul cu un gest care o făcu să se înfioare.

Nu-i plăcea să fie tratată atât de intim.

Odată ajunşi în casă, îl conduse în salon, în speranţa că tatăl ei era acolo, dar acesta nu era de găsit nicăieri.

— Domnişoară Brandon, începu el. Trebuie să mă credeţi că de la întâlnirea noastră de aseară nu m-am gândit la nimic altceva decât la dumneavoastră, şi trebuie să mărturisesc că m-am îndrăgostit nebuneşte de dumneavoastră. Nu sunt omul care să aştepte când îmi pun ceva în gând, aşa că vă cer să vă căsătoriţi cu mine. Ştiu că tatăl dumneavoastră va fi de acord.

— Aţi vorbit cu tata despre asta? întrebă Temia puţin nervoasă.

— Nu, nu încă, dar sunt cu totul încrezător că nu va avea obiecţii în legătură cu logodna noastră.

Temia ezită.

Nu dorea să-l ofenseze, dar în acelaşi timp fusese luată prin surprindere de aroganţa şocantă a bărbatului.

— Mă tem că în momentul acesta nu doresc să mă mărit cu nimeni, Lord Alphonse, răspunse ea curajoasă. Bineînţeles că sunt măgulită de cerere, dar nu pot să accept. Acum, dacă mă scuzaţi, sunt gata să plec, după cum v-am spus.

Faţa lordului Alphonse se înroşi de furie. Buzele îi tremurau şi respira zgomotos în timp ce se încrunta.

— Mă... refuzaţi... pe mine? bolborosi el.

— Da, răspunse Temia calmă.

— Ce obiecţii aţi putea avea ca să refuzaţi un gentleman de rangul meu?

— Domnule, nici nu vă cunosc. Acesta este un motiv suficient, nu-i aşa?

— Nu, nu este! strigă el. Sunt obişnuit să obţin ceea ce îmi doresc şi o să vă am, domnişoară Brandon! Acum vă las să cugetaţi asupra hotărârii greşite pe care aţi luat-o şi voi reveni mâine, când veţi fi avut ocazia să vă gândiţi la asta. Bună ziua. Nu e nevoie să mă conduceţi.

Cu aceste cuvinte, ieşi din încăpere furios ca o vijelie.

Ea auzi cum uşa de la intrare este trântită şi zgomotul paşilor lui care se îndepărtau pe pietriş.

„Mă tem că mi-am făcut un duşman“, îşi spuse ea, aşezându-se pe canapea. „Tata o să fie furios, dar în mod sigur va înţelege pentru ce l-am refuzat.“

Dar în sufletul ei creştea o teamă persistentă că poate, exact aşa cum lordul Alphonse nu era un om pe care să-l amâni, nici tatăl ei nu avea să fie aşa de înţelegător pe cât spera ea.

CAPITOLUL 3

Temia rămase trează toată noaptea, ocupându-şi mintea cu gânduri nedorite legate de lordul Alphonse, în timp ce

la Londra, contele de Wentworth era agitat.

— Ce dracu' vrei să spui că nu putem intra? întrebă poruncitor la uşa care ducea în culise, ţinând în mână bastonul cu măciulie de argint.

Silueta lui înaltă era învăluită într-o mantie neagră largă, iar pălăria de mătase îl făcea să pară şi mai înalt decât cei un metru şi optzeci şi cinci.

— Îmi pare rău, excelenţă, dar domnul Baker a fost categoric – în această seară, fără gentlemeni în culise.

— Dar prietenul meu aici de faţă o însoţeşte pe una dintre domnişoare la cină, insistă el, bătând enervat cu bastonul său lung în caldarâm. Leo ne cunoaşte!

— Îmi pare rău, Înălţimea Voastră. Acestea sunt ordinele.

Bărbatul închise precipitat uşa dinspre culise, lăsându-i pe el şi pe Sir Thomas Babbington indignaţi pe trotuar.

— Nu-i nimic, pot să o văd pe Gladys în altă seară, spuse Sir

Thomas. Nu era nevoie să faci atâta caz.

Contele suspină.

Nu că ar fi fost interesat de vreuna dintre fetele de la Les Jolies

Mademoiselles.

De când rupsese o logodnă cu doi ani în urmă, avusese grijă să se ţină departe de orice interludiu romantic. E drept, orice bărbat are nevoi, dar acestea erau de obicei satisfăcute cu uşurinţă de un şir întreg de doamne dornice, de regulă măritate, pe care le întâlnea la nenumăratele baluri şi petreceri.

Numai că în ultima vreme chiar şi acestea încetaseră să-l mai amuze.

Ultima lui affaire de cœur luase sfârşit când doamna în chestiune se întorsese spăşită la soţul ei.

Pe de altă parte, Sir Thomas era un amator inveterat de

actriţe de varieteu. Era unul dintre puţinele lui vicii, faţă de care, spre deosebire de beţii sau jocul de cărţi, contele nu împărtăşea acelaşi entuziasm.

Numai că Sir Thomas era sclavul unei glezne frumoase şi al unei priviri impertinente, iar actriţele din Londra îi oferiseră nenumărate clipe fericite.

— Trebuie să scap de obiceiul acesta, spuse el în timp ce se întorceau la trăsură. Ar trebui să mă aşez la casa mea cu o fată drăguţă, de familie bună, şi să produc un fiu moştenitor. Aşa ar fi vrut taică-meu.

Contele îşi zvârli capul pe spate, râzând:

— Tare aş vrea să o cunosc pe domnişoara care te va îmblânzi!

Exclamă. Nu, cred că în ciuda protestelor tale, eşti un burlac incorigibil. Nu vrei mai degrabă să mergem la club, Thomas?

— Presupun că un brandy sau două m-ar putea ajuta să treacă timpul în mod plăcut. Birjar! Du-ne la Whites!

Faetonul negru şi elegant se puse în mişcare, şi curând lăsară în urmă luminile de la Royal Kent Theatre.

Temia avea dreptate că lordul Alphonse nu era un bărbat uşor de descurajat.

A doua zi după ce-l respinsese, la Bovendon Hall apăru un coş uriaş cu flori.

— Orhidee! suspină mama. Sunt splendide.

— Flori de înmormântare, o contrazise Temia, dispreţuitoare.

— Scumpa mea, dar acestea nu sunt albe. N-am văzut niciodată culori atât de frumoase.

Temia citi cartea de vizită care însoţea orhideele.

Nu voi avea odihnă până când nu vei spune că vei fi a mea.

Ziua era friguroasă, iar slujnica aprinsese deja focul. Temia aruncă în flăcări cartea de vizită, urmărind cum se

îndoaie şi se transformă în scrum.

— Draga mea, chiar era nevoie de aşa ceva?

Temia încă fixa flăcările cu privirea.

— Să o rog pe Sarah să le pună la tine în cameră?

— Nu, mamă. Dacă trebuie să fie expuse, lasă-le să rămână în hol, ca să nu fiu nevoită să mă uit la ele prea mult.

Temia străbătu camera în sus şi în jos, prin faţa ferestrei, şi în cele din urmă se ghemui într-un fotoliu.

— Temia! strigă mama ei. Nu cred că am cheltuit atâţia bani să te duci la pension, ca să te comporţi ca un grăjdar! Dacă Ridley ar fi fost în încăpere?

— Atunci şi-ar fi ferit privirea, replică Temia îmbufnată.

Dar nici chiar faptul că luaseră orhideele din cameră nu o ajută să-şi îmbunătăţească proasta dispoziţie.

Iar când, în aceeaşi după-amiază, sosi un bilet de la lordul

Alphonse în care scria că le va face o vizită a doua zi, Temia luă foc.

Ieşi din casă alergând şi se refugie la grajduri, unde luă o perie şi-l frecă pe Fulger până când părul începu să-i strălucească.

— Domnişoară Temia, nu e nevoie să faceţi asta, tocmai voiam să o fac eu, spuse Robert, intrând în boxa lui Fulger.

— Nu e vina ta, răspunse ea, îngropându-şi faţa în coama mătăsoasă a lui Fulger. Voiam să ies din casă.

— Să-l înşeuez, domnişoară?

Temia se înveseli vizibil.

— Ce idee minunată! O să călăresc până în sat şi înapoi. O

schimbare de decor e tot ce am nevoie.

Ziua era cenuşie şi mohorâtă, dar Temia nu dădu nicio atenţie vremii.

Îl călări pe Fulger cu îndârjire pe drumul către sat şi se

opri să arunce o privire la monumentul ridicat în memoria fratelui ei. Statuia din bronz care-l reprezenta aproape că-i părea a unei alte persoane şi, privind-o, nu-i venea să creadă că Jasper murise.

„Cât de diferită ar fi putut fi viaţa mea, dacă el ar fi trăit“, reflectă ea, atingând cu tandreţe placa de alamă, înainte să se suie iar pe

Fulger.

A doua zi la micul dejun, Temia primi instrucţiuni precise de la tatăl său, ca dacă cumva ar veni în vizită lordul Alphonse, să-l primească neapărat.

— Papà, dacă îmi cere iar să mă mărit cu el, nu voi spune „da“!

N-ai vrea să vorbeşti tu cu el? Poate că ar lua refuzul meu mai în serios dacă ar veni de la tine.

Sir Arthur arăta în mod limpede stingherit.

Temia îşi dădea foarte bine seama că nu doreşte în mod evident să aibă o asemenea conversaţie cu lordul Alphonse.

— S-ar putea să fie greu să abordez acest subiect. Sunt chestiuni foarte importante pe care trebuie să le discut cu el mai întâi.

— Dar măcar îi vei spune că sunt hotărâtă?

Sir Arthur ezită şi păru deranjat să-i facă acest hatâr Temiei. Ea era mult prea obişnuită ca el să-i dea voie să facă totul cum vrea ea, iar şovăiala aceasta o şoca de-a dreptul.

— Nu trebuie să-l superi, scumpa mea. Dacă chiar vrei să-l refuzi şi de data aceasta, spune-i că nu intenţionezi să te căsătoreşti cu nimeni – şi te rog încearcă să nu-l ofensezi, adăugă mama ei, grijulie.

— Este adevărat, nu vreau să mă mărit cu nimeni. Încă nu l-am întâlnit pe bărbatul care să-mi trezească interesul suficient pentru acest lucru. Vreau un bărbat care nu este

încrezut şi ostentativ – altminteri ce mi-ar mai rămâne să descopăr despre el?

După care ieşi valvârtej din încăpere.

Lady Brandon aşteptă până când socoti că Temia nu o mai poate auzi, apoi se întoarse către soţul ei.

— Trebuie să-i spui, Arthur. Dacă va cunoaşte adevăratul motiv pentru care vrei să-l păstrezi de partea ta, poate că măcar va fi mai agreabilă cu el.

— Alice, nu am de gând să discut afacerile sau problemele mele personale cu fiica mea! Nu-i destul că soţia mea ştie că m-am făcut de râs ca un prost?

— Atunci nu vei putea să te învinovăţeşti decât pe tine dacă, fără să-şi dea seama, va înrăutăţi şi mai mult lucrurile.

Numai că tatăl Temiei nu vorbi cu ea, aşa că lordul Alphonse veni în vizită în ziua următoare, aşa cum promisese.

Iar Temia respinse din nou cererea lui în căsătorie.

Sir Arthur se găsea acum în situaţia îngrozitoare de a fi nevoit să-i explice lordului Alphonse de ce nu-l acceptase fiica lui.

Îl conduse în bibliotecă pe lordul în mod evident enervat şi scoase cel mai bun brandy, sperând să-l calmeze.

— Este tânără, Lord Alphonse, şi nu are încă intenţia să se mărite o vreme, spuse Sir Arthur, întinzându-i paharul.

— Fiica dumitale are aproape douăzeci şi doi de ani şi va rămâne fată bătrână dacă insistă cu această prostie. Sunt hotărât să fie a mea, Sir Arthur, şi ţi-aş fi recunoscător pentru ajutorul dumitale.

— Temia este foarte încăpăţânată, şi nu pot s-o silesc să facă nimic din ceea ce nu vrea.

Lordul Alphonse îl privi pe Sir Arthur cu un dispreţ clar întipărit pe chip.

— Eu n-aş putea să suport în casa mea un tiran cu

jupon.

— În acest caz, în mod clar Temia nu s-ar dovedi o soţie mulţumitoare pentru domnia voastră, Lord Alphonse, replică Sir

Arthur, sperând că aşa avea să pună capăt subiectului.

— A, îl contrazise cu un zâmbet superior, ba eu cred că aşteaptă să fie îmblânzită. Încă nu am întâlnit femeia pe care să nu o pot supune voinţei mele, dacă aşa doresc eu.

Luă o înghiţitură mare de brandy şi scoase un râset jos şi crud care-i făcu rău lui Sir Arthur.

— Ei, hai să trecem la afaceri, spuse lordul Alphonse, scoţându-şi carneţelul din buzunar. Cred că ai marfă nouă care m-ar putea interesa...

Dincolo de uşa bibliotecii, Temia ascultase vocile ridicate. Deşi nu auzea foarte bine, ghicea sensul.

„Sper că papà a spus foarte răspicat că pentru mine curtea lordului Alphonse nu este bine-venită“, murmură în sinea ei.

Încă se simţea puţin iritată fiindcă fusese nevoită să-l refuze din nou. De data aceasta el încercase să se stăpânească şi râsese pur şi simplu când ea spusese „nu“.

— O doamnă refuză întotdeauna la început, altminteri nu este o doamnă, spusese el într-un mod exasperant. În cele din urmă o să accepţi.

— Nu voi accepta! răspunsese, şi ochii ei albaştri scăpăraseră de furie.

Era tot ce putea face ca să nu iasă în goană din încăpere, şi doar sosirea tatălui ei detensionase atmosfera.

În acel moment Temia se folosise de prilej ca să se scuze, fugise la etaj şi aşteptase până când cei doi părăsiseră salonul, înainte să coboare iar scările.

Dar acum nu mai auzea voci ridicate, şi bănui că tatăl ei deschisese bufetul cu băuturi, unde-şi ţinea cel mai bun brandy.

„Sper că n-a spus altceva decât a promis că va spune“, reflectă, panicându-se brusc la gândul că brandy-ul însemna un târg încheiat şi parafat.

În acel moment intră mama ei, care se încruntă.

— Asculţi pe la uşi? Zău aşa, Temia!

— Mamă, nu este ceea ce crezi. Papà este înăuntru cu lordul

Alphonse. L-am refuzat din nou.

Lady Brandon suspină:

— Este un bărbat insistent, de asta te asigur.

— Mamă, dacă aş fi putut rezolva eu singură problema cu el, nu l-aş fi băgat în asta pe papà.

— Da, ştiu, scumpa mea. Ei, şi acum hai să intrăm în salon, căci nu se cuvine ca servitorii să ne prindă purtându-ne în acest mod.

— Servitorii?

— Exact. Hai, grăbeşte-te, se pare că tocmai termină de vorbit.

Temia şi mama ei se îndreptară în grabă spre salon, şi se pregăteau să se aşeze, când la uşă apăru lordul Alphonse.

— Domnişoară Brandon, Lady Brandon. Regret că nu mai pot să zăbovesc, dar am afaceri de care trebuie să mă ocup. Ne vom revedea curând – de fapt, chiar foarte curând.

Salută printr-o aplecare a capului, apoi îşi luă pălăria de la

Ridley.

Când auzi uşa din faţă închizându-se, Temia se întoarse spre mama ei:

— Ce-a vrut să spună cu asta? „Chiar foarte curând“?

— Zău că nu ştiu, draga mea.

Ridley apăru în salon, cu o privire gravă pe chip.

— Doamnă, stăpânul vă cheamă în bibliotecă, dacă aţi

putea veni imediat.

Ridley nu-l plăcea deloc pe lordul Alphonse, dar nu şi-ar fi făcut niciodată cunoscute sentimentele. Nu-i plăcea felul în care măsura conacul, de parcă ar fi urmat să devină proprietatea lui.

— Temia, trebuie să te las. Sper că vei lua cina cu noi în seara aceasta.

— Da, mamă. Nu am alte angajamente. Aproape că uitasem cât de grozav de liniştită poate fi viaţa la ţară.

Lady Brandon se întristă, căci presimţi că fusese convocată în bibliotecă în legătură cu lordul Alphonse.

Din fericire, Temia era ocupată cu altceva când, peste ceva mai mult de o oră, mama ei ieşi în cele din urmă din bibliotecă înlăcrimată şi trasă la faţă.

Îi spuse lui Ridley că nu vrea să fie deranjată înainte de cină, după care se retrase în camera ei.

Era îngrozită de venirea serii, fiindcă atunci când lordul

Alphonse făcuse aluzie la faptul că se vor întâlni din nou foarte curând, nu fusese doar o lăudăroşenie gratuită.

Nu ştia dacă ar trebui să o avertizeze pe Temia că vine la cină în această seară şi că o va cere încă o dată în căsătorie, numai că de data aceasta cu bincuvântarea tatălui ei.

Temia se retrăsese în camera de muzică şi petrecu orele de dinaintea cinei cântând la pian ca să se amuze.

Degetele ei zburau pe claviatură interpretând o piesă veselă de

Chopin, apoi Beethoven. Se simţi transportată de tristeţea Sonatei

Lunii, şi chiar mai tare de Adagio cantabile din Sonata numărul 8

în de minor.

Temia interpreta curgător, cu o eleganţă rafinată care fusese deseori comentată când era la Paris.

Iubea muzica şi îi făcea plăcere să cânte la minunatul pian cu coadă care fusese odinioară al bunicii ei.

Cânta ca şi când nu ar fi avut nici cea mai mică grijă pe lume, fără să-şi dea seama că viaţa ei frumoasă şi confortabilă avea să se schimbe dramatic în curând.

— Domnişoară, vă rog staţi potolită, că altfel n-o să reuşesc să vă aranjez părul cum trebuie!

Sarah era nemulţumită că Temia nu era în stare să-şi ţină capul nemişcat în timp ce ea îi aranja părul într-o coafură complicată.

În cele din urmă prinse ultima agrafă la spate şi Temia era gata.

— Foarte bine, Sarah, exclamă Temia admirându-se în oglindă.

Pentru ea nu conta defel că în afară de părinţi nu avea pe cine să impresioneze cu înfăţişarea sa splendidă – învăţase la Paris că întotdeauna trebuie să arăţi foarte bine, în orice moment şi oriunde.

Sună gongul, iar ei îi era foarte foame, fiindcă la prânz nu mâncase prea mult.

Satinul albastru al rochiei se potrivea perfect cu culoarea ochilor, iar broşa cu safire de pe piept îi adăuga o notă şic.

Când intră, mama ei era deja în sufragerie şi purta o discuţie cu

Ridley.

— A, Temia, scumpa mea. Mă tem că papà ne face să aşteptăm.

— Unde este?

— În salon, se întreţine cu oaspetele nostru.

Temia păru suprinsă:

— Nu ştiam că aşteptăm pe cineva, murmură în timp ce se aşeza.

Tocmai se pregătea să întrebe cine ar putea fi, când în

încăpere intră tatăl ei, urmat îndeaproape de lordul Alphonse, în spatele lui.

— Domnişoară Brandon, îmi permiţi să-ţi spun ce încântătoare arăţi în seara aceasta? începu el, în timp ce privirea lui îi cerceta silueta de sus până jos, aşa cum un lup hămesit îşi ocheşte prada.

— Lord Alphonse, răspunse ea, uşor încordată.

Se uită fix spre tatăl ei, care-şi feri privirea.

„Aşadar, papà a aranjat asta“, reflectă, simţinduse cu desăvârşire trădată căci, departe de a descuraja atenţiile lordului

Alphonse, încerca acum să le susţină invitându-l să cineze cu ei!

„Cum a putut face asta?“ se mânie în sinea ei, şi simţi cum i se pune un nod în gât.

Era atât supărată încât îi pieri pofta de mâncare.

Lordul Alphonse era aşezat lângă ea şi tot timpul cinei se holbă la ea.

— Nu mănânci, domnişoară Brandon, observă el, în clipa în care de pe masă era luat un alt platou plin cu mâncare.

— Nu mă simt prea bine, răspunse cât putu de politicos. Papà, aş putea să mă retrag?

— Aş prefera să rămâi la masă până când se termină cina,

Temia, îi replică acesta sever.

Temiei îi trecu prin minte gândul îngrozitor că după cină avea să fie nevoită să îndure o altă cerere în căsătorie a lordului

Alphonse.

„De ce papà nu ţine cont de dorinţele mele? N-a mai încercat niciodată până acum să mă forţeze să-mi găsesc un soţ, şi de-abia m-am întors acasă – deci de ce face asta?“

Reuşi să-şi mănânce aproape toată tarta cu mere şi

prelungi cât putu de mult băutul cafelei.

În cele din urmă, părinţii ei se priviră cu subînţeles şi se ridicară de pe scaune, scuzându-se.

— Temia, spuse tatăl ei uşor stingherit. O să vă lăsăm singuri un timp. Noi doi o să ne bem cafeaua în salon.

Înainte ca Temia să deschidă gura să protesteze, amândoi se retrăseseră, închizând uşa după ei.

Apoi îl auzi pe lordul Alphonse tuşind ca să-i atragă atenţia, şi se întoarse cu faţa la el fără tragere de inimă.

— Temia – pot să-ţi spun aşa, nu? Te-am rugat deja de două ori să te căsătoreşti cu mine, şi de ambele dăţi m-ai refuzat. Dar de această dată, când o să-ţi cer, te rog să cântăreşti cu atenţie răspunsul.

Scoase din buzunar o cutiuţă pe care o deschise, dând la iveală un minunat inel de logodnă cu safire şi diamante.

Temia nu putu să-şi reprime o exclamaţie.

Era splendid şi o operă de artă superbă. Îşi dădu imediat seama că trebuia să fi costat o avere, şi cu toate acestea nimic nu o putea convinge să se vândă numai pentru un flecuşteţ.

În momentul acela, lordul Alphonse îngenunche în faţa ei şi-i prinse mâna stângă în mâna lui dreaptă:

— Temia, te mai întreb o dată: te măriţi cu mine?

Nu-şi putea dezlipi privirea de la inelul strălucitor pe care el îl ţinea între degete. Frumuseţea lui era uimitoare şi, dacă ar fi fost de la alt bărbat, ar fi plâns de bucurie să-l primească.

Trase adânc aer în piept şi refuză cu o mişcare fermă din cap.

— Îmi pare rău, Lord Alphonse, dar nu am nicio intenţie să mă căsătoresc.

Lordul Alphonse se schimbă la faţă când ultimele ei vorbe se stinseră. În ochi i se ivi o strălucire crudă şi o strânse mai puternic, refuzând să-i dea drumul la mână.

— Mă doare, ţipă ea încercând să rămână calmă.
— Este ultimul tău cuvânt?
— Nu mă voi răzgândi, îi răspunse privind în podea.
Cu un gest care ei îi tăie respiraţia din cauza brutalităţii vădite, lordul Alphonse îi vârî inelul pe deget, ţinându-l strâns.
Ea izbucni în lacrimi.
— Draga mea, spuse el cu o voce rece ca gheaţa, în această chestiune nu ai de ales. Tatăl tău a fost de acord în această după-amiază cu logodna noastră şi cu apropiata nuntă. Totul este stabilit şi vei fi soţia mea înainte de sfârşitul lunii.
— Nu! ţipă Temia, smulgându-şi mâna şi ridicându-se.
Niciodată! Papà nu ar fi niciodată de acord cu aşa ceva.
Îl auzi râzând în timp ce fugea din încăpere.
— Hai, fugi la tăticu'! Îţi va spune acelaşi lucru – că azi mi te-a promis mie.
Temia intră precipitat în salon şi o găsi pe mama ei în lacrimi lângă foc, iar pe tatăl ei în picioare lângă fereastră, cu spatele la ea.
În încăpere era o atmosferă tensionată, şi fu şocată că tatăl ei o ignora cu atâta răceala pe mama ei.
— Papà? E adevărat ce spune lordul Alphonse? strigă, încercând să-şi tragă de pe deget inelul strâmt.
— Este.
— Dar cum ai putut? Ştii că nu vreau să mă mărit cu el şi cu toate acestea ai fost de acord? De ce? De ce?
Lady Brandon îşi ridică privirea şi îşi şterse ochii.
— Trebuie să-i spui, Arthur. Merită o explicaţie.
Temia îl privea furioasă pe tatăl ei.
Brusc nu-l mai recunoştea pe bărbatul acela cumsecade pe vremuri căruia îi spunea papà de când începuse să vorbească.
Străinul acesta care stătea în picioare în faţa ei, atât de

nepăsător şi de insensibil nu era tatăl ei!

— Ce să-mi spună, mamă?

Lady Brandon suspină, iar Temia nu o mai văzuse niciodată pe mama ei arătându-şi atât de evident emoţiile, din ziua în care primiseră vestea morţii fratelui ei.

— Temia, zise tatăl ei dregându-şi, stingherit, glasul. Motivul pentru care am acceptat această căsătorie este că lordul Alphonse mi-a spus foarte clar că va dezvălui un episod cam neplăcut din trecutul meu dacă acest lucru nu se va întâmpla.

— Încearcă să te şantajeze? Papà, indiferent ce-ar fi, nu putem să ignorăm problema?

Tatăl ei negă cu o mişcare hotărâtă din cap.

— Nu putem. Te vei căsători cu lordul Alphonse.

Temia îşi îndreptă spinarea şi se ridică în picioare.

Cum îşi putea face cunoscute sentimentele fără să pară nerespectuoasă faţă de tatăl său?

— Aşadar, ai fost de acord să mă oferi cum dai o iapă la armăsar? şopti, forţându-l să o privească în ochi. Care este acest secret atât de îngrozitor că ai sacrifica fericirea singurului tău copil în viaţă?

Suspinele lui Lady Brandon străpunseră aerul.

— Arthur, spune-i! îl imploră.

— Georgiana a făcut nişte aluzii când m-am întâlnit cu ea la

Londra, preciză Temia curajoasă. Cred că acum sunt suficient de mare ca să aflu adevărul,

— Oricât de dezgustător ar fi. Poate că aşa aş putea reuşi să înţeleg.

Sir Arthur privea undeva în zare, cu ochii înrouraţi de lacrimi.

Maxilarul i se mişca necontenit, şi gura strânsă îi era o linie.

— Înainte să mă căsătoresc cu mama ta – eram tânăr şi

nesăbuit. Eram încurcat cu o dansatoare, şi s-a născut un copil.

Lordul Alphonse a descoperit acest secret şi mă ameninţă că-mi va distruge reputaţia cu el. De luni de zile mă şantajează şi îmi ia cai fără să plătească. Dacă nu te va putea avea, va face totul ca să nu mai avem un loc în societatea bună, aşa că va trebui să vindem totul şi să ne mutăm în Scoţia sau în Irlanda, unde oamenii nu ne cunosc. Temia, sunt prea bătrân ca să încep o viaţă nouă!

La ultimul cuvânt glasul aproape că i se frânse şi, cât pe ce să se prăbuşească, se aşeză pe un scaun lângă foc, luând mâna soţiei sale.

Temia îi fixa îngrozită pe părinţii ei.

Şi când te gândeşti că acesta era marele secret al familiei!

— Şi copilul? Trăieşte?

— Cred că da, dar mamei i s-au dat bani şi nu am mai văzut-o niciodată.

— Deci, spuse Temia, copleşită de gravitatea situaţiei, am un frate sau o soră vitregă pe undeva? Mi-aţi fi spus dacă nu s-ar fi ivit această situaţie?

Sir Arthur clătină din cap.

— Probabil că nu, scumpa mea. Nici măcar nu ştiu dacă ea a ajuns la maturitate.

— Ea? Am o soră vitregă! Şi mama ei?

— Nu ştim unde este sau dacă mai trăieşte, interveni Lady

Brandon. Temia, singura cale ca această problemă îngrozitoare să rămână secretă este să te măriţi cu el.

— Dar nu pot! protestă.

— Pentru numele lui Dumnezeu, Temia! Dacă mă respecţi şi mă iubeşti aşa cum ar trebui, o vei face!

Tonul vocii lui era aproape disperat, dar nu era nicio îndoială că era foarte hotărât.

Incapabilă să se mai stăpânească, Temia ieşi în fugă din încăpere şi alergă în sus pe scări. Încuie uşa de la dormitorul ei şi se trânti pe pat, suspinând cu faţa în perne.

Îi zvâcnea degetul de cât încercase să-şi scoată inelul acela înspăimântător, dar cu cât trăgea mai mult, cu atât se umfla degetul ei, şi era imposibil să-l clintească.

„Trebuie să fiu calmă şi să mă gândesc“, îşi spuse, ştergându-şi lacrimile cu o batistă. „Mai bine mor decât să mă mărit cu bărbatul acela. Nici n-ar fi aşa de rău dacă ne-am muta în Scoţia – nu mi- ar păsa deloc! Măcar am fi împreună, ca o familie.“

Dar ştia că mama nu s-ar fi descurcat aşa de departe de prietenele ei, cât despre papà, nu spusese că nici nu se putea gândi la această perspectivă?

„Dacă e să evit căsătoria cu bărbatul acela oribil, atunci nu există decât o singură cale de acţiune“, hotărî ea.

Cei doi ani pe care-i petrecuse în Franţa o transformaseră într-o tânără foarte independentă, care nu se temea să se descurce singură, iar ideea chiar o entuziasma.

„Eu nu sunt prea bătrână ca să o iau de la început“, suspină încetişor, cu decizia luată. „Şi în acest fel, dacă eu dispar din ecuaţie, cu siguranţă lordul Alphonse îl va lăsa pe papà în pace.

Aş putea să mă fac guvernantă şi să-mi croiesc singură drum în lume. Aş putea preda franceza şi muzica... “

Cu cât se gândea mai mult la acest lucru, cu atât i se părea mai realizabil. „Aş putea să stau la Londra cu Georgiana şi s-o pun să jure că păstrează secretul până îmi găsesc o slujbă. N-ar trebui să fie prea greu. Poate o plec în străinătate, cât se poate de departe de bărbatul acela îngrozitor. 11

„Da“, conchise în cele din urmă. „Dacă dispar pur şi

simplu, atunci lordul Alphonse nu-i poate forţa mâna lui papà. Ar fi mai bine pentru toată lumea dacă aş fugi!“

Cu hotărârea luată, Temia începu să pună la cale evadarea ei de la Bovendon Hall.

Chiar în noaptea aceea!

CAPITOLUL 4

Acum că se hotărâse, Temia nu mai ezita.

Îşi împachetă lucrurile într-o valiză mică, luându-şi haine suficiente ca să-i ajungă pentru vreo săptămână.

După ce aplică o cantitate mare de săpun, reuşi să smulgă de pe deget inelul oribil pe care-l lăsă, împreună cu un bilet pentru părinţi, şi un PS în care scria: „Vă rog să-i returnaţi acest inel lordului Alphonse“.

Acum că totul era aranjat, se dezbrăcă şi se sui în pat.

Adormi cu greu, dar reuşi să fure câteva ore de somn, şi se trezi înainte să se lumineze.

Temia presupuse că niciunul dintre servitori nu era treaz, dar spera că Robert deja se trezise şi era la grajduri, căci fără ajutorul lui nu-şi putea pune planul în aplicare.

Coborî tiptil la parter şi se strecură afară prin uşile mari de sticlă.

Soarele tocmai se pregătea să răsară.

Ştia că primul tren pleacă din gara Northampton foarte devreme.

Şi avea de gând să-l prindă.

Se apropie de grajduri, şi văzu că într-unul arde o lampă cu gaz.

„Sper că este Robert, şi nu unul dintre grăjdari“, murmură îndreptându-se în grabă spre lumină.

— Ei, da’ pentru Dumnezeu, ce faceţi aici la ora asta, domnişoară?

Lăsă să-i scape un oftat de uşurare, în timp ce Robert venea către ea cu o găleată de apă într-o mână.

— Robert, am nevoie de ajutorul tău, începu ea direct.

— Păi, dacă pot să fiu de folos, răspunse el, într-un fel care era mai curând o întrebare decât un răspuns.

— Trebuie să mă duc la gara Northampton imediat.

— Imediat? Ce atâta grabă, domnişoară?

— Vreau să prind primul tren.

— Stăpânul ştie de treaba asta?

Temia privi în jos la fânul de pe podea.

— Am o întâlnire la Londra foarte devreme. Ei, hai, mă duci sau trebuie să mân eu şi să las cupeul să se întoarcă singur acasă?

Robert plescăi din limbă, ca şi când ar fi cântărit lucrurile.

— Foarte bine, domnişoară.

— Şi trebuie să aduci din camera mea o valiză.

Robert traversă curtea spre casă, iar ea se felicită că-i prezentase un motiv plauzibil aşa de rapid, contând pe lipsa de bagaje, ca să nu-i stârnească bănuieli.

Minutele treceau cu o încetineală chinuitoare.

Soarele arunca deja raze subţiratice prin toată curtea, şi auzea caii care începeau să se foiască în boxele lor. Unul dintre grăjdari alerga prin curte şi când o văzu, îşi scoase şapca.

Temia simţi că îngheaţă, dorindu-şi ca Robert să se grăbească.

Fu uşurată când apăru în zare, cu valiza în mână.

Robert îi porunci băiatului de la grajduri să pună caii la trăsura mică şi să-i pună valiza în spate.

— O să trebuiască să staţi cu mine pe capră, domnişoară.

— E foarte bine, Robert, răspunse strângându-şi pelerina pe lângă trup, dar nu putem să plecăm chiar acum? Până la gară sunt vreo câteva mile, iar trenul pleacă la ora şase.

Robert bombăni, ajutând-o pe Temia să se urce pe capră, apoi se sui şi el lângă ea.

Temia nu privi în urmă în timp ce se îndepărtau. Ştia că dacă ar face-o, cu siguranţă ar plânge. Fu uşurată când, numai o oră mai târziu, ajunseră la gară.

Îi mulţumi lui Robert cu căldură, apoi cu lacrimi în ochi îi făcu semn cu mâna de rămas-bun.

Îşi cumpără bilet, iar inima îi bătea cu atâta putere că-i tăie răsuflarea.

„Londra!“, murmură pentru sine. „O viaţă nouă!“

Întotdeauna când vizita Londra, Temia simţea un fior de entuziasm, şi nici ziua de azi nu făcea excepţie.

Trăsura pe care o închirie de la gara Euston îşi croia drum pe străzile aglomerate şi, încă o dată, o izbiră mirosurile şi zgomotele capitalei.

„Chiar dacă Londra este murdară şi zgomotoasă, este cu adevărat un loc minunat în care să te afli“, reflectă în timp ce trăsura înainta cu greutate prin trafic.

În cele din urmă, ajunseră în Campden Hill Road.

„Sper din suflet că mătuşa Marianne şi Georgiana sunt acasă“, îşi spuse în sinea ei, în timp ce suna la uşă. „Ce ciudat că Bob nu latră.“

După un timp care i se păru o veşnicie, se deschise uşa şi în faţa ei stătea nu majordomul, ci o fată în casă necunoscută.

— Mătuşa mea este acasă? întrebă emoţionată.

— Mă tem că nu, domnişoară…

— Brandon. Dar verişoara mea Georgiana?

— Amândouă sunt plecate, domnişoară Brandon. Au plecat pe nepusă-masă, aseară. S-au dus la Brigtohn pentru aerul de mare.

Temia rămase nemişcată, simţind că i se învârtea capul. Nu prevăzuse asta.

— Nu ştiu când se întorc. Ar putea să fie plecate câteva zile sau câteva săptămâni, n-au spus.

— Mulţumesc, zise Temia abia auzit.

Se întoarse la trăsură, bucuroasă că nu-i dăduse drumul, căci cum altfel ar fi putut să se descurce cu valiza?

— Dacă don'şoara are nevoie de găzduire, sora mea are o pensiune elegantă pentru tinere de rangul dumneavoastră, îi propuse vizitiul. Este dincolo de High Street.

— Da, mulţumesc. Aş fi foarte recunoscătoare, răspunse Temia, aproape fără să se gândească ce face.

Pensiunea era aşa cum o descrisese vizitiul – curată, elegantă şi confortabilă. Îi plăti femeii în avans pentru o noapte, după care ieşi din nou în oraş.

Se îndrepta spre intersecţie, când zări Royal Kent Theatre. Ce diferit arăta la lumina zilei!

Se îndreptă agale spre partea laterală, şi observă că un rând de uşi duble la intrarea în teatru erau deschise.

„Ce incitant!”, îşi spuse în sinea ei, simţind brusc cum se trezeşte iar în ea spiritul aventurii.

Se uită iute în jur să vadă dacă este cineva prin preajmă, după care se strecură înăuntru pe uşă.

Aproape imediat se găsi pe un coridor vopsit în crem-deschis care mirosea închis şi ciudat, şi merse pe el până la un alt rând de uşi.

Din depărtare se auzea sunetul unui pian şi vocea unui bărbat care dădea ordine cu glas răstit.

„Repetiţii”, se gândi emoţionată, deschizând uşor uşa grea de mahon.

Nu mai văzuse niciodată interiorul unui teatru în timpul zilei, şi prima ei impresie fu cât de sărăcăcioase păreau draperiile şi decoraţiunile din loji.

Pe scenă, şase fete exersau paşii de dans, îmbrăcate cu rochii scandalos de scurte, care le acopereau doar genunchii. Pe dedesubt purtau ciorapi groşi negri, şi în picioare, balerini.

— Unu, doi, trei, şi! strigă bărbatul din primul rând.

Avea cam patruzeci şi cinci de ani şi faţa rumenă îi era încadrată de nişte favoriţi ostentativ de lungi. Părea că este regizorul şi le reproşa dansatoarelor că nu se străduiau îndeajuns.

— Vreau să băgăm în spectacol noul Woodiand Nymph Dance în weekendul ăsta – nu anul viitor! urlă el. Aşa că, încercaţi din nou şi daţi-vă osteneala mai tare!

Pianul atacă din nou partitura şi dansatoarele se rotiră şi se învârtiră, ridicând picioarele la unison.

Temia găsea că dansul era destul de însufleţit, dar fundalul din spatele fetelor era tern şi neatrăgător.

„Pictam mult mai bine la cursurile mele de artă la Paris“, reflectă ea. „Şi decorul meu pentru concertul de sfârşit de trimestru a fost mult mai bun decât al lor.“

După un timp, regizorul opri dansul şi dispăru în culise.

Fetele începură să sporovăiască şi să-şi frece picioarele, în timp ce una curăţa un măr şi îl mânca cu zgomot.

„Aşadar, astea sunt Les Jolies Mademoiselles!” îşi spuse Temia, cercetând chipurile fetelor. Păreau destul de tinere, în afară de una sau două care erau evident machiate şi dichisite.

Chiar atunci, un bărbat apăru pe scenă şi anunţă că luau o pauză. Fetele plecară una după alta, gălăgioase, lăsând-o pe Temia singură în sală.

În timp ce stătea acolo, îi veni o idee. Decât să fie guvernantă, n-ar fi putut să-şi ofere serviciile ca scenografă?

Înecată de emoţie, se îndreptă spre scenă şi îl strigă pe bărbatul din stal.

— Mă scuzaţi, îmi puteţi spune cine conduce această trupă? Aş vrea să-i vorbesc.

— Îl căutaţi pe domnul Leo Baker, spuse acesta. Dacă vă grăbiţi, îl prindeţi pe uşile alea din dreapta dumneavoastră.

Nedorind să piardă timpul, Temia se grăbi să înainteze spre uşile pe care i le arătase bărbatul, după care se găsi pe un alt coridor la capătul căruia era un birou.

Auzea vocea tunătoare a lui Leo Baker prin uşile cu geam mat, aşa că bătu şi aşteptă.

Urmă o pauză, apoi o voce spuse:

— Intră!

Temia deschise uşa cu grijă şi intră.

Leo Baker discuta cu un băiat, care ţinea un maldăr de costume în braţe.

— Da? spuse el. Vă pot ajuta cu ceva, doamnă?

— Numele meu este domnişoara Morris, începu ea prin a-şi schimba numele. Eu... aş vrea să discutăm despre decorul dumneavoastră.

— Ce e cu el? Ştiu că nu e grozav, dar cu cheltuielile pe care le am pe cap nu ne putem permite unul nou, aşa că trebuie să ne descurcăm cu ce avem!

— Aveam de gând să vă ofer serviciile mele de scenografă.

— Dumneavoastră? Nu credeam că o doamnă face astfel de lucruri.

— Am experienţă în crearea de decoruri şi dacă nu mă credeţi, daţi-mi voie să vă fac un nou fundal de scenă pentru dansul acela pe care îl repetaţi – Woodiand Nymph.

Leo Baker continuă să o privească îndeaproape.

— Este adevărat că de douăzeci de ani avem aceeaşi scenografie, iar numărul acesta ar trebui să fie capul de afiş al noului nostru spectacol. Nu pot să neg că un decor nou-nouţ i-ar spori simţitor gradul de atracţie şi ar aduce clienţii.

— Lăsaţi-mă să încerc, vă rog. Nu vă cer pentru asta decât mâncare şi locuinţă.

— Adică l-ai face gratis? Şi tot ce aş avea de făcut ar fi să te ţin împreună cu fetele mele?

— Da, deşi, dacă ar fi nevoie şi de altă muncă plătită, m-aş bucura. Ştiu să cos şi nu mă dau înapoi să muncesc.

Leo Baker era un om foarte înclinat spre astfel de chilipiruri, iar din câte înţelegea, acum i se ivise o ocazie.

„Încă o fugară“, îşi spuse el, „dar asta se pare că vine dintr-o familie bună“.

— Nu ai necazuri, nu-i aşa? o întrebă precaut.

— Necazuri?

Ezită când văzu inocenţa Temiei. Trebuia să se gândească cu atenţie cum să-i explice acest lucru, pentru că era evident o femeie destul de fină.

— Nu cumva te-aţi compromis şi ai fugit de familie?

Temia înţelese brusc la ce făcea aluzie şi râse tare.

— Dumnezeule, nu! Aveam de gând să stau cu o verişoară, am sosit fără să o previn şi am aflat că plecase.

— Foarte bine, spuse brusc Leo Baker. Dacă îl pun pe Hobson să-ţi dea un paravan vechi, poţi să mi-l pictezi? Asta o să fie proba.

— Bineînţeles.

— Atunci vino cu mine. Dacă e gata până la cinci, atunci o să iau şi eu o hotărâre.

Se ridică de la biroul lui şi o conduse pe Temia în sus pe nişte scări. În câteva secunde se aflau într-un labirint de coridoare care părea că făceau înconjurul clădirii.

— Dumnezeule! M-aş fi pierdut fără dumneavoastră, spuse ea, când ajunseră pe scenă.

— Hobson! Hobson!

Leo Baker strigă în sală şi, în curând, apăru lângă ei bărbatul cu care Temia vorbise mai devreme.

— Da, domule Baker.

— Te rog, du-te şi adu paravanul ăla vechi din cabine şi nişte vopsele de la magazie. Această tânără, domnişoara...?

— Morris.

— Aşa, o să-l picteze pentru noi.

Hobson doar aprobă din cap şi dispăru.

— Nu ai decât să-l aştepţi aici, iar dacă vrei, pune-ţi lucrurile lângă pian. Să nu le încurci pe fete când se întorc – e loc destul, dar ai grijă să nu stropeşti peste tot cu vopsea.

Temia îşi desfăcu boneta şi îşi scoase mănuşile.

Spera să poată lucra într-un loc friguros ca acesta fără ca îndemânarea să-i fie afectată.

Spre surprinderea ei, după ce Hobson îi aduse paravanul şi vopselele, îi aduse şi o ceaşcă cu ceai.

Temia se cufundă în pictarea paravanului.

Se strădui cât putu şi îl transformă într-un luminiş de pădure, cu păsări şi copaci. În timp ce lucra aproape că îi îngheţaseră degetele, dar Hobson îi aduse altă ceaşcă cu ceai cald care îi încălzi tot trupul.

După pauză, fetele se întoarseră şi veniră imediat să vadă ce făcea.

— Ca lumea, ia te uită! se auzi un accent cockney.

— Pe ochii mei, nu e ca şi cum ai fi în pădurea Eppin? răspunse prietena ei, o fată subţire cu păr roşu buclat.

— Păi, cred că e foarte frumos, rosti o altă fată, mai încet.

Avea părul brun şi ochi albaştri care îi jucau pe o faţă în formă de inimă. Temia o plăcu imediat.

— De ce faci asta?

— I-am cerut domnului Baker să mă angajeze. Fac asta că să-i arăt ce pot.

— Ca atunci când dăm noi o probă? chicoti una din ele.

— Da.

— Haideţi, fetelor. Domnişoara Morris este ocupată, iar voi trebuie să vă încălziţi!

Vocea stridentă a lui Leo Baker răsună pe scenă şi le făcu pe fete să tresară. Bruneta îi zâmbi Temiei.

— Mult succes! îi spuse, înainte de a se alătura celorlalte.

Până la ora patru, Temia făcuse tot ce putuse. Aproape că rămăsese fără vopsea, aşa că lăsă jos pensulele şi oftă.

Les Jolies Mademoiselles repetaseră două dansuri, iar acum fata cu părul roşu, pe care descoperise că o chema Lily, era singură pe scenă.

Îşi împreună mâinile, îşi îndrepta ochii spre cer şi începu să cânte Where ’er you walk de Händel, cu o voce plăcută şi acompaniindu-se la pian.

Când ultimele note se stinseră, Leo Baker apăru pe scenă şi aplaudă.

— Foarte bine, Lily, asta o să-i facă să plângă în hohote. Acum, să vedem ce-a făcut domnişoara Morris.

Se îndreptă spre Temia.

— Ei bine, iată o chestie drăguţă, spuse el, studiind peisajul împădurit pe care ea îl recrease atât de impresionant. Foarte bine, chiar foarte bine, domnişoară Morris, aş fi încântat să vă angajez, în condiţiile pe care le-am discutat, bineînţeles.

— Bineînţeles, repetă şi Temia. Şi munca plătită?

Faţa lui Leo Baker deveni încruntată. Îşi dăduse seama că Temia era o comoară, iar fetele se plângeau tot timpul că îşi aranjau singure părul şi machiajul.

— Crezi că poţi picta feţe la fel de bine ca decoruri? Dacă da, ţi- aş putea oferi o sumă modestă, cu adevărat modestă, reţine acest lucru.

Temia calculase deja că suma pe care o avea în contul de la bancă o să-i ajungă şase luni, în asta intrând plata locuinţei şi a mâncării.

Iar acum i se oferiseră amândouă şi o mică sumă de bani.

— Presupun că nu este nicio diferenţă între a picta o faţă sau o pânză, aşa că răspunsul e da, vă mulţumesc,

accept amabila dumneavoastră ofertă.

Leo Baker o fixă un moment lung cu privirea.

— Eşti foarte sigură că nu te-ar interesa să apari pe scenă? Cu o faţă ca a dumitale, i-ai da gata! Nimic nu le place mai mult bogătaşilor ăstora decât o faţă drăguţă şi o gleznă frumoasă – de voce nu prea le pasă!

— Nu, mulţumesc, spuse Temia roşind.

— Oh, nu e nicio problemă, răspunse el vesel. Sophia, ai grijă de tânăra asta, te rog? Poate sta cu tine în cameră – e un pat liber acolo de când Gladys ne-a părăsit.

Spre încântarea Temiei, fata frumoasă cu părul negru fu cea care se îndreptă spre ea.

— Cum te numeşti? o întrebă.

— Temia.

— Ei bine, Temia, locuinţa noastră nu este departe de aici.

Doamna Hook, proprietăreasa, e destul de severă, dar ţine casa curată.

— Oh, dar am plătit deja pentru o noapte undeva pe aici, pe aproape.

— Atunci vom merge împreună acolo şi vom cere să închirieze camera. S-ar putea să-ţi pierzi banii, ţine minte.

Sophia o duse la cabină, şi Temia fu vrăjită de şirul de oglinzi şi de banca lungă şi îngustă care servea drept masă de toaletă pentru fete.

— Vrei să spui că toate folosiţi această încăpere? întrebă ea.

— Cum altfel? spuse Sophia, o să te obişnuieşti cu ea. Dar nu e pentru timide – când suntem toate în desuuri... oh, ce n-ar da filfizonii ăia să fie aici!

— Filfizoni?

— Ştii tu, bărbaţii din înalta societate. Ai parte de tot felul de indivizi cărora le place să fie prin preajma noastră – bogaţi, nu prea bogaţi, bancheri, tipi obişnuiţi şi chiar

lorzi! Gladys, fata al cărei pat îl vei lua, avea pe cineva potrivit din protipendadă care o plăcea. Numele lui era Thomas – nu-mi amintesc unde avea domeniile, dar era lord în toată regula!

Temia clătină din cap drept răspuns. Auzise şi ea de astfel de lucruri. Gentlemeni din înalta societate care frecventau actriţe.

Nu-şi alesese însuşi regele Carol al II-lea o amantă de la Covent

Garden?

— Sper... sper că nu te-am şocat, adăugă Sophia.

— Deloc. Am locuit la Paris doi ani, iar francezii sunt mai îndrăzneţi decât englezii.

— O să te obişnuieşti cu acei gentlemeni. Îi avem pe unii care vin pe aici şi care cred că numai pentru că urcăm pe scenă nu avem niciun scrupul moral – dacă înţelegi ce vreau să spun.

Acum, hai să mergem la noua ta locuinţă, Temia.

Inima îi bătea frenetic când Sophia o luă de braţ şi o conduse în stradă.

În timp ce se îndepărtau de teatru, Temia nu rezistă să nu arunce o privire înapoi, numai ca să se convingă că nu visa.

„Chiar fac parte din trupa Les Jolies Mademoiselles! Ce-ar spune tata?“

Camerele unde locuiau fetele de la Les Jolies Mademoiselles erau ordonate şi curate, chiar dacă doamna Hook era destul de strictă.

— Fără bărbaţi care să vă viziteze, spuse ea severă, în timp ce

Temia şi Sophia se luptau pe scări cu valiza.

Camera era destul de încăpătoare pentru amândouă, avea două paturi şi un lavoar, iar Temia credea că o să fie destul de confortabilă.

Cu durere în suflet, gândul o purtă deodată către căminul ei, către mama şi tata.

— Trebuie să scriu o scrisoare, murmură ea.

— Am o coală de hârtie, îi spuse Sophia, căutând prin micul dulap care se afla la capătul celor două paturi.

Temia găsi o măsuţă de lemn şi începu să scrie.

Dragă mamă şi tată,

Îmi pare rău că v-am părăsit atât de brusc.

Vă scriu acum ca să vă spun că sunt vie şi nevătămată. Vă rog să nu încercaţi să mă găsiţi. O să vă scriu din nou în curând.

Fiica voastră iubitoare,

Temia

— Mi-aş dori şi eu să am cui scrie, oftă Sophia, privind-o nostalgică pe Temia cum împăturea scrisoarea şi scria adresa. Dar n-are rost să-mi pierd timpul cu astfel de dorinţe. Nu-ţi scoate boneta, Temia, trebuie să ne întoarcem curând la teatru. Avem spectacol!

Când ajunseră din nou la teatru, se întuneca. Luminile erau aprinse, şi totul se transformase în mod miraculos în tărâmul minunat pe care îl zărise cu câteva săptămâni înainte.

Sophia o conduse direct în sala unde se schimbau şi îi arătă unde era ţinută cutia cu farduri.

— Sper că eşti iute. Ai douăsprezece fete de machiat şi de ajutat să se îmbrace.

— O să pot vedea şi eu spectacolul? întrebă Temia, în timp ce începuse să se ocupe de faţa lui Lily.

— Poţi să priveşti din partea laterală a scenei, dar să nu încurci lumea, pentru că Leo Baker o să ţipe la tine!

Lily râse.

— Doamne, nu m-ai făcut să arăt ca o adevărată doamnă?

Îşi admira imaginea din oglindă, iar Temia citea mândria

care se vedea pe chipul ei.

— Asta o să-i facă pe toţi domnii ăia să mă aclame după spectacol! I-ai povestit despre despre toţi bărbaţii ăia, nu-i aşa?

Întrebă Lily, arătând cu degetul spre Temia.

— Da, Lily. Ştie! îi răspunse Sophia.

— Înălţimea Sa îngâmfată o să fie tare dezamăgit dacă se arată diseară şi descoperă că Gladys a plecat. Poate că o să-mi ofere mie o cină în locul ei!

În clipa aceea, curiozitatea Temiei fusese stârnită. Cine era acest domn misterios despre care vorbeau?

— Eu aş cina mai degrabă cu amicul ăla al lui, spuse Blanche, ăla cu ochi strălucitori!

— Ăla s-ar putea să fie periculos, se amestecă o alta. E iute la mânie. Jim a povestit că a spus ceva urât când nu le-a dat voie să intre în seara aceea.

Temia se concentră asupra chipurilor fetelor şi, după ce acestea plecară în grabă pentru primul număr, se duse în spatele scenei.

Nu mai avusese niciodată acest sentiment!

Aproape că putea să-i atingă pe spectatori şi să le simtă entuziasmul, iar atunci când se ajunse la ultimul număr, aplauzele o făcură să se simtă în al nouălea cer.

După spectacol le ajută pe fete să-şi scoată costumele. I se păru că de-abia terminase înainte să se audă o bătaie în uşa cabinei.

— Sunteţi îmbrăcate?

— Ca de obicei, Jim! strigă Lily cu neruşinare.

Portarul de la intrarea artiştilor îşi îţi capul pe după uşă şi spuse:

— Sunt doi filfizoni afară care întreabă de Gladys, şi nu cred că nu e aici, aşa că vor să se convingă cu ochii lor.

— Păi, lasă-i să intre! strigă Lily! aranjându-şi părul şi umezindu-şi buzele.

Urmă o altă bătaie în uşă.

Temia îşi făcu de lucru cu un morman de rochii şi încercă să nu se holbeze la cei doi gentlemeni care intrară în încăpere.

— Doamnelor! începu unul din ei.

Era înalt, arătos, cu ochi albaştri şăgalnici şi o mustaţă tunsă scurt.

— Unde Dumnezeu este Gladys? Bădăranul ăla de la uşă a spus că nu mai este aici.

— Nu este, Înălţimea Voastră, spuse Lily, apropiindu-se de el cu un zâmbet drăguţ. Dar eu sunt aici şi nu am companion pentru cină în seara asta.

Temia aruncă o privire pe furiş către cei doi bărbaţi şi fu imediat atrasă de bărbatul brunet din spatele prietenului său. Acesta era cu câţiva centimetri mai înalt, şi faţa lui avea o expresie gânditoare şi impenetrabilă. Părul negru şi ondulat îi cădea peste urechi, iar ochii îi erau strălucitori şi, totuşi, misterioşi.

Ochii lui se întâlniră cu ai Temiei, şi îi aruncă o privire a cărei intensitate o lovi ca un fulger.

Din instinct, primul bărbat urmări privirea prietenului său şi îi zâmbi încântat Temiei.

— Şi ea cine este? Eşti nouă aici, nu?

— Este noua noastră garderobieră, scenografă şi fată bună la toate! se îmbufnă Lily vizibil.

Sir Thomas o ignoră, se îndreptă spre Temia, îi luă mâna şi i-o sărută.

— Te rog să mă ierţi, spuse el, sunt atât de copleşit de frumuseţea ta încât nu pot să-i rezist! Dă-mi voie să mă revanşez pentru impertinenţa mea şi să te invit să cinezi cu mine... cu noi.

Eu sunt Sir Thomas Babbington, iar el este prietenul meu, contele de Wentworth.

„Wentworth!“ îşi spuse Temia şocată. „Este acelaşi

Wentworth care s-a scuzat pentru că nu a participat la balul meu?“

Era încă încremenită locului când Sir Thomas repetă întrebarea.

Temia o vedea peste umărul lui pe Lily, roşie de furie. Aceasta se năpusti afară din încăpere, trântind uşa după ea.

— Chiar... nu pot! se bâlbâi Temia şi se înroşi.

— M-aţi rănit, doamnă, dar nu contează, mă voi întoarce şi mâine-seară şi voi încerca să obţin acceptul dumneavoastră.

Se înclină adânc, cu ostentaţie, şi se întoarse pe călcâie să plece.

În spatele lui, contele de Wentworth încă o privea fix pe Temia, lucru care o răscoli.

— Bună seara, doamnelor, spuse el cu o voce adâncă şi plăcută, care o surprinse.

— Ei bine, ţi-ai făcut un prieten şi un duşman! spuse Sophia.

Lily nu părea prea încântată de tine – spre deosebire de Sir

Thomas.

Temia nu mai spuse nimic până când nu se întoarseră în camera lor de la doamna Hook.

Nu putea să rostească niciun cuvânt. Cum ar fi putut, când capul i se învârtea şi se simţea atât de ciudat? Era ca şi când inima i-ar fi fost străpunsă şi s-ar fi uitat în ea totodată.

Când erau gata de culcare, observă că Sophia scosese un petic vechi de hârtie pe care-l sărutase.

Sophia remarcă privirea Temiei şi îl ascunse.

— E o scrisoare de la tatăl meu, spuse ea aproape scuzându-se.

Probabil vei crede că e un pic cam prostesc din partea

mea s-o sărut aşa, dar e tot ce am de la el.

— Ştii dacă tatăl tău mai trăieşte?

— Habar n-am. Nu ştiu nici măcar cine era.

Apoi făcu o pauză, ca şi când ar fi cântărit dacă era cazul sau nu să dezvăluie ceva, şi respiră adânc.

— N-o să scad în ochii tăi dacă îţi spun adevărul?

— Nu, răspunse Temia luându-i mâna.

— Cei doi gentlemeni care au intrat în seara asta... Şi tatăl meu era un astfel de gentleman – iar ca rezultat al legăturii lor, mama m-a născut pe mine. Nu era un om rău, i-a dat bani mamei, dar nu l-am cunoscut niciodată. Mama nu mi-a spus cine era. Şi-a luat secretul în mormânt. Iar tot ce ştiu este că avea o casă mare, pe undeva prin Northamptonshire.

Temiei începuse să-i îngheţe sângele în vine.

— Şi spui că nu l-ai văzut niciodată? Sophia, câţi ani ai?

— Ce întrebare? O doamnă nu trebuie să-şi spună niciodată vârsta, asta e sigur.

— Câţi ani ai? repetă Temia. Sophia, e important. Vreau să-mi spui adevărul.

— Douăzeci şi cinci, şopti ea. O să fac douăzeci şi şase în decembrie.

Temia simţi că încăperea se scufunda cu ea.

Nu ştia ce să creadă.

Douăzeci şi şase? Asta însemna cu un an mai mult decât ar fi avut Jasper, dacă ar fi trăit.

— Sophia, spuse ea încercând să-şi menţină vocea nealterată.

Scrisoarea... era semnată? Există vreun nume?

— Doar o iniţială. Vrei să o vezi?

Temia ezită.

Dacă bănuielile ei erau într-adevăr corecte, atunci nu ştia cum o va scoate la capăt.

Înghiţindu-şi nodul din gât, Temia făcu un gest de

aprobare din cap.

„Trebuie să o văd! Trebuie!“ îşi spuse ea. „Dacă ar fi şi numai ca să-mi risipesc gândurile astea negre din cap!“

Sophia scoase scrisoarea din ascunzătoarea ei şi i-o dădu

Temiei. Hârtia era mototolită şi decolorată.

Despături cu mâini tremurătoare scrisoarea, şi nu avu curajul să cerceteze conţinutul ei.

„Draga mea Maria“, începea.

Temia nu avu nevoie să citească mai departe, pentru că recunoscuse mult prea bine scrisul de mână elegant.

Dar ce o să-i spună Sophiei?

Fata stătea în faţa ei şi o privea cu ochii mari aşteptând să audă ceva, de parcă ceea ce avea să-i spună ar fi putut să-i schimbe viaţa pentru totdeauna.

Cum o să primească vestea?

În cele din urmă, respirând adânc, Temia începu să vorbească.

Vocea îi tremura în timp ce împăturea biletul.

— Sophia, spuse ea, poate că n-ai să mă crezi, dar am motive să cred că noi două suntem surori vitrege.

CAPITOLUL 5

— Surori? Cum se poate aşa ceva? strigă Sophia, ducându-şi mâinile la faţă. Am visat ca aşa ceva să se întâmple, dar acum, pur şi simplu nu-mi vine să cred!

— Aceasta, spuse Temia, arătând spre scrisoare, este scrisă de tatăl meu. În plus, trebuie să-ţi spun că circulă zvonuri despre o aventură din care a rezultat un copil. Asta s-a întâmplat înainte de a mă naşte eu, şi, bineînţeles, înainte ca tata să o cunoască pe mama. Iar acum, când am văzut această scrisoare, misterul e rezolvat.

Sophia o privea fix pe Temia ca şi când ar fi căutat pe faţa ei indicii că aveau un părinte comun.

— Aproape că nu-mi vine să cred! repetă ea şocată. Tu – sora mea vitregă!

— Mama ta nu ţi-a vorbit niciodată despre tatăl tău?

— Nu mi-a spus prea multe. După ce a plătit pentru naşterea mea, ea a întrerupt orice legătură cu el. Nu se iubeau, iar mama spunea că ştia că el nu avea de gând să se însoare cu ea, pentru că nu erau din aceeaşi lume. Iar până când m-am născut eu, el o întâlnise pe mama ta.

— Sophia, mă simt atât de groaznic! Toţi acei ani...

— Temia, o întrerupse ea, să nu spui nimănui câţi ani am în realitate, da? Pentru că lui Leo Baker îi plac doar fetele tinere şi proaspete. I-am spus că am douăzeci şi doi de ani!

— Secretul tău este în siguranţă, Sophia. La urma urmei, acum ascunzi unul şi mai mare, care are legătură cu mine!

Cele două fete tăcură un timp, şi Temia observă că Sophia plângea.

— Ce este, Sophia?

— Când te gândeşti – în toţi anii ăştia am avut o soră vitregă!

— Şi un frate vitreg! Din păcate, el nu mai e printre noi. A fost ucis în Crimeea, acum cinci ani.

— Oh! A murit înainte să apuc să-l cunosc!

— Nu era decât un băiat când a fost omorât, abia împlinise nouăsprezece ani.

— Groaznic! Groaznic! Şi tatăl tău... al nostru?

— Trăieşte şi este bine. Avem o casă mare în Northamptonshire şi creşte cai. A fost o pasiune care a devenit mai mult decât atât.

— Am visat ca tatăl meu să fie bogat şi frumos! Povesteşte-mi mai multe despre el, o rugă Sophia. Este înalt? Merge într-o trăsură minunată?

Temia râse şi apoi îşi alese cuvintele cu grijă.

— Este toate acestea la un loc şi chiar mai mult. Dar

împrejurările nu permit o întâlnire între voi acum.

— Oh, nici nu cer aşa ceva! Pentru mine este mai mult decât suficient că te-am întâlnit pe tine! Sora mea!

— Soră vitregă. Mama ta... de ce a murit?

— De tuberculoză, răspunse Sophia. A fost înspăimântător cât de repede s-a stins. Am avut noroc că nu am luat şi eu. Probabil că din cauza sângelui meu albastru. Mama îmi lipseşte îngrozitor de mult.

— Te înţeleg. Şi mie mi-e dor de Jasper. Dacă aş putea vorbi cu el sau l-aş putea auzi încă o dată, poate că n-aş simţi că ne-a fost răpit atât de brusc.

— Oh, dar există o posibilitate, răspunse Sophia liniştită.

Temia o privi mirată.

— Cum aşa? Nu poţi vorbi cu morţii!

— Nu e atât de imposibil pe cât crezi, Temia. Dacă ai credinţă.

Eu primesc tot timpul veşti de la mama sau, mai degrabă, merg la o doamnă care le primeşte.

— O doamnă care vorbeşte cu morţii?

— Da, este o anume doamnă Sebright şi este o spiritistă strălucită. Are puterea de a comunica cu morţii şi de a le transmite mesajele.

— Dar toate astea par aproape incredibile! Dacă aş crede că aş putea vorbi din nou cu Jasper, aş plăti o grămadă de bani pentru asta!

— Oh, doamna Sebright este foarte rezonabilă. Ţine câte o şedinţă de spiritism o dată pe lună în Marleybone. Următoarea este peste câteva săptămâni; de ce nu ai veni cu mine, Temia?

Temia o privea fix pe Sophia. Nu ştia ce să creadă. Totul era atât de incredibil.

— Hai, Sophia, e târziu. Trebuie să dormim – o să vorbim mai multe despre asta mâine.

Temia puse capul pe pernă, nevenindu-i să creadă cât

de plină de peripeţii fusese acea zi.

„Iar acum, şi asta! O femeie care pretinde că vorbeşte cu morţii!“

cugetă ea, în timp ce se cufunda în somn.

A doua zi, cum ajunse la teatru, Temia fu dusă de Leo Baker în faţa unei pânze uriaşe.

— Crezi că reuşeşti să o faci la timp şi pe asta pentru premiera noastră de la Olympic Theatre? spuse el, arătându-i un rând de cutii de vopsele. Hobson o să-ţi aducă o scară, iar eu pot să angajez un băiat să te ajute, dacă ai nevoie.

— Când e premiera la Olympic?

— Peste două săptămâni.

— Dacă o să muncesc din greu şi o să am şi ceva ajutor, o să fie gata, răspunse Temia, suflecându-şi mânecile.

Luă un creion de schiţe şi nişte hârtie pe care o împărţise în pătrate şi începu să schiţeze în linii mari noul decor.

Se adâncise atât de tare în ceea ce făcea încât nu auzi când se deschiseră uşile sălii, şi când Sir Thomas Babbington o strigă din sală, tresări cu putere.

— Oh, îmi pare foarte rău! spuse acesta. N-am vrut să te surprind aşa tare. Te rog să-mi accepţi scuzele.

— Sir Thomas? Ce vă aduce pe la noi?

— Dacă am ajuns într-un moment nepotrivit, plec imediat, răspunse el, punându-şi jobenul pe cap.

— Nu – pot să lucrez în timp ce vorbim.

— Excelent! O să vin şi eu pe scenă, pentru că nu doresc să strig.

Când apăru pe scenă cu un surâs cald pe faţă, ea îşi dădu seama că şi-ar fi dorit să fie cu el şi contele de Wentworth.

— Sir Thomas, ce vă aduce la teatru înaintea spectacolului?

Întrebă Temia. E păcat să-ţi distrugi iluziile dacă îl vezi la lumina zilei.

— Nu bănuieşti? întrebă el şi ochii albaştri îi scânteiau. Pentru dumneata am venit! Noaptea trecută n-am închis ochii gândindu-mă la dumneata şi mi-am dorit să descopăr dacă eşti la fel de frumoasă şi la lumina zilei aşa cum eşti noaptea. Şi ce am descoperit? Eşti o femeie misterioasă. Eşti fascinantă, Temia – absolut încântătoare!

Temia roşi şi încercă să se concentreze asupra planului ei pentru decor.

— Pe deasupra, mă întreb ce te-a adus aici. Nu eşti genul actriţă.

Ştiu ce înseamnă o doamnă când am în faţă una, iar dumneata, draga mea, eşti o doamnă!

— Mă flataţi, răspunse Temia, întorcându-şi faţa către pânza albă. Nu am nimic deosebit.

El se îndreptă spre ea şi o privi fix în faţă.

— Nu te poţi ascunde de mine, pentru că adevărata obârşie iese întotdeauna la suprafaţă, draga mea.

Îi prinse mâna şi o cercetă.

— Aşa cum mă aşteptam – această mână micuţă n-a fost niciodată deformată de muncă grea, oftă el şi i-o sărută uşor.

Temia îşi retrase mâna ca şi când i-ar fi fost arsă.

— Sir Thomas... respiră ea adânc şi se îmbujoră.

— Haide, poţi avea încredere în mine că-ţi voi păstra secretul.

Ce s-a întâmplat – ai fugit de la mama şi de la tata pentru a evita o căsătorie nefericită?

El înţelese de pe faţa ei şocată tot ce avea nevoie să ştie.

— Ah, cam la asta mă gândeam şi eu. Ce s-a întâmplat – voiau să te măriţi cu vreun imbecil bătrân pentru a păstra argintăria familiei intactă? Sau a fost vreo înţelegere de

afaceri care să-l îmbogăţească pe tatăl tău?

Ochii Temiei se umplură de lacrimi.

Îi privi faţa blândă şi simţi imediat că lui poate să-i spună orice.

— E adevărat. Am fugit de o căsătorie nedorită, de un bărbat odios pe care îl dispreţuiesc, dar care îl are la mână pe tatăl meu.

— Bădăranul! Cine este acest monstru? Dacă îl cunosc, jur că o să mă duc la el şi-o să-i dau o lecţie!

— Lordul Alphonse, recunoscu Temia.

Sir Thomas îşi dădu capul pe spate şi respiră adânc.

— Oh, bruta aia! Aşa deci, s-a apucat din nou de vechile lui şmecherii. Ar fi trebuit să-şi ardă degetele destul de tare după ultima încercare de astfel de înşelătorie. Temia, ştii că omul are o soţie, nu?

— N-am ştiut, răspunse Temia şocată. Atunci, ceea ce încearcă să facă este ilegal!

— Exact.

— De ce nu a ieşit la iveală acest lucru mai devreme?

— Lordul Alphonse e un om foarte puternic – este foarte eficient în a-şi reduce la tăcere toţi duşmanii. Motivul pentru care am descoperit delictele lui este acela că l-am salvat pe un servitor de- al lui, care fusese bătut şi a fost cât pe-aci să moară. L-am luat acasă şi l-am ajutat, treptat, să scape de la ananghie.

— Vreţi să spuneţi ca a încercat să-şi omoare propriul servitor?

— Da. Băiatul descoperise existenţa soţiei lui, care e închisă într-un azil de nebuni de lângă Londra. Lordul Alphonse tocmai îşi anunţase o „logodnă“ când băiatul, pe care îl maltratase, l-a ameninţat că se duce la poliţie. Drept răspuns, acesta a încercat să-l omoare. Când l-am găsit pe bietul flăcău era atât de înspăimântat, încât au trecut trei săptămâni până să-mi spună măcar numele lui.

— Nemernicul! Trebuie oprit!

— Temia, după cum ţi-am spus, are prieteni sus-puşi şi nu se gândeşte de două ori înainte de a recurge la violenţă ca să obţină ce vrea. L-a ameninţat pe tatăl tău?

— Nu cu violenţa, ci cu şantajul. A descoperit un secret de familie şi a ameninţat că îl face public ca să ruineze reputaţia tatălui meu.

— Atunci trebuie să mergem imediat la poliţie şi să-l oprim!

— Vă rog, nu, nu pot, îl rugă Temia. Nu vreau ca această poveste să fie târâtă prin ziare, pentru că o va răni pe mama. Cel mai bine este să lăsăm lucrurile să se aşeze. Dacă eu nu mai sunt acasă, o să-i lase în pace.

— Dar ţi-ai părăsit familia, şi totul a fost din pricina acestui mitocan!

— Vă rog – aşa vreau eu.

— Foarte bine, răspunse Sir Thomas, dar dacă te răzgândeşti, trebuie să-mi spui. O femeie singură nu se poate lupta fără ajutor cu o astfel de brută. Dacă doreşti, sunt aici. Acum, te rog să cinezi cu mine după spectacolul de diseară. S-ar putea să ni se alăture şi Wentworth, şi sper să nu te superi. Dar spune-mi că accepţi,

Temia.

Ea ezită.

— Contele de Wentworth? îl întrebă cu tot calmul de care era în stare. Chiar şi numai evocarea numelui său îi făcea inima să bată mai tare.

— Da, mă tem că trebuie să fiu cu ochii pe el. De când a murit tatăl lui nu mai este el însuşi şi este predispus la izbucniri nefericite de furie care trebuie calmate.

— În acest caz, accept.

— Şi nu te deranjează că nu suntem singuri?

— Deloc, răspunse Temia zâmbind. Acum îmi cer scuze, dar chiar trebuie să mă întorc la ceea ce am de făcut.

El îşi scoase pălăria şi îi duse mâna la buze.

— Atunci, pe diseară, oftă el pe un ton care nu-i mai lăsa Temiei îndoieli în privinţa sentimentelor pentru ea.

După spectacolul din acea seară, Temia se simţea dezamăgită din pricina absenţei contelui.

În timp ce mergeau cu trăsura spre Claridge's pentru cină, Sir

Thomas îl scuză, spunând că pe acesta îl durea capul, aşa că rămăsese la casa lui din Londra.

— Aşa s-a întâmplat şi ultima oară când am fost acolo – s-a amestecat într-o discuţie politică aprinsă şi ni s-a cerut să plecăm.

— E un om violent? întrebă ea, curioasă să afle mai multe despre el.

— Nu, n-aş spune asta. Dar în ultima vreme temperamentul lui este gata să izbucnească din orice. Astfel că, într-o bună zi, asta o să-i facă mult rău.

Temia a savurat o cină delicioasă la Claridge's, iar Sir Thomas a dus-o înapoi cu trăsura la doamna Hook.

Gentleman ca întotdeauna, la uşă îi sărută mâna cu simplitate şi plecă, promiţând că o să o vadă seara următoare.

Săptămânile se scurseră cu rapiditate, iar Temia îşi găsi atât de multe lucruri de care să se ocupe în teatru.

La început, Sophia n-o întrebase prea multe despre tatăl ei, dar mai târziu se interesase mai mult de el. Temia fusese înţeleaptă să nu-şi dezvăluie adevăratul nume de familie.

— Spune-mi mai multe despre lordul Morris, spunea Sophia, şi într-un anume fel nu avea aerul că era vorba despre tatăl lor.

Sir Thomas o scotea regulat la cină.

Uneori li se alătura şi Sophia pentru a completa grupul de patru persoane, iar în astfel de ocazii, contele stătea

retras, fără să vorbească prea mult, dar chiar şi aşa Temia simţea că ochii lui erau aţintiţi întotdeauna spre ea şi nu spre Sophia.

Ea încerca adesea să-l atragă în conversaţie, dar el vorbea câteva momente şi apoi redevenea din nou tăcut şi gânditor.

— Contele nu e prea distractiv, remarcă Sophia. Probabil că este prea preocupat de el însuşi ca să se mai deranjeze şi cu cele ca noi!

— Nu, nu este aşa. Tatăl lui a murit anul trecut şi el suferă încă.

— Păi, nu cred că o să mă mai obosesc să mai vin la cină dacă o să fie atât de dificil. Data viitoare, roag-o pe Lily – o să fie teribil de încântată să fie văzută cu un lord.

În camera lor de la etaj, Sophia o ajuta pe Temia să-şi dea rochia jos.

— Temia, o să mă duc mâine după-amiază la doamna Sebright.

Ai chef să vii cu mine?

Temia nu spuse nimic.

Deşi nu era absolut sigură dacă credea în ideea de spiritism, era intrigată de acest lucru.

Iar dacă exista vreo metodă să vorbească cu Jasper, nu spusese ea că atunci era gata să încerce?

Sophia aştepta nerăbdătoare un răspuns şi, în cele din urmă,

Temia se îndură de ea.

— Foarte bine, voi merge cu tine.

— Este în regulă, n-o să fi dezamăgită. Doamna Sebright este o femeie minunată. Jur pe Dumnezeu că ultima dată când am fost acolo, nu la faţa ei mă uitam când mama mi-a vorbit prin mijlocirea ei, ci la faţa mamei mele dragi!

Temia nu avea tendinţa de a crede astfel de lucruri, dar era totuşi foarte dornică să afle ceva de la Jasper.

Aşa că atunci când, în după-amiaza următoare, Sophia o duse cu o trăsură de închiriat la o casă pe Dover Street, se simţi deodată, fără să vrea, deosebit de emoţionată.

Sophia sună la clopoţel în timp ce aşteptau pe treptele de la intrare.

O slujnică cu o bonetă albă deschise uşa.

— Aţi venit pentru şedinţă, doamnelor? întrebă ea. Vă rog să mă urmaţi.

Temia nu ştiuse la ce să se aştepte, dar interiorul casei nu se distingea prin nimic neobişnuit.

Fură poftite într-un salon din spate cu o masă rotundă mare în mijloc. Părea că mai degrabă era gata să fie pregătită pentru ceai şi nu pentru o şedinţă de spiritism.

Imediat li se alăturară alte două doamne şi, apoi, un gentleman mai în vârstă şi un bărbat mai tânăr, pe care acesta îl prezentă drept nepotul său.

— Ce se întâmplă acum? întrebă Temia în şoaptă.

— Păi, în mod normal, intră doamna Sebright, ne vorbeşte şi apoi intră în transă.

Chiar atunci, intră o doamnă înaltă într-o rochie vaporoasă, ale cărei mişcări erau graţioase şi controlate, aproape ca şi când ar fi fost pe o scenă.

Părul ei roşu şi lung îi atârna liber pe spate şi era legat cu o eşarfă strânsă peste frunte.

Se aşeză la masă.

— Simt spiritele din jurul meu, suspină ea.

Se uită în jurul mesei şi o văzu pe Temia.

— N-aţi mai fost pe aici până acum, nu-i aşa, domnişoară?

Întrebă ea, fixând-o pe Temia cu ochii ei aurii.

— Nu, e prima dată, răspunse aceasta, nervoasă.

— O să spunem o rugăciune şi ne vom da mâinile. Apoi, dacă există vreun spirit care doreşte să discute cu cineva de aici, acesta mi se va adresa mie. Va vorbi prin mine. Nu

vă fie frică, nu vă vor face niciun rău. Tot ce vă cer este să nu părăsiţi încăperea înainte de sfârşitul şedinţei.

Sophia luă mâna Temiei şi o strânse.

Doamna Sebright închise ochii şi îşi ridică faţa spre tavan. Spuse o rugăciune, iar apoi ridică vocea şi îndemnă spiritele să se apropie. După aceea îşi fixă privirea undeva mai aproape şi se concentră asupra unui punct invizibil.

Asistenta ei, o femeie mai tânără care intrase în încăpere în timpul rugăciunii, stătea în acest timp lângă ea şi aştepta.

— Jarvis, Jarvis! mormăi ea, cu o voce care devenise masculină şi răguşită. De ce nu ai dus-o la ţară pe Bessie aşa cum ţi-am cerut?

Domnul mai în vârstă păli.

— Dumneavoastră sunteţi Jarvis? întrebă asistenta.

— Da, şopti bărbatul răguşit.

Temia vedea că acesta era, în mod evident, agitat.

— Sunt Horace! Du-o pe Bessie la ţară, este prea bătrână să mai stea la oraş! urlă doamna Sebright, şi trăsăturile i se schimonosiră şi se contorsionară.

— Înţelegeţi ceva? întrebă asistenta.

Bătrânul încuviinţă din cap.

— Horace este fratele meu drag, iar Bessie este calul lui. Horace!

O s-o trimit de îndată la moşia din Camberley! exclamă el.

— Bine, bine, murmură doamna Sebright. Mai sunt şi alte spirite – e un tânăr care vrea să vorbească, dar este sfios. „Sora mea e aici?“ mă tot întreabă.

Asistenta privi prin încăpere.

— Este cineva aici care are un frate pe lumea cealaltă? întrebă ea, cercetând intens fiecare faţă.

Temia simţi cum i se răscoleşte stomacul.

Dacă era Jasper?

Nu se putea mişca sau vorbi. La urma urmei, ea nu credea în astfel de lucruri – nu putea fi adevărat!

— Prietena mea, vorbi Sophia, dar este timidă.

Doamna Sebright îşi lăsă capul în jos pentru o clipă, iar atunci când îl ridică, Temia icni zgomotos pentru că faţa ei căpătase trăsăturile fine ale unui tânăr.

Recunoscu îndată expresia delicată şi profilul fin al obrazului lui.

— Mica mea Tia. Trebuie să-l avertizezi pe tatăl nostru – e în mare pericol! Nimic nu-l va opri pe bărbatul acesta care îl şantajează pe lord! Fuga ta a fost zadarnică.

— Ce să fac? strigă tare Temia.

Se ridică pe jumătate de pe scaun, cu ochii care îi străluceau sălbatic şi cu lacrimile curgându-i pe obraji.

— Vă rog să staţi jos, domnişoară – doamna Sebright nu poate continua dacă cercul se rupe, îi spuse asistenta. Dacă vreţi să găsiţi un răspuns, trebuie să vă adresaţi direct tânărului.

— Jasper, dragule, tu eşti? întrebă, tremurând, Temia.

— Eu sunt, surioară, se auzi vocea fantomatică.

Era la fel de slabă ca vântul prin copaci – un murmur aproape insesizabil.

— Dovada este la Hanwell, continuă vocea. Bărbatul care ţi-a vorbit despre asta a spus adevărul, dar nu el este cel cu care te vei căsători, deşi şi el are de gând să se însoare cu tine. Nu, în cele din urmă te vei mărita cu cel a cărui suferinţă îl va determina să-i provoace o rană mortală celui mai bun prieten al său!

Brusc, doamna Sebright începu să respire repede şi zgomotos.

Pieptul îi tresălta şi părea că simte o durere teribilă. Din gura ei ieşi un geamăt adânc şi se prăbuşi în scaun.

Asistenta ei ţâşni spre ea cu viteza fulgerului, cu o sticlă cu săruri în mână.

— Faceţi loc! Fără alte mesaje pe ziua de azi! E epuizată.

Se auzi un murmur slab de dezamăgire, şi ceilalţi participanţi se ridicară de pe scaunele lor.

Temia prinsese rădăcini pe scaunul ei, cu mâinile încleştate atât de tare de marginile lui încât i se albiseră încheieturile.

— Vă rog să mai rămâneţi, spuse asistenta apropiindu-se de ea şi de Sophia. Doamna Sebright o să dorească să vă spună câteva cuvinte. Nu am mai văzut-o până acum atât de transfigurată – să semene aşa bine cu un tânăr! Era fratele dumneavoastră?

— Da, murmură Temia, încă adânc şocată, a fost... ucis în

Crimeea... acum cinci ani.

— Din această pricină i-a fost atât de greu doamnei Sebright să- l aducă. Eroii de război o fac să consume multă energie. Este vorba de modul în care au trecut dincolo, înţelegeţi... dacă mor în timpul bătăliei, le este foarte greu să revină.

— Te simţi bine? întrebă Sophia, prinzând-o de mână pe Temia.

Aş putea să cer un brandy, dacă asta te-ar ajuta.

— Nu, îmi revin într-o clipă.

Doamna Sebright, care îşi recăpătase cunoştinţa, se ridică de pe scaun şi se apropie de Temia.

— Draga mea, începu ea, a trecut mult timp de când nu am mai trăit o apariţie atât de dramatică a unui spirit. Fratele tău părea atât de nerăbdător să ia legătura cu tine – sper că i-ai înţeles mesajul!

— Trebuie să mărturisesc că nu-mi mai amintesc absolut nimic, doar sentimentul că era disperat să vorbească cu tine.

— Am înţeles perfect ce voia să spună, răspunse Temia.

Sunt cutremurată pentru că nu mă aşteptam la ceva atât de clar.

— Călăuzele mele au lucrat din greu în această după-amiază.

Probabil că a fost ceva deosebit de important pentru ele dacă s-au strâns şi l-au ajutat pe tânăr să apară.

— Cum ai ştiut că era el? o întrebă Sophia.

— Când mi-a spus „Tia“. Era numele de alint cu care mă striga când eram mici. N-aş fi crezut dacă n-aş fi fost eu însămi martoră la asta!

Doamna Sebright râse.

— Draga mea, întotdeauna îmi este cel mai uşor să lucrez cu cei care nu cred. Este ca şi cum rezistenţa lor îmi dă putere, şi adesea se întâmplă lucruri minunate şi stranii. Ştiu că în astfel de împrejurări ies la iveală dovezi materiale.

— Dovezi materiale? întrebă Temia.

— Adică avertismente şi altele de felul ăsta? întrebă şi Sophia.

— Da, draga mea. Aşa e.

Doamna Sebright îşi puse mâna peste a Temiei.

— Trebuie să mai vii, domnişoară...?

— Morris.

— Aştept cu nerăbdare următoarea noastră întâlnire. Acum trebuie să mă retrag să mă odihnesc pentru că spiritele m-au secătuit. O după-amiază plăcută, doamnelor!

Acestea fiind spuse, părăsi încăperea.

Temia şi Sophia o priviră cu atenţie, urmărind cum rochia vaporoasă se învolbura în jurul ei asemenea spumei mării la flux.

Mai târziu, pe când erau instalate comod într-o ceainărie din apropiere, Temiei îi fu imposibil să vorbească.

„Jasper a repetat exact ce mi-a spus şi Sir Thomas“, îşi

spuse în sinea ei. „Dacă aş putea numai să găsesc azilul ăsta de nebuni, atunci poate că tata ar avea o şansă să scape pentru totdeauna de lordul Alphonse. Având dovada potrivită, ar face ca legea să se aplice din plin şi asupra lui!“

Nu îi împărtăşi şi Sophiei gândurile ei – nu, nu voia s-o implice şi pe ea în această poveste jalnică.

„O să-i cer lui Sir Thomas să-mi spună mai multe despre ceea ce ştie“, se hotărî Temia. „O să trebuiască să am încredere în el.“

Sophia şi Temia nu mai discutară acest subiect până mai târziu în acea seară. Temia o machia pe Sophia când aceasta aduse vorba despre el.

— Temia, ce-ar trebui să facem noi acum, ca să ne ajutăm tatăl?

Dacă tot ce-a spus doamna Sebright a fost adevărat? N-ar trebui să facem ceva ca să-l împiedicăm să dea de necaz?

Temia încă nu-i dezvăluise Sophiei adevăratul ei motiv pentru care fugise de acasă.

— Încă nu m-am decis cum o să fac, spuse Temia. Dar fii sigură că am de gând să aflu mai multe.

După spectacol, Sir Thomas o aştepta în trăsura lui. Ea se urcă şi avu un sentiment brusc şi acut de dezamăgire când constată absenţa contelui.

Mult mai târziu, după o masă delicioasă, Temia spuse că este obosită şi doreşte să se întoarcă acasă.

Când trăsura ajunse în faţa casei doamnei Hook, Sir Thomas îi luă mâna şi i-o sărută cu ardoare.

Apoi o cuprinse cu braţul şi o trase aproape de el.

Temia îi permise să o îmbrăţişeze, fără să se împotrivească. Era prima dată când făcea acest lucru şi nu era ceva respingător.

— Iubita mea, suspină el, strângând-o şi mai tare.

Înainte ca ea să-şi dea seama ce se întâmpla, gura lui o acoperise pe a ei şi o săruta.

La început cu blândeţe şi apoi tot mai insistent.

Temia se retrase – deşi îl plăcea foarte mult, nu dorea să fie sărutată în acest mod.

— Temia, şopti el, uitându-se în ochii ei. Trebuie să ştii că sunt foarte atras de tine.

Nu putea să se uite la el. În schimb, îşi coborî privirea într-un gest pe care, spera ea, el îl va considera drept modestie.

— Şi eu ţin la dumneata, răspunse, dar acum sunt foarte obosită şi trebuie să plec. Noapte bună, Sir Thomas şi mulţumesc pentru cină.

Coborî iute din trăsură, iar când ajunse la uşa doamnei Hook se întoarse şi flutură repede mâna înainte să intre.

Îşi trase sufletul. Inima îi bătea să-i spargă pieptul, dar nu de încântare. Mai curând era faptul că Sir Thomas încerca să-i spună că este îndrăgositit de ea, iar ea ştia că nu-i împărtăşeşte dragostea.

Nu, visele ei erau deseori bântuite de imaginea altuia.

„Mai devreme sau mai târziu voi fi obligată să-i spun că nu-l iubesc“, cugetă ea. „Dar trebuie să mă abţin până când voi descoperi adevărul despre lordul Alphonse.“

Chiar şi aşa, sufletul ei tânjea să-l vadă din nou pe contele de

Wentworth.

„Dar cum să-i dau vestea asta lui Sir Thomas?“ îşi spuse chinuită. „Cel mai bun prieten al lui!“

Se simţea sfâşiată numai gândindu-se la asta – cum putea să intervină între doi prieteni atât de buni?

CAPITOLUL 6

Sir Thomas nu veni la teatru în seara următoare. Trimise însă un bileţel cu scuze şi o orhidee într-o cutie.

— Fără iubit în seara asta? se interesă Sophia.

— Este reţinut la o întâlnire în City.
— Probabil că e foarte deştept.
— Da, aşa e.
— Şi a cam pus ochii pe tine! Ştie că vii dintr-o familie bună, nu- i aşa?
— I-am povestit doar câte ceva despre situaţia mea.
— Deci nu există nicio piedică în privinţa unei propuneri de căsătorie!
— Doar faptul că nu vreau să mă mărit cu el...
Sophia se uita la imaginea lor din oglindă şi văzu că Temia roşise.
— E vorba de prietenul lui, nu-i aşa – ăla care vorbeşte puţin?
Am văzut cum vă priveaţi unul pe altul. Oh, dacă m-ar iubi aşa şi pe mine doi bărbaţi!
Temia se îndepărtă repede, îngrozită de faptul că îşi dezvăluise atât de limpede sentimentele.
Nu comentă nimic din spusele Sophiei, dar putea fi adevărat?
Să îndrăznească să spere că Wentworth simţea ceva pentru ea?
Îşi făcu de lucru cu cutia de farduri şi, în curând, Sophia se grăbi să iasă pe scenă.
De îndată ce cabina se goli, se aşeză şi se uită insistent la imaginea ei din oglindă.
„Îl iubesc?“ se întrebă ea.
Aproape imediat ce acest gând îi trecu prin cap, se auzi o bătaie uşoară în uşă.
Crezu că era băiatul care o ajuta, aşa că deschise uşa fără să privească cine era.
Cu spatele la uşă, spuse:
— Albert, dacă ai terminat de făcut curat poţi să te duci să-i spui domnului Baker că voi isprăvi mâine după-amiază?

— Oricât de mult mi-ar plăcea să fac curat pentru tine, Temia, nu cred că sunt îmbrăcat corespunzător, se auzi o voce adâncă şi plăcută.

Temia se întoarse şi i se tăie răsuflarea de surpriză când văzu că nu era Albert, ci contele de Wentworth.

— Oh, vă rog să mă iertaţi, Înălţimea Voastră... credeam că e

Albert, ajutorul meu.

Contele râse, şi Temia fu surprinsă de modul în care zâmbetul îi transformase faţa. Era arătos oricum, dar zâmbetul îl făcea uimitor de frumos.

Inima ei bătea alarmant de tare şi simţea că i se taie respiraţia când îl priveşte.

El îşi scosese pălăria şi se cocoţase pe una din băncile lungi care slujeau ca masă de toaletă.

— Thomas a fost reţinut, începu el, aşa că m-am gândit că poate ai chef să cinezi cu mine în această seară.

Temia ezită.

Inima îi spunea da, dar mintea îi spunea altceva.

Deşi nu trecea nici măcar formal drept iubita lui Sir Thomas, simţea un soi de loialitate faţă de el.

— Eu... sunt... ocupată, se bâlbâi ea după o tăcere îndelungată.

O durea că îl refuza, dar era cel mai bun prieten al lui Sir

Thomas.

— Bineînţeles că îi eşti loială lui Thomas. Foarte bine, n-o să te mai deranjez în seara aceasta, dar o să te văd altă dată împreună cu el.

Temia simţea durerea de sub politeţea lui ca şi când ea însăşi ar fi fost străpunsă de o lance.

Tocmai îl refuzase pe bărbatul pe care îl iubea!

El îşi ridică pălăria şi plecă la fel de neauzit precum venise.

Temia îşi puse pelerina şi apoi plecă imediat către casă,

la doamna Hook – nu se sinchisi de faptul că mai târziu trebuia să le ajute pe fete să se dezbrace; o să se descurce şi singure.

Când ajunse, fugi în sus pe scări şi se aruncă pe pat izbucnind în plâns.

Plânse până când adormi aşa îmbrăcată, spre marea surprindere a Sophiei care se întoarse mult mai târziu.

Leo Baker examină cu atenţie noul decor şi se declară încântat.

— Excelent! Ai făcut o treabă minunată!

— Mulţumesc, domnule Baker, răspunse Temia, satisfăcută că îşi îndeplinise cu succes sarcina.

— Poţi rămâne cu Les Jolies Mademoiselles cât timp doreşti. În plus, de acum înainte o să-ţi dau şi un salariu. Vino în biroul meu un pic mai târziu. Nu vreau să mi te înhaţe vreun alt teatru, pentru că imediat ce se va răspândi vestea că am cel mai bun scenograf din Londra, toţi o să te vrea! Bine lucrat, draga mea. Foarte bine.

Temia supraveghe încărcarea decorului în căruţa care aştepta afară şi apoi se duse în Camera Verde, încăperea unde se odihneau

Les Jolies Mademoiselles.

Luă un exemplar din The Times şi se aşeză să-l citească. Îi plăcea să-şi arunce ochii pe rubrica cu activitatea casei regale astfel încât să se simtă măcar o părticică din lumea în care de-abia avusese timp să intre.

Merse la paginile din spate şi chiar atunci îi atrase privirea ceva de la rubrica anunţuri.

Dispărută. Părinţii îngrijoraţi aşteaptă cu nerăbdare veşti de la fiica lor, domnişoara Temia Brandon de la Bovendon Hall,

Northamptonshire. Are părul blond, ochi albaştri şi constituţie zveltă.

Oricine ştie ceva despre persoana care corespunde

acestei descrieri este rugată să scrie la Căsuţa Poştală 34.

Citi anunţul cu un nod în gât. Aşadar părinţii încercau acum s- o găsească!

Îi dădură lacrimile. Prima pornire fu să scrie la această adresă şi să le spună că era bine, dar că nu dorea să fie găsită.

„Dar dacă mă caută ca să-mi spună că lordul Alphonse i-a lăsat în pace?“

Încă plângea peste ziar când Leo Baker intră în încăpere, în căutarea ei.

— Ei, acuma ce mai e? spuse el cu blândeţe, cu o voce atât de diferită de felul lui obişnuit de a fi.

O cuprinse protector cu braţul şi încercă să o consoleze.

Ea împături rapid ziarul pentru ca el să nu poată citi anunţul – dar era prea târziu, prinsese o frântură din el.

— Pentru ce nu le scrii pur şi simplu părinţilor tăi să îi anunţi că eşti bine? îi sugeră el. Nu trebuie să le spui unde eşti. Oricum, suntem pe picior de plecare din Kensington la Covent Garden.

— Nu pot! strigă ea, îngropându-şi faţa în poalele rochiei.

— Păi, ce-ar fi să îi scrii mamei? Dacă a fost vreo ceartă, scrie-i ei cel puţin. Dar în momentul ăsta, căruţa a sosit şi este nevoie de tine acolo, Temia.

Temia îşi şterse ochii şi, în timp ce organiza mutarea decorului, ajunse la o hotărâre.

„O să-i scriu imediat mamei – nu i-am mai scris un cuvânt de la primul mesaj trimis. Nu e nevoie să-i spun prea multe, doar că sunt bine şi mulţumită, iar dacă are veşti bune, să dea un alt anunţ în The Times.“

Decorul era acum terminat, astfel încât până seara – când avea loc ultimul spectacol al sezonului la Royal Kent Theatre – era liberă.

Când Temia se întoarse la doamna Hook, Sophia tocmai

pleca.

Îşi împachetase cea mai mare parte a lucrurilor într-un cufăr de la capătul patului, iar Temia aproape că se împiedică de el când intră în cameră.

— Oh, îmi pare rău! se scuză Sophia. Voiam să fiu gata de plecare mâine. Rămân tot timpul în urmă, şi tu ai plecat aşa devreme în dimineaţa asta.

— Contele a venit ieri la teatru şi m-a rugat să cinez cu el după spectacol.

— Şi sper că ai acceptat?

— Nu, nu am putut. Oh, Sophia, cum aş fi putut când ştiu că cel mai bun prieten al lui simte ceva pentru mine? Chiar dacă nu ne-am făcut nicio promisiune, ar fi fost neloial din partea mea să cinez singură cu el.

— De-asta te-am găsit încă îmbrăcată şi adormită, aseară când m-am întors târziu?

Temia aprobă din cap.

— Iar astăzi am găsit un anunţ în The Times că mama şi tata aşteaptă veşti despre mine.

— O să le scrii?

— M-am hotărât să-i scriu mamei o scrisoare. Ea va înţelege mai bine pentru ce îi scriu în secret. Tata nu va înţelege.

— Atunci, te las să-ţi vezi de treburi. Te văd diseară la teatru?

E ultimul spectacol.

— Da, răspunse Temia, dezbrăcându-şi pelerina.

De îndată ce Sophia plecă, luă o coală de hârtie, o pană de scris şi începu să scrie.

Trimise scrisoarea în acea după-amiază.

„Gata, am făcut-o“, oftă ea.

În timp ce mergea spre teatru avea un sentiment de uşurare.

Când ajunse, luminile erau deja aprinse, iar când intră fu

oprită de portarul de la intrarea artiştilor.

— A sosit ceva pentru dumneavoastră, mormăi el.

Se duse în cămăruţa lui şi apăru cu un buchet uriaş de flori.

Temiei îi tresăltă puţin inima.

Oare erau din partea contelui? Se rugă să fie aşa, dar în sufletul ei ştia că erau de la Sir Thomas.

Deschise biletul care le însoţea şi citi:

Aştept cu nerăbdare să cinăm mai târziu la Henri’s. O să fiu cu trăsura la intrarea artiştilor, la zece.

Cu afecţiune al tău,

Thomas

Spectacolul avu un succes extraordinar în acea seară. Fetele primiră nenumărate chemări la rampă, în timp ce Temia le privea din culise cu o lacrimă în colţul ochiului.

Era atât de mândră că era chiar şi ea o mică părticică din acest spectacol minunat!

— Temia, vino să saluţi şi tu cu mine publicul! strigă Leo Baker, luând-o de mână şi trăgând-o pe -scenă.

Înainte de a se putea împotrivi, se trezi sub luminile strălucitoare, înclinându-se împreună cu Les Jolies Mademoiselles în aplauzele furtunoase.

Stângace la început, se obişnui curând cu zgomotul mulţimii şi se înclină alături de ceilalţi.

— Aia nu e Temia? Nu, nu se poate!

Tânăra blondă din sală striga la însoţitoarea ei şi era aproape gata să leşine de uimire.

— Ce e, Georgiana? Te simţi rău?

Georgiana se aplecă în faţă şi privi din nou.

— Ba da, ea este! Oh, pe cuvântul meu. Deci aici se ascundea!

Trebuia să ghicesc că este posibil să fugă la teatru. Dar ce face aici? Şi atât de aproape?

Nedumerită, prietena ei aşteptă cu ea până când

publicul plecă şi apoi o însoţi la intrarea în culise.

— Voi cere să o văd – şi n-o să mă las!

— Cine e fata aceea? întrebă prietena Georgianei.

— Verişoara mea dispărută! Mama ei este teribil de înnebunită de îngrijorare, iar ea a fost în tot timpul ăsta chiar sub nasul nostru!

Georgiana se îndreptă către intrarea în culise şi bătu la uşă.

Portarul apăru şi fu luat prin surprindere să vadă două tinere domnişoare evident de viţă nobilă.

— Da, domnişoară?

— O caut pe domnişoara Brandon. Lucrează aici.

— Nu e nicio domnişoară cu acest nume la teatrul nostru. V-aţi înşelat.

— Dar tocmai am văzut-o aici – pe scenă!

— Regret, domnişoară, vă repet, vă înşelaţi!

— Domnişoara Temia Brandon! Ştiu că este aici.

Portarul se gândi o clipă.

— Există o domnişoară Temia Morris, dar tocmai aţi scăpat-o.

Prietenul ei a luat-o acum zece minute.

— Oh! Ce ghinion! Chiar trebuie să iau legătura cu ea. Are o adresă unde aş putea să-i scriu?

— Păi, mâine se mută toate, dar asta e adresa unde locuieşte.

Georgiana îi dădu un şiling.

— Ia te uită, mulţumesc, domnişoară! spuse el scărpinându-se în cap.

— Ştiu ce trebuie să fac, spuse ea când urca în trăsură. Cum ajung acasă îi scriu mătuşii Alice şi îi spun că am găsit-o pe Temia.

— Poate că nu doreşte să fie găsită, îi sugeră prietena ei, nedumerită.

— N-are importanţă, răspunse Georgiana. Mătuşa Alice

trebuie să afle – şi cât mai repede posibil!

Trăsura neagră ca tăciunele huruia pe pavajul din Mayfair. În interiorul ei, Sir Thomas Babbington îi ţinea mâna Temiei

Brandon şi i-o mângâia cu blândeţe.

— Porumbiţa mea, vreau ca seara aceasta să fie una deosebită, murmură el, privind-o în ochi. Henri ne aşteaptă şi mi-a promis cea mai bună masă din local.

— Cu ce ocazie? întrebă ea nerăbdătoare. Întâlnirea din City a mers bine?

— A mers, dar nu ăsta este motivul pentru care o să vizităm localul lui monsieur Henri. Am o problemă importantă pe care doresc să o discut cu tine.

Temia se schimbă la faţă.

— S-a întâmplat ceva? întrebă ea.

Sir Thomas râse pe înfundate.

— Nu-ţi bate capul cu astfel de griji, îngerul meu. Nu am de gând să-ţi dezvălui prea multe înainte pentru că ştiu cât de mult îţi plac surprizele.

Restaurantul lui monsieur Henri se afla pe o străduţă lăturalnică ce pornea din Park Lane şi era considerat foarte şic.

— O să-ţi placă aici, stărui Sir Thomas, în timp ce un chelner îi conducea la masa lor dintr-un colţ retras.

De îndată ce se aşezară în încăperea garnisită cu pluş, monsieur

Henri personal veni să-i salute.

— Sir Thomas. E o încântare să vă văd. Dar cine este această domnişoară adorabilă?

— Henri, este domnişoara Morris, o prietenă foarte dragă.

— Très belle, très jolie! exclamă monsieur Henri. Enchanté, mademoiselle. Bineînţeles că veţi bea şampanie, am o sticlă specială la gheaţă pentru

dumneavoastră.

Bătu din palme, şi la masă fu adusă o frapieră de argint cu gheaţă, iar apoi desfăcu sticla.

După asta îi făcu scurt cu ochiul lui Sir Thomas, făcu o mică plecăciune şi plecă de la masă.

— Îţi place restaurantul? o întrebă Sir Thomas.

— Foarte mult, mulţumesc.

— În cinstea ta, iubita mea! murmură el şi ridică paharul, zâmbind.

Temia făcu la fel şi sorbi din paharul ei.

— E pe gustul tău?

— E cât se poate de delicioasă, Sir Thomas, dar comandăm şi ceva de mâncare? întrebă Temia sorbind din nou. O să mă apuce durerea de cap dacă beau şampanie fără să mănânc.

El pocni din degete şi un chelner îşi făcu apariţia.

— Două steak entrecôte, te rog, comandă el.

Temia şi Sir Thomas sporovăiră până când sosi mâncarea, iar apoi ea mai bău şampanie.

Când puse paharul pe masă, observă pe fundul lui ceva strălucitor.

— Oh, ce-o fi asta? spuse ea luând paharul şi cercetându-l.

— Credeam că n-o să observi niciodată, iubirea mea!

Temia îşi scufundă degetul în lichid şi scoase un inel cu diamant.

— Oh! strigă ea ridicându-l la lumină.

— Da, draga mea. Vreau să te căsătoreşti cu mine. Vrei, Temia?

Te iubesc atât de mult şi nu-mi doresc nimic altceva decât să-mi petrec restul vieţii cu tine.

— Deci aici eraţi! se auzi brusc o voce. V-am căutat peste tot prin Mayfair!

Temia îşi ridică privirea şi îl văzu pe conte, care stătea

lângă ei şi îi făcea semne unui chelner să mai aducă încă un scaun la masă.

— Wentworth!

— Nu te-am mai prins la teatru. Aşa că m-am dus la club şi am băut câteva pahare, dar nu ai apărut.

— Wentworth, bătrâne. Sunt la o cină intimă cu Temia. De fapt, tocmai am cerut-o în căsătorie!

Contele încremeni pe scaunul lui.

Se schimbă la faţă şi, pentru o clipă fugară, pe ea îi apăru o expresie de suferinţă.

Temia îl urmărea cum încerca să-şi recapete controlul. Se îndreptă, sări în picioare şi apoi porni spre uşă ca o furtună.

— Richard! strigă Sir Thomas. Temia, îmi pare rău, draga mea.

Trebuie să mă duc după el. Mă ierţi?

Temia dădu drumul unui suspin de uşurare.

Ţinu în lumină inelul strălucitor, apoi îl roti şi cercetă diamantul mare din mijloc.

„Este minunat“, oftă ea, „dar nu pot accepta. Dacă aveam nevoie de vreo dovadă din partea bărbatului pe care îl iubesc, atunci tocmai am primit-o. Inima mea a părăsit această încăpere odată cu contele.“

Când în cele din urmă Sir Thomas se întoarse, părea foarte supărat. Avea părul răvăşit şi faţa roşie.

— Îmi pare foarte rău, Temia, dar mi-am pierdut pofta de mâncare. Te superi dacă plecăm? Tocmai l-am rugat pe Henri să ne aducă pelerinele.

— Deloc, Thomas, dar ce s-a întâmplat? Arăţi îngrozitor!

— Din pricina lui Wentworth. Ne-am certat şi m-a atacat al dracului de tare.

Temia nu avu nevoie de alte explcaţii. Ştia exact ce se întâmplase între cei doi bărbaţi.

Nu spuse nimic până când ajunseră în trăsură.

Ţinuse strâns inelul de când el se întorsese la masă, iar acum i-l înapoie.

— Îmi pare rău, dar nu pot accepta propunerea ta, murmură ea.

— Dar de ce?

— Eu... eu...

— Eşti supărată – te înţeleg, draga mea. Din pricina izbucnirii lui Wentworth, nu-i aşa?

Temia aprobă din cap. La urma urmei, nu era o minciună.

Trăsura se opri în faţa locuinţei ei.

— Noapte bună, Thomas, spuse ea şi îl sărută pe obraz.

Se simţea uşurată că el încă era evident prea supărat ca să încerce să o sărute din nou pe buze.

O privea pe Temia cu atâta dragoste încât ea îşi simţi ochii lăcrimând.

Cu toate astea, ştia fără nicio umbră de îndoială că nu îl iubea.

A doua zi, Temia dormi până târziu – din fericire, ea şi Sophia nu trebuiau să plece din casa doamnei Hook până după-amiaza târziu.

Trăsura de închiriat sosi pe la două să le ia bagajele, iar apoi ele se întoarseră sus să termine de făcut curăţenie în camera lor.

— Unde este pămătuful de praf? întrebă Temia. Doamna Hook o să se facă foc pe noi dacă nu lăsăm camera lună.

— Mă duc să i-l cer, se oferi Sophia.

Zece minute mai târziu se întoarse fără pămătuf, dar cu o expresie stranie pe faţă.

— Temia, tocmai ţi-a sosit scrisoarea asta.

I-o dădu imediat, şi Temia văzu că purta scrisul mamei ei.

— Atât de repede! murmură ea.

— Probabil că ţi-a răspuns imediat. Crezi că e la Londra

de ţi-a sosit răspunsul atât de rapid?
Temiei îi tremurau mâinile în timp ce citea scrisoarea.
— Vine mâine la Londra! Oh, cum a aflat unde sunt? Nu înţeleg!
Stai – spune că verişoara Georgiana m-a văzut aseară pe scenă şi i-a trimis o scrisoare pe care probabil că a primit-o azi-dimineaţă.
Portarul i-a dat această adresă.
— Oh, Temia! Şi ce mai spune?
— Tata nu ştie de asta, dar ea vrea să ne întâlnim la ora două la restaurantul Fortnum and Mason. Oh, Sophia! Ce să fac?
— Bineînţeles că trebuie să te întâlneşti cu mama ta.
— Dar dacă îl aduce şi pe tata cu ea şi încearcă apoi să mă târască înapoi în Northamptonshire?
— Chiar crezi că aşa ceva este posibil?
Temia se aşeză pe pat şi oftă cu disperare.
— Sophia, îţi mărturisesc că nu ştiu.
Chiar atunci, se auziră paşii grei ai doamnei Hook urcând scara.
— Doamna Hook! Vrea să-i înapoiem cheile!
Temia înghesui scrisoarea la brâu; trăsura era gata de plecare spre Covent Garden.
„Mâine“ îşi spuse în sinea ei. „Mâine-dimineaţă o să mă decid ce este cel mai bine să fac.“
În timp ce închidea uşa, nu se putu abţine să nu se întrebe ce îi vor aduce următoarele zile.

CAPITOLUL 7

Noua lor locuinţă era o casă înaltă, ascunsă într-o zonă mai izolată, chiar în apropiere de Strand. Deşi zona nu era la fel de elegantă ca în Kensington, doamna Timms avea grijă să fie curată şi nici nu era aşa de morocănoasă ca doamna Hook.
Cei din trupă ajunseră acolo în reprize şi, cum Sophia şi

Temia au fost ultimele care au apărut, primiră camera de la mansardă.

— Nu e la fel de drăguţă ca vechea noastră locuinţă, remarcă

Sophia. Nici nu prea ai loc să faci o piruetă. Domnul Baker vrea să fim la teatru la două şi jumătate. Ţie la ce oră ţi-a spus, Temia?

— Zece. Vrea să ajut să punem la punct decorul. A zis ceva că s-ar putea să mai fie şi altele de făcut.

— Dumnezeule! strigă Sophia. Doar nu încă un dans?

Exact în momentul acela, doamna Timms băgă capul pe uşă.

— Îmi pare rău că vă deranjez doamnelor, dar este vreuna din voi domnişoara Temia Morris?

— Eu sunt, răspunse Temia. Ce s-a întâmplat?

— A sosit pentru dumneavostră mai devreme. Şi uite ce sigiliu elegant are...

Temia luă şovăitoare scrisoarea de la doamna Timms şi recunoscu de la bun început că este de la Sir Thomas.

— Nu o deschizi? o întrebă Sophia nerăbdătoare. De la care din ei este?

— De la Sir Thomas. Sper din tot sufletul că nu este supărat pe mine fiindcă i-am refuzat cererea în căsătorie.

— Fetele spun că atunci când îl refuzi, un gentleman devine mai insistent.

Temia respiră adânc şi rupse sigiliul scrisorii. Ceea ce află o umplu de un sentiment de uşurare.

— Zice că a fost nevoit să se întoarcă la moşia lui ca să se ocupe de o problemă urgentă, aşa că nu ne vom vedea în următoarele câteva seri. Îmi va da de ştire când intenţionează să vină înapoi.

— Şi uite-aşa, acum drumul este liber cu adevărat pentru contele Wentworth, adăugă Sophia maliţioasă.

Temia roşi şi împături scrisoarea.

Trebuia să recunoască faptul că se simţea uşurată, iar Sophia avea dreptate – în cazul în care contele avea să apară de data aceasta, oare ar fi în stare să refuze dacă ar catadicsi să-i facă vreo invitaţie?

Stinse lumânarea şi se pregăti de culcare.

„Oh, Richard!“, suspină înăbuşit, sperând cu fiecare fibră din trup să vină contele să o vadă la teatru.

Temia se duse la Olympic Theatre a doua zi devre – me ca să supravegheze decorul, după care îl rugă pe Leo Baker să o lase să dispară pentru câteva ore.

— Probleme de familie, îi explică.

— Sper că nu te gândeşti să ne părăseşti. Aşa ceva nu se cade – categoric!

— Nu, sunt foarte mulţumită unde sunt.

De îndată ce-şi termină îndatoririle, Temia se duse să se plimbe prin Fortnum I, în Piccadilly. Temia deschise uşile verde pal şi îşi croi drum rapid pe scări spre restaurantul de la etajul patru.

Când ajunse în capul scărilor, avea inima în gât.

Mama ei era în picioare pe un podium, aşteptând-o. Cum o văzu pe fiica ei, întinse braţele spre ea şi ochii i se umplură de lacrimi.

— Temia, scumpa mea! strigă, zburând către ea.

Se îmbrăţişară o vreme, după care mama spuse:

— Vino, avem o masă pregătită.

Temia se aşeză şi luă mâna mamei într-a ei.

— Mamă, mă bucur atât de mult să te văd. Ce face papà?

— Dacă vrei să ştii adevărul, e un om schimbat.

— Dar lordul Alphonse, încă vă mai necăjeşte?

— Mă tem că da, scumpa mea. Dacă s-a schimbat ceva, e şi mai rău ca înainte. După ce ai dispărut tu, a fost furios. A trimis mai multe grupuri să te caute, convins că ai fugit în străinătate. I-a pus pe oamenii lui să scotocească

porturile, ca să dea de urma ta.

I Mare magazin de lux din Londra (n.tr.)

Dacă te-ar fi găsit...

— Dar nu m-a găsit, slavă Domnului.

— Dacă ar şti că eşti aici, ţi-ar face mari probleme. A subestimat priceperea ta de a supravieţui departe de sânul familiei. Faptul că ai fost la şcoală la Paris te-a transformat într-o femeie independentă. Eşti bine, Temia? Eşti la fel de frumoasă ca întotdeauna.

— Foarte bine, mulţumesc, răspunse. Şi fericită.

— Mărturisesc că am fost foarte îngrijorată^când Georgiana mi- a spus că lucrezi într-un teatru. Întotdeauna am crezut că numai femeile uşoare ajung pe scenă.

— Dar eu nu am ajuns pe scenă. Pictez decorurile şi le machiez pe fete. Nu sunt nici pe departe ce credeam eu – nu sunt deloc femei uşoare.

— Dar oamenii din teatru sunt atât de libertini, Temia... Spune- mi draga mea, nu cumva ai decăzut?

— Doamne, mamă! Sunt şocată că te poţi gândi la aşa ceva! Te asigur că virtutea mea este intactă.

— Lartă-mă că vorbesc deschis, dar sunt aşa de îngrijorată!

— Eu sunt mai îngrijorată pentru tine şi pentru papà, răspunse

Temia, ciugulind dintr-un sendviş. Ziceai că este un om schimbat.

Ce-ai vrut să spui cu asta?

Mama trase adânc aer în piept.

— Lordul Alphonse se răzbună într-un mod îngrozitor. Ne ia cai fără să plătească şi îl ruinează pe tatăl tău. Trăim cu teama permanentă că va împărtăşi tuturor secretul tatălui tău, doar ca să ne facă în ciudă. Acum, când ştie că ţie nu-ţi mai poate face nimic, a devenit mai înverşunat şi chiar mai dezagreabil ca oricând. Toate acestea l-au deprimat

teribil pe tatăl tău.

— Oh, mamă. Îmi pare atât de rău că am fost nevoită să vă părăsesc pe tine şi pe tata, dar nu am avut altă soluţie. Nu mă puteam mărita cu lordul

— Alphonse şi în plus, am aflat că, oricum, nici el nu era în situaţia de a-mi propune să mă căsătoresc cu el.

— Ce vrei să spui?

— Este deja căsătorit.

— Imposibil! De unde ştii că acest lucru este adevărat?

— De la un prieten. I-am mărturisit motivul pentru care am fugit de acasă, şi el mi-a spus că ştie sigur că lordul Alphonse are deja o soţie.

— Şi atunci, de ce nu a văzut-o nimeni niciodată?

— Pentru că a internat-o într-un azil de nebuni din Middlesex.

— Şi prietenul acesta este sigur de informaţiile pe care le are?

— Mamă, nu m-ar minţi, şi pe urmă s-a întâmplat ceva minunat. Oh, mamă! Am primit un mesaj de la Jasper.

Lady Brandon se albi la faţă şi începu să plângă.

— Nu spune astfel de lucruri, Temia. Căci chiar mă superi.

— Dar, mamă, am văzut cu ochii mei. Am fost la un medium – doamna Sebright – şi Jasper a comunicat cu noi! Mi-a spus că dovada se găseşte la Hanwell – adică acolo unde este închisă Lady

Alphonse.

— Nu cred asta! De ce-ar face aşa ceva?

— Chiar tu ai spus că stoarce bani încetul cu încetul de la papà şi că-l ruinează, de aceea.

— Dar cum îl putem împiedica? Dacă aş crede o clipă că tot ce spui este adevărat şi că are o soţie, atunci am putea să-l dăm pe mâna legii.

Temia făcu o pauză, în timp ce în mintea ei lua naştere

un plan.

— Mamă, ce-ai zice dacă am face o vizită la azil şi ne-am duce şi cu avocatul nostru? Cu o declaraţie sub jurământ din care să reiasă că are o soţie care trăieşte, atunci poate că familia noastră ar scăpa de el!

Lady Brandon amesteca în ceai, reflectând.

— Dacă aş crede vreun moment că există o cale să scăpăm de omul acela îngrozitor...

— Mamă, singurul mod de a afla dacă este sau nu adevărat este să mergem să vedem cu ochii noştri.

— Cu siguranţă, dar Temia, pur şi simplu nu se face să dai fuga la cine ştie ce azil de nebuni.

— La fel e şi cu şantajul sau cu extorcarea. Dar acest lucru nu- l împiedică pe lordul Alphonse să-l hărţuiască pe papà.

— În acest caz, nu există decât o singură cale de acţiune, şi asta înseamnă să facem cum ai propus tu. Voi face tot ce-mi stă în putere să-l opresc, aşa că sunt gata să vin cu tine la Hanwell.

— Oh, mamă! Mulţumesc! Mulţumesc! Mai poţi să rămâi la

Londra încă vreo câteva zile?

— Îi voi scrie tatălui tău şi-i voi spune că m-am îmbolnăvit, că am răcit. Mă voi duce la Marianne să o întreb dacă pot să stau la ea.

— Şi cum rămâne cu avocatul?

— Voi stabili o întâlnire cu domnul Burleigh pentru mâine la prima oră.

Se auzi un ceas bătând, şi Temia îşi dădu seama că trebuie să plece.

— Mamă, trebuie să te las. Mai sunt atâtea de făcut la teatru.

— Unde pot să-ţi scriu, scumpa mea?

— Uite adresa de unde locuiesc, dar te rog, nu mă vizita.

Nu este... aşa cum ţi-ar plăcea.

— Scumpa mea, sunt aşa de bucuroasă că ne-am întâlnit şi am stat de vorbă. De când ai plecat am fost măcinată de îngrijorare.

Se ridicară şi ieşiră în stradă.

— Iar mie îmi pare rău că nu am putut să-ţi spun unde sunt.

Mă gândeam că, dacă afli, îl vei trimite cu siguranţă pe lordul

Alphonse să mă aducă înapoi.

— Săptămâna trecută, poate că aş fi făcut-o, dar acum sunt doar foarte recunoscătoare că te-am văzut, că eşti bine şi, sper, fericită.

— Da, mamă, sunt, dar mai este şi altceva ce-aş vrea să discut cu tine.

Lady Brandon se opri şi deveni palidă.

— Ce este, draga mea? Nu cred că aş mai putea suporta şi alte veşti proaste.

— Nu veşti proaste, ci veşti ciudate. Tânăra cu care împart camera nu este nimeni alta decât fiica de mult pierdută a lui papà.

— Cu femeia aceea?

— Da, mamă. Dar este drăguţă şi deloc necioplită.

— Şi eşti sigură că este...?

— Sora mea vitregă? Da. Mi-a arătat o scrisoare scrisă de papà mamei ei. Aş recunoaşte oricând scrisul lui.

— Ce e cu mama ei?

— A fost actriţă, aşa cum auziserăm şi noi, dar celelalte zvonuri nu sunt adevărate. Mama Sophiei a murit nemăritată şi până la moarte a refuzat să spună cine este tatăl Sophiei.

În cele din urmă, Lady Brandon se calmă şi porni din nou pe

Piccadilly. Îşi ţinea capul ridicat şi, dacă aceste veşti o

supăraseră, n-o arăta.

— A spus că vrea să-l cunoască pe tatăl ei?

— Nu chiar, dar ştiu sigur că vrea.

— Va trebui să ne ocupăm de acest lucru la un moment dat, dar în clipa aceasta, principala mea grijă este cum să-l aducem pe lordul Alphonse în faţa justiţiei.

În Leicester Square, Temia o sărută pe mama ei şi-şi luă rămas- bun.

— Mamă, o să-mi scrii foarte curând, şi o să facem o vizită la

Hanwell să aflăm amândouă adevărul.

— Îţi promit că aşa vom face. La revedere, scumpa mea Temia.

Roagă-te să aflăm ceva spre folosul nostru!

În timp ce-i făcea cu mâna mamei ei, Temia simţi cum i se pune un nod în gât.

„O, Dumnezeule 11, se rugă mergând grăbită pe Strand, „te rog, ajută-ne să găsim ceea ce căutăm în Hanwell. Ajută-ne să-l dăm pe mâna justiţiei pe vicleanul lord Alphonse 11.

Premiera de la Olympic Theatre din Covent Garden era un eveniment plin de agitaţie. Leo Baker era într-o dispoziţie groaznică şi ţipa necontenit la fete înainte de ridicarea cortinei.

— Aşa a fost toată ziua, şuşoti Sophia, în timp ce Temia făcea ultimele retuşuri la nişte piese din decor. A ţipat la noi neîncetat în timpul repetiţiilor. A, şi ştii cine a apărut aici după-amiază, căutându-te pe tine?

Temia păli.

— Sper că nu lordul Alphonse?

— Lordul Alphonse? Nu, cel cu ochi melancolici – contele

Wentworth.

— A venit aici? întrebă Temia simţind că i se înmoaie picioarele.

— Te căuta! La început nu voia să creadă că nu eşti aici, apoi a zis că se întoarce mai târziu.

— Era şi Sir Thomas cu el?

— Nu, nu era. Din fericire!

— Sophia! Gata cu bârfele. Vino în faţă! tună Leo Baker.

Temia îşi continuă treaba cu decorul, încercând să nu se gândească la conte. Inima îi bătea mai repede şi-i era greu să se concentreze.

— Oricare ar fi fost motivul, trebuie să fie important. Sper că nu s-a certat cu Sir Thomas. Dacă vin amândoi în această seară o să avem mari neplăceri.

Chiar înainte să se ridice cortina, Temia îşi făcea de lucru cu ultima piesă a unui costum, când cineva bătu la uşă, şi apăru

Hobson.

— Domnişoară Temia, contele de Wentworth este în culise şi vrea să vă vadă. Să-i spun să plece? Arată supărat tare, zău aşa.

— Nu, vin eu imediat, răspunse oftând.

Inima-i bătea foarte repede când se apropie de holul lung care dădea în culise.

— Temia! strigă el când o zări. Mă temeam că ai dispărut.

— Nu, am fost ocupată cu probleme de familie, răspunse ea. Ce s-a întâmplat?

— Spune că iei cina cu mine în seara aceasta.

O privi cu ochii negri plini de speranţă. Ea voia atât de mult să accepte, dar simţea că este imposibil, date fiind împrejurările.

— Mă tem că în seara aceasta nu mă simt bine şi intenţionez să plec de la teatru de îndată ce pot, replică fără să-l privească.

Ştia că dacă l-ar privi în ochi, totul ar fi pierdut. Nu ar avea putere să-i reziste.

Stingherit, contele dădu din cap înţelegător.

— Şi nu pot să te fac să te răzgândeşti?

— Nu în seara aceasta, îmi pare rău, răspunse, cu o senzaţie ciudată de durere în piept.

Era aşa de dureros să-l refuze!

Spectacolul avea un mare succes.

Les Jolies Mademoiselles făcuse senzaţie cu noutăţile introduse, şi chiar şi Temia trebuia să fie de acord că Lily cânta ca o privighetoare.

Dar, exact când începea ultimul număr, Temia alergă în culise să-şi adune toate lucrurile.

Îl văzuse pe Sir Thomas făcându-şi apariţia într-o lojă exact când începuse uvertura, şi ştia că avea să se întâlnească, mai târziu, cu contele în culise.

„Mă doare sufletul să plec fără să-l văd“, reflectă, „dar este singura soluţie“.

Aproape că nu-i păsa că Sir Thomas ar putea să fie dornic să o vadă după absenţa lui; pur şi simplu nu voia o confruntare între cei doi, şi cu ea la mijloc.

Curând după aceea era în drum spre noua ei locuinţă. Se dezbrăcă, îşi puse cămaşa de noapte şi o aşteptă pe Sophia să se întoarcă.

Se întreba ce se întâmplase în culise după spectacol. Oare contele venise în ciuda refuzului ei de a cina cu el? Şi dacă venise, ce schimb de cuvinte avusese loc între el şi prietenul lui, Sir

Thomas?

Trecu o oră lungă, şi în cele din urmă Temia auzi paşi pe scările de afară.

Sophia intră şi îşi scutură pelerina.

— Dumnezeule mare, plouă aşa de tare! strigă. Ai fost înţeleaptă că ai plecat atunci când ai plecat, Temia.

— Contele m-a aşteptat în culise?

— Şi Sir Thomas. Să-i fi văzut! Îţi jur că dacă vreunul din

ei ar fi avut pistol, l-ar fi împuşcat pe celălalt.

— S-au certat?

— Aşa cum nu am mai auzit până acum nişte gentlemeni s-o facă în public. Contele l-a ameninţat pe Sir Thomas că-l bate de-l snopeşte, şi doar Hobson i-a despărţit şi i-a calmat, fiindcă altfel ar fi curs sânge.

— Toate astea din cauza mea?

— Păi mai întâi a sosit contele, aşa galant cum îţi place ţie, şi a cerut imperativ să te vadă, dar tu plecaseşi. După care a apărut şi

Sir Thomas care l-a acuzat de „comportament dezonorant 11.

Contele s-a înfuriat grozav şi a spus tot felul de lucruri răută- cioase. Şi atunci Sir Thomas s-a repezit la el.

— L-a lovit?

— Fix în bărbie! Ai avut noroc că nu ai fost acolo, Temia. Nici nu vreau să mă gândesc ce s-ar fi putut întâmpla dacă ai fi fost acolo.

Temia lăsă capul în jos încercând să-şi ascundă lacrimile. Deşi nu acceptase cererea în căsătorie a lui Sir Thomas, acesta îşi aroga oarecum un soi de drept de proprietate asupra ei.

Iar în inima ei ştia că-l iubeşte pe conte.

— Ce-o să faci? întrebă Sophia suindu-se în pat. M-am gândit întotdeauna că ar fi drăguţ să fie doi bărbaţi îndrăgostiţi de mine, dar după ce am văzut scenele urâte din seara aceasta, nu cred că m-ar mai interesa nici măcar un pic.

— Contele nu mi-a spus că este îndrăgostit de mine, murmură

Temia, ştergându-şi discret ochii.

— Dar este, e limpede ca lumina zilei! Dar cu temperamentul acela al lui... e îngrozitor!

— Este încă tulburat de moartea tatălui său.

— Parcă era posedat! Temia, dacă ar fi în stare să-l lovească pe cel mai bun prieten al lui, poate că ar lovi şi o doamnă!

— N-ar face aşa ceva niciodată! Este doar mâhnit. Nu este un bărbat violent.

— Cum poţi să spui asta când îl cunoşti atât de puţin?

— Inima mea ştie acest lucru, Sophia. Nu ştiu cum altfel să explic. Hai, e târziu şi trebuie să dormim.

Temia stinse lumânarea şi se întinse sub pătura subţire. O

auzea pe Sophia murmurându-şi rugăciunea încetişor.

Aproape fără voia ei, Temia adormi şi curând visa că se plimbă cu contele pe un câmp înverzit, iar braţul lui era în jurul taliei ei.

Temia constată cu uşurare că niciunul din ei nu apăru la teatru în următoarele câteva seri.

Deşi în inima ei tânjea să-l vadă din nou pe conte, se mulţumi să lucreze cât putea de mult, lucru cu care Leo Baker se învoia din plin.

— O creştere, o creştere! De asta avem nevoie! izbucni el exuberant, admirând ultima ei creaţie de decor.

— Creştere? întrebă Temia, un pic uimită.

— De salariu, desigur. Sunt convins că nu numai frumoasele şi talentatele Les Jolies Mademoiselles atrag mulţimile de oameni.

Ştiai că s-au vândut toate biletele pe o săptămână întreagă – în avans?

— Nu, nu ştiam. Temia era încântată că este atât de apreciată.

Sophia apăru în goană, aproape imediat după ce Leo Baker plecă de lângă Temia.

— Nu te-am întrebat niciodată. Cum a fost cu mama ta?

— Am convins-o să vină la Hanwell cu mine să vedem dacă Lady

Alphonse chiar există.

— I-ai pomenit de mine?

— Da. Mama a fost foarte calmă şi nu a făcut prea multe comentarii.

După spectacol mai zăbovi puţin, sperând că ar putea să o aştepte contele afară, dar când ieşi pe strada umedă şi pustie, îşi dădu seama, cu inima grea, că nu mai vine.

„Poate că este mai bine aşa“, îşi zise în sinea ei, îndreptându-se grăbită spre camera ei cu chirie. „Oh, Dumnezeule, dar cât mi-aş dori să nu fiu atât de dezamăgită! 11

Niciunul nu veni în următoarele câteva seri, şi Temia munci ca de obicei, dar cu sentimentul că-i scade un pic moralul.

Nici măcar noile promisiuni ale lui Leo Baker că-i măreşte salariul n-o ajutară deloc să se binedispună.

Şi apoi, într-o după-amiază, la teatru sosi o scrisoare.

Temia recunoscu de îndată scrisul mamei ei şi deschise iute epistola.

„Trebuie să fie foarte importantă dacă s-a obosit să o dea unui curier să mi-o aducă“, cugetă în timp ce o despăturea.

Scumpa mea Temia,

Domnul Burleigh s-a convins acum că este necesar să facem o vizită la azilul din Hanwell şi a fost de acord să ne însoţească în această după-amiază.

Îmi pare rău că nu te-am anunţat mai din timp, şi sper că poţi să te învoieşti de la îndatoririle tale. Te rog să fii gata la ora două fix, şi voi veni să te iau cu trăsura.

Mama ta care te iubeşte.

— Eşti albă ca varul, s-a întâmplat ceva?

Sophia se apropie şi puse o mână pe umărul ei.

— Nu, nu s-a întâmplat nimic. Mama mă ia azi după-masă la

Hanwell, împreună cu avocatul familiei noastre.

— Oh, Dumnezeule! strigă Sophia, apoi îşi acoperi gura cu mâna, în mod clar stânjenită de faptul că sunase atât de banal.

— Mă voi duce la domnul Baker ca să-i cer permisiunea să mă întorc la pensiunea doamnei Timms neîntârziat. Nu pot să mă duc la azil îmbrăcată aşa de sărăcăcios.

— Succes! îi şopti Sophia.

Cincisprezece minute mai târziu, Temia se îndrepta pe jos spre camera ei cu chirie.

Se temea de ceea ce ar fi putut descoperi şi trebuia să aibă grijă să nu-l facă pe domnul Burleigh să-şi piardă timpul degeaba.

Se întreba cum reuşise mama ei să-l convingă pe acest avocat de obicei rigid şi necooperant să le însoţească.

Şi acum, ea îşi punea toată încrederea în el, la fel şi reputaţia.

Cu siguranţă că nu ar accepta să fie constrâns să suporte „avântul imaginaţiei feminine“, iar Temia nu voia să se gândească ce-ar crede despre ea în cazul în care Lady Alphonse nu ar fi în Hanwell sau nici măcar nu ar exista.

La două fix auzi o trăsură oprindu-se la uşa de intrare a casei.

Temia închise uşa din faţă după ea, şi o văzu în trăsură pe mama ei căutând-o nerăbdătoare cu privirea.

Lângă ea zări silueta înaltă a domnului Burleigh. Temia îşi amintea bine favoriţii deşi şi cenuşii care răsăreau ca nişte tufe rebele de rozmarin pe ambii lui obraji.

Se sui în trăsură şi se aşeză în faţa lor.

Domnul Burleigh îşi ridică pălăria, mormăind un salut.

— Temia, ţi-l aminteşti pe domnul Burleigh? zise mama ei. Are ceva interesant să-ţi spună.

Domnul Burleigh îşi strânse buzele şi începu:

— Da, domnişoară Brandon. Cred că veţi fi interesată să aflaţi că întâmplarea a făcut ca să-mi parvină o noutate picantă şi destul de ciudată. Domnişoară Brandon, cred că am aflat ceva despre lordul Alphonse care s-ar putea să-l trimită la închisoare pentru foarte multă vreme!

Temiei i se tăie răsuflarea.

— Mă... credeţi? îngăimă bâlbâindu-se, şi pe chip i se aşternu o expresie neîncrezătoare.

— Mărturisesc că la început aş fi fost tentat să pun toate acestea pe seama imaginaţiei înfierbântate a creierului feminin dacă nu aş fi primit o informaţie foarte interesantă chiar în această dimineaţă.

Dar, mai întâi, trebuie să descoperim dovezile.

Domnul Burleigh bătu cu putere cu bastonul în acoperişul trăsurii care porni în grabă.

— Vizitiu! Repede, la Hanwell! Ei, şi în această dimineaţă, spuse aşezându-se comod pe locul lui, am avut un musafir foarte interesant...

CAPITOLUL 8

Domnul Burleigh aşteptă până când ajunseră în apropiere de

Hanwell înainte de a vorbi.

— Azi-dimineaţă, ducele de Weybridge a venit la mine, şi mărturisesc că înaintea acestei vizite eram

— Puţin sceptic în privinţa motivelor pe care le are iubita dumneavoastră mamă pentru a-l urmări pe acest om.

— Dar în mod sigur v-a explicat că lordul Alphonse ne şantaja?

Îl întrebă Temia nervoasă.

— Mi-a explicat, dar în profesia mea, până când nu există dovezi de nezdruncinat, ai tendinţa de a fi circumspect. Oricum, mă depărtez de subiect. Înălţimea Sa a venit să-mi ceară părerea într-o problemă personală. S-a aflat că un anume lord Alphonse o şantajează pe sora

lui mai mică. Bineînţeles că, atunci când am auzit numele, curiozitatea mi-a fost stârnită.

— Ce spunea? îl întrebă Temia. Vrem să auzim!

— Draga mea, se pare că lordul Alphonse şi-a luat măsuri de precauţie în caz că nu mai apari, aşa că a abordat-o pe Lady

Hannah! A pretins că are dovezi că ducele a făcut un copil cu o dansatoare – ceea ce nu e deloc adevărat – şi că o să dezvăluie asta întregii lumi dacă ea nu face ce i se spune.

— Aşa că ducele a venit direct la dumneavoastră?

— Din clipa în care acest individ a început să ameninţe. Ducele nu este un om cu care să te joci şi ar face orice ca să-şi apere reputaţia.

— I-aţi amintit că mai există un caz în care acesta încearcă să şantajeze?

— Da, de aceea Înălţimea Sa este foarte nerăbdător să grăbim lucrurile. Bineînţeles că nu i-am dezvăluit faptul că existau ceva dovezi că soţia lordului Alphonse este încă în viaţă. M-am gândit că cel mai bine este să aşteptăm până când vom vedea cu ochii noştri.

Temia se lăsă încet pe spate şi simţi un licăr de speranţă.

Dacă ducele dorea să-l acuze, atunci chiar şi fără să existe o doamnă Alphonse, doar simplul fapt că îi şantaja pe ceilalţi ar fi fost de ajuns ca să fie arestat.

Hanwell era o clădire mare şi ternă, înconjurată de o grădină fără pretenţii. Dacă Temia nu ar fi ştiut ce era, ar fi putut trece drept o casă de ţară mai degrabă austeră.

Trăsura se opri în faţa intrării principale şi coborâră.

— Domnul Warren ne aşteaptă, îi spuse domnul Burleigh unui bărbat de lângă uşă, în timp ce o ajuta pe Lady Brandon să urce treptele.

Temia se cutremură când intrară în holul înalt. În nări îi

pătrunse un miros puternic de săpun cu acid carbonic, împreună cu un altul pe care nu îl putu identifica.

Când ajunseră, spre ei se îndreptă o femeie într-o rochie lungă şi neagră, cu o bonetă albă. Temia observă că la brâul ei atârna un mănunchi de chei. Avea faţa ridată, colţurile gurii căzute şi arăta de parcă n-ar fi ştiut ce e acela un zâmbet.

— Sunteţi cu Lady Brandon? întrebă ea fără a schiţa niciun gest de bun venit.

— Da.

— Veniţi cu mine. Domnul Warren vă aşteaptă.

Temia se agăţă de braţul mamei ei în timp ce mergeau de-a lungul coridoarelor răsunătoare cu tavane înalte. La ferestre erau bare de metal, iar podelele erau bine lustruite.

Din camerele aflate la distanţă răzbăteau gemete. Temiei i se părea că erau mai apropiate de mugetul unei vaci decât de cel făcut de o fiinţă umană.

Temia privi cu oroare când trecură pe lângă o femeie în vârstă care mima că tricota, chiar dacă nu avea în mâini nici andrele şi nici lână.

Urcară câteva scări şi apoi trecură de o uşă cu geamuri de la jumătate în sus.

— Aşteptaţi aici, vă rog, li se indică.

După câteva clipe se deschise o uşă din cealaltă parte a încăperii şi pe ea intră un bărbat scund, cu un nas acvilin şi cu părul rar lipit de cap.

— Lady Brandon, eu sunt domnul Warren, directorul. Vă rog să veniţi în biroul meu.

Temia se ridică de pe scaunul ei şi îşi urmă mama şi pe domnul

Burleigh. Se simţea îngrozitor de nervoasă, iar inima îi bătea repede sub pelerină.

Domnul Warren le arătă nişte scaune din faţa biroului lui

pe care să şadă, şi ei se conformară.

— Cu ce vă pot ajuta, Lady Brandon? întrebă domnul Warren.

Temia găsea că ochii lui erau mai degrabă reci. Erau nuanţa aceea de cenuşiu mat care nu trădează emoţiile.

— Cred că aveţi aici o anume femeie – numele ei este Lady

Alphonse. Din motive bine întemeiate, este neapărat necesar să am confirmarea faptului că trăieşte.

— Lady Alphonse? Înălţimea Voastră, după cum probabil că ştiţi prea bine, Hanwell nu este un azil pentru oameni respectabili, ci pentru oameni cu posibilităţi limitate. Cei internaţi aici nu au nicio leţcaie, ăsta este şi motivul pentru care sunt aici.

Temia se aştepta la asemenea argumente şi se pregătise să înfrunte astfel de adversităţi.

— Domnule Warren, nu aş fi venit aici dacă nu ar fi fost de cea mai mare importanţă. Nici nu vă pot spune îndeajuns cât de important este. Domnul

— Burleigh este avocatul familiei noastre şi este aici pentru a pregăti un document prin care se atestă că Lady Alphonse este încă în viaţă. Pentru ce ne trebuie acest document nu am libertatea să vă dezvălui, dar vă implor – dacă doamna în cauză este aici, trebuie să ne spuneţi.

Se părea că el nu se simţea destul de confortabil să fie cercetat de trei perechi de ochi. Se foi un pic în scaunul lui.

— Avem aici o oarecare Amelia Alphonse. A fost adusă de un bărbat care pretindea că era ruda ei. Am documentele pe undeva pe aici, dacă o să pot da de ele.

Se duse la o bibliotecă plină de registre, luă unul şi îl deschise.

Tensiunea creştea în încăpere pe măsură ce răsfoia rapid conţinutul lui.

După câteva clipe, păru că a găsit documentul pe care îl căuta şi îl scoase din registru.

— Amelia Alphonse a fost adusă la noi pe 26 mai 1849. Eu nu eram atunci la Hanwell, dar dacă doriţi să vedeţi, predecesorul meu, domnul Ellis, a scris aici câteva observaţii.

Îi înmână teancul de hârtii domnului Burleigh, care le cercetă atent şi în tăcere.

— Există vreo infirmieră sau altcineva care era aici la vremea când a fost internată Lady Alphonse?

— Doamna O'Brien, cea care v-a adus în biroul meu. Este la

Hanwell de douăzeci de ani. Doriţi să o chem?

— Dacă aţi vrea, domnule Warren, v-aş fi recunoscător.

Domnul Warren luă un clopoţel de pe birou şi sună. După câteva secunde, apăru o tânără.

— Vrei să-i spui doamnei O'Brien să vină imediat în biroul meu, te rog?

Doamna O'Brien apăru după cinci minute.

— Doamnă O'Brien. Domnul Burleigh aici de faţă vrea să vă pună nişte întrebări în legătură cu Amelia Alphonse – trebuie să-i răspundeţi cât de bine puteţi. Este foarte important să încercaţi să vă amintiţi orice vă cere.

Doamna O'Brien aprobă morocănoasă din cap.

— Doamnă O'Brien, începu domnul Burleigh, aţi fost aici în ziua în care a fost internată doamna Alphonse la Hanwell?

— Da, domnule, am fost aici.

— Iar ea a fost adusă de...?

— Un bărbat care spunea că era vărul ei, domnule. Nu l-am crezut nicio clipă. Am ghicit imediat că era soţul ei.

— Pot să vă întreb cum aţi reuşit asta?

— Domnule, când eşti în slujba asta de atâta timp de când sunt eu, ajungi să recunoşti dovezile. Cel mai adesea

soţii pretind că sunt altcineva, o rudă îndepărtată, un prieten. E vorba de ruşine, înţelegeţi, domnule.

— Şi domnul acela era bogat?

— După aparenţe aşa am crezut, domnule. Dar a spus că resursele lui erau firave. A spus că doamna Alphonse nu avea bărbat şi că începuse să cutreiere străzile în cămaşă de noapte.

— Şi el a semnat actele de internare?

— Da, domnule. Chiar sub ochii mei.

— Domnule Warren, aş putea vedea aceste acte?

În timp ce îi întindea actele, domnul Warren scoase un mormăit care arăta că nu era bucuros să facă acest lucru.

— Lady Brandon, vreţi să vă uitaţi la această semnătură – Ignatius Alphonse.

Lui Lady Brandon îi tremura mâna când primi documentul.

— Da, este semnătura lui, exclamă ea.

— Aveţi la dumneavoastră vreun document cu semnătura lordului Alphonse pe el?

— Da, este un document pentru livrarea a doi cai – pe care încă nu i-a plătit.

Scoase din săculeţul ei o bucată de hârtie împăturită.

Domnul Burleigh o deschise şi privi insistent semnătura din josul paginii.

— Una şi aceeaşi, anunţă el cu o voce satisfăcută. Acum tot ce ne rămâne de făcut este să o vedem pe doamna în cauză. Domnule

Warren, este posibil?

— Doamna O'Brien o să vă ducă la camera ei. Trebuie să o ţinem închisă pentru siguranţa celorlalţi pacienţi, dar mă tem că dumneavoastră, domnule Burleigh, n-o s-o puteţi vedea. E un aşezământ numai pentru femei şi dumneavoastră nu sunteţi rudă.

Unele dintre femei nu sunt tocmai prezentabile,

înţelegeţi.

— Perfect, răspunse domnul Burleigh. Lady Brandon, vreţi să mergeţi dumneavoastră împreună cu fiica?

— Te duci tu, Temia? întrebă ea. Nu cred că starea mea de spirit îmi permite să o văd pe biata nenorocită.

— Bineînţeles, mamă.

Doamna O'Brien aştepta cu o expresie de nerăbdare pe faţă. Îşi lovi uşor cheile de la brâu, şi Temia se ridică imediat de pe scaun.

— Veniţi cu mine, domnişoară Brandon.

Doamna O'Brien o conduse pe Temia afară din birou şi apoi pe alte coridoare. Gemetele stinse pe care le auzise mai devreme se auzeau acum mai aproape.

— Sper că nu vă înspăimântaţi uşor, domnişoară, spuse doamna

O'Brien fără să-şi ascundă satisfacţia. Nu este o plăcere să o vezi pe Amelia. Îşi rupe orice haină i se dă pe ea, nu se spală şi nu îşi piaptănă părul.

— Nu mă deranjează, răspunse Temia, făcându-şi curaj.

Se uita drept înainte şi încerca să nu privească feţele jalnice pe lângă care treceau.

— Îşi dă tot felul de aere, nefericita, adăugă doamna O'Brien. Ne pune să-i spunem „Înălţimea Voastră“!

— Dar este o lady. Soţul ei e lord.

— Atâta lucru am ghicit şi eu, că e un filfizon!

Temia simţea cum îi fierbea sângele. Lordul Alphonse se îmbogăţise înşelându-l pe tatăl ei! Cum îndrăznea? Ultima oară când îl văzuse purta un costum de haine scump şi pantofi fini din piele de căprioară.

Până la urmă, ajunseră la un coridor plin de uşi cu zăbrele. O

infirmieră stătea la capătul lui, pe un scaun de lemn.

— Mabel, doamna vrea să o vadă pe Amelia. Cum se simte azi?

— E foarte furioasă! răspunse Mabel. M-a muşcat când i-am dus micul dejun, pentru că nu i-am spus „Înălţimea Voastră“.

— Se simte des aşa? întrebă Temia, simţind că o ia leşinul.

Acum era lângă celulă şi nu era sigură că dorea să vadă ce era înăuntru.

— De cele mai multe ori, aşa că o încuiem.

Mabel băgă cheia în broască şi o răsuci.

— Rămâneţi în spatele meu, domnişoară. Poate fi deosebit de violentă în prezenţa străinilor – mai ales a femeilor.

Când uşa se deschise, nările Temiei fură izbite de un miros îngrozitor. Era atât de pătrunzător că îi tăie respiraţia.

— Veniţi, înălţimea Voastră, este cineva aici care doreşte să vă vadă, o chemă Mabel.

Temia păşi în celulă, iar doamna O’Brien închise imediat uşa în spatele lor şi se postă în faţa ei.

Ochii Temiei se obişnuiră treptat cu lumina difuză. Ceea ce luase drept un maldăr de zdrenţe dintr-un colţ se desfăcu încetişor.

Temia văzu nişte ochi sălbatici care priveau fix, două pete de albastru pe un alb-gălbui şi părul răvăşit care probabil că fusese cândva frumos.

Lady Alphonse trase cu mâinile ca nişte gheare de zdrenţele ei murdare.

— Unde este soţul meu? O să-şi vrea cina, iar eu nu am vorbit cu bucătarul! urlă ea.

Ţâşni înainte fără niciun avertisment, se aruncă asupra lui

Mabel şi se prinse cu măinile de rochia ei.

— Daţi-mi drumul! Daţi-mi drumul de-aici! Soţul meu o să vă ucidă pe toţi în paturile voastre dacă nu-mi daţi

drumul!

Temia se retrase şi dădu peste doamna O'Brien.

— Vedeţi, e complet nebună!

Lady Alphonse îşi lăsă capul într-o parte ca o pasăre şi apoi începu să plângă încet.

— Ignatius. Ignatius, gemu ea.

Temia nu mai putu suporta să o vadă pe femeie şi se întoarse către doamna O'Brien arătându-i că vrea să plece. Duhoarea o făcea să-i vină să vomite şi era copleşită de milă pentru biata Lady

Alphonse.

Se simţea nesigură pe picioare în timp ce doamna O'Brien şi

Mabel părăsiră şi ele rapid celula şi închiseră uşa.

Deşi nici aerul de afară nu era mult mai curat, Temia îl trase adânc în piept, ca şi când s-ar fi sufocat.

— Doriţi să staţi jos puţin, domnişoară? întrebă doamna

O'Brien. Cei care nu sunt obişnuiţi cu asta nu se simt bine după ce văd pe cineva de aici.

— Să te prăbuşeşti atât de mult! murmură Temia. Este inimaginabil!

Ezită, apoi porni înapoi către biroul domnului Warren. Numai prin forţa voinţei mai era în stare să înainteze.

Încă tremura când îi reîntâlni pe mama sa şi pe domnul

Burleigh.

— Temia! strigă Lady Brandon. Draga mea, arăţi atât de palidă!

Ai nevoie de săruri?

— Nu, mamă, dar trebuie să stau jos puţin.

— Aţi văzut-o pe Lady Alphonse? întrebă domnul Burleigh.

— Da, am văzut-o. Biata de ea! şopti Temia.

— Foarte bine, atunci o să plecăm, dacă vă simţiţi destul de bine...

— Numai o clipă, spuse Temia, ştergându-şi uşor faţa cu o batistă.

— Îmi pare rău că aţi fost tulburată atât de tare, continuă domnul Burleigh. Dar era necesar să constatăm că Lady Alphonse trăieşte. Domnule Warren, o să vă solicit o copie a documentelor de internare a lui Lady Alphonse, dacă există aşa ceva.

— Bineînţeles. Îi cerem întotdeauna celui care ne lasă în grijă bolnavul să le semneze în triplu exemplar. Doriţi să examinaţi şi observaţiile doctorului?

— Da, ne-ar fi de folos. Documentele vă vor fi înapoiate de îndată ce cazul va fi încheiat. Vă mulţumim pentru timpul acordat, domnule Warren. Bună ziua.

Domnul Burleigh se ridică de pe scaun şi o ajută pe Lady

Brandon să se ridice şi ea.

Temia, care se simţea un pic mai întremată, îi urmă afară, către trăsură.

De-abia aştepta să părăsească coridoarele acelea îngrozitoare cu toate secretele lor ascunse.

Când trăsura porni, Lady Brandon o ţinea strâns de mână pe

Temia, în timp ce domnul Burleigh cerceta cu atenţie documentele.

Aproape că ajunseseră, când în sfârşit vorbi:

— Lady Brandon, cred că acestea sunt de ajuns ca să scăpăm de lordul Alphonse pentru mult timp de-aici înainte. Cu dovezile ducelui şi ale soţului dumneavoastră, va putea fi deschisă cu uşurinţă o acţiune împotriva lordului Alphonse. O să întocmesc imediat documentele şi vă voi contacta în momentul în care au fost redactate. Unde o să staţi, Lady Brandon?

— Mâine-dimineaţă mă întorc în Northamptonshire. Sunt plecată de prea mult timp – locul meu este acum alături de soţul meu. Mi-am îndeplinit scopul călătoriei la Londra.

— Foarte bine. O să vă scriu şi o să stabilim o întâlnire cu amândouă, pentru a ne vedea la biroul meu. O să-l contactez, de asemenea, şi pe duce şi o să-i comunic ce am descoperit. Sunt sigur că va dori să corespondeze cu dumneavoastră în această problemă. Îmi permiteţi să-i dau adresa dumneavoastră?

— O să-l întreb mai întâi pe soţul meu, dacă nu vă supăraţi. S-

ar putea să fie furios că am acţionat fără ştirea lui şi trebuie să discut totul cu el.

Domnul Burleigh înclină din cap şi se întoarse la lectura lui.

Trăsura ajunse în cele din urmă la casa doamnei Timms. Temia se simţea tristă pentru că ştia că acum trebuia să-şi ia rămas-bun de la mama ei.

— Scrie-mi, draga mea. Odată ce îi voi fi explicat tatălui tău ce s-a întâmplat, sunt sigură că va dori să te reprimească cu bucurie la Bovendon Hall.

— Mamă, mi-e dor să-l văd, dar la teatru au nevoie de mine şi nu-i pot părăsi. Săptămâna aceasta avem premieră, şi Leo Baker se bizuie pe mine.

— În acest caz, o să venim curând la Londra să te vizităm, aşa că sărută-mă, copilul meu drag.

Ochii ei erau plini de lacrimi când o strânse la piept pe Temia.

— Nu am uitat de Sophia, îi şopti ea, iar Temia începu să plângă.

Promit să fac tot ce-mi stă în putere ca să vorbesc cu tatăl tău despre ea şi, dacă există vreo cale să aibă loc o întâlnire, eu o să o aranjez.

— Mulţumesc, mamă! Mulţumesc!

Îşi sărută mama pe obraz şi coborî din trăsură.

Temia nu se grăbi să ajungă la teatru în acea seară. Ajunse în culise când cortina era gata să se ridice.

— Unde-ai fost? Domnul Baker e înnebunit! strigă Sophia la vederea feţei ei palide.

— Ai uitat că am fost cu mama în după-amiaza asta? răspunse

Temia, aruncându-i o privire plină de înţelesuri ascunse.

— Şi-ai găsit ce căutai?

— O să vorbim mai târziu despre asta, răspunse Temia.

— A fost aici din nou, mai devreme, zise şi Lily.

— Despre cine vorbeşti? o întrebă Temia înţepată.

— El. Ştii tu – contele de Wentworth!

Temiei i se strânse stomacul şi încercă să-şi ascundă faţa în partea de jos a rochiei pe care tocmai o luase.

— Când am venit, stătea afară în ploaie şi m-a întrebat unde eşti. I-am spus că eşti bolnavă. Păi, nu ştiam că o să vii astăzi, nu?

— A... a spus ceva?

— Nu, doar s-a întors şi a plecat – uite-aşa, nu spune niciodată prea multe. Nu cred că dă vreun ban pe mine!

— Lily e acum în teatru?

— De unde să ştiu? Foarte probabil...

Temia simţi că-i vine rău.

Ce se va întâmpla dacă şi Sir Thomas asista la spectacol în acea seară? Trecuseră câteva seri de la ultima lui vizită la teatru, şi

Temia ştia că, mai devreme sau mai târziu, o să apară.

Deşi nu-şi dorea acest lucru, descoperi că perspectiva de a-l vedea pe Sir Thomas nu era tocmai neplăcută. Îi plăcea foarte mult tovărăşia lui, dar pur şi simplu nu era îndrăgostită de el. Dar dacă o să-l vadă, o să o ceară din nou în căsătorie?

„Nu cred că o să am inima să-l refuz“, se gândi ea, în timp ce fetele se grăbeau să intre în scenă, „şi totuşi, simt în sufletul meu că nu-l iubesc şi nici nu m-aş mărita cu el“.

Cumpănea încă asupra acestei dileme când Hobson

ciocăni la uşă.

— Flori pentru tine, Temia!

— Cine le-a lăsat? îl întrebă.

— Sir Thomas Babbington le-a lăsat la uşa din spate acum cinci minute, răspunse Hobson.

Temia luă florile şi citi biletul.

Spune că o să iei cina cu mine, aştept.

— Hobson, îl chemă ea înapoi, te rog să nu primeşti pe nimeni în culise pentru mine în seara asta. Cred că ştii la cine mă refer?

— La filfizonii ăia?

— Da, dacă eşti drăguţ.

— O să mă străduiesc!

În timpul pauzei, Hobson mai veni o dată în cabină cu o cutie mică.

— Pentru tine, rânji el.

— Contele? întrebă ea cu voce tremurătoare.

— Chiar el.

Temia deschise cutia şi descoperi înăuntru o minunată orhidee roz împreună cu un bilet.

„Întâlneşte-te cu mine după spectacol,” era tot ce scria.

Până când spectacolul se sfârşi, simţi că se îmbolnăveşte de nervi. Dacă amândoi o aşteptau, era sigură că o să izbucnească o ceartă.

Putea să o prevină?

— Văd că toţi admiratorii tăi sunt prezenţi în seara asta, comentă Sophia, în timp ce se schimba în hainele de stradă.

— Da, şi nu ştiu încotro s-o apuc. Amândoi m-au rugat să cinez cu ei şi amândoi mi-au trimis flori!

— Doamne, asta o să işte o ceartă! Ce-o să faci?

— O să rămân aici până când vor pleca şi i-am spus lui Hobson ca, în niciun caz, să nu-i lase să intre.

— Foarte bine, o să aştept împreună cu tine, zâmbi

Sophia.
Stătură una lângă alta o jumătate de oră, apoi Temia se ridică.
— Nu pot să stau aici toată seara! se văită ea.
— Atunci va trebui să ieşi şi să-i înfrunţi pe amândoi. Bănuiesc că sunt încă aici!
Temia nu era nerăbdătoare să se confrunte cu cei doi, dar ştia că Sophia avea dreptate.
Îşi luă pelerina, îşi puse pălăria şi apoi mănuşile, cât de încet putu.
Era în sfârşit gata.
— O să las florile astea minunate…
— Hai, ia-mă de mână, o îndemnă Sophia.
Temia respiră adânc şi cele două fete părăsiră cabina.
De îndată ce ajunseră pe coridorul care dădea spre ieşirea din teatru, Temia auzi vocile ridicate de afară.
— Oh! Oh! oftă ea, oprindu-se la uşa din spate.
— Îmi pare rău, m-am gândit că nu trebuie să mă amestec, spuse Hobson cu o privire îngrijorată. Se ceartă ca nebunii de zece minute.
Sophia îi strânse mâna Temiei şi apoi apăsă pe clanţa uşii de la intrarea din spate.
Când aceasta se deschise, Temia văzu că cei doi bărbaţi stăteau tensionaţi unul în faţa celuilalt. Aveau gurile deformate de furie, iar contele semăna cu arc încordat.
— Repetă ce-ai spus adineaori! strigă el, cu faţa la numai câţiva centimetri de cea lui Sir Thomas.
— Am spus că nu mai eşti bărbatul de altădată.
Niciunul din bărbaţi nu auzi uşa de la culise deschizându-se, aşa încât continuară să-şi arunce insulte unul altuia.
Temia se încordă şi se dădu uşor înapoi la auzul cuvintelor lor violente.
Ar fi vrut să strige şi să se năpustească între ei, dar forţa

cu care

Sophia o strângea de braţ o împiedică.

— Retrage-ţi vorbele, mârâi contele, individ jalnic şi ipocrit!

— Cum îndrăzneşti să-mi spui aşa? se răsti Sir Thomas. Uită-te la tine! Cum ai ajuns? Vechiul Wentworth nu s-ar înjosi niciodată să-i fure celui mai bun prieten iubita.

Ochii contelui scăpărau de furie. Parcă judecata i-ar fi fost întunecată de o ceaţă fierbinte. Smulse din buzunarul de la veston una din mănuşile lui albe şi-l lovi în plină faţă pe Sir Thomas.

— Nu există decât o singură cale de a rezolva acest lucru,

Babbington! rosti el cu un glas tăios care o făcu pe Temia să-i îngheţe sângele în vine. Şi asta este calea demodată – şi până la moarte! Să câştige cel mai bun!

— Nu! Nu! strigă Temia, în momentul în care contele porni cu pas apăsat spre trăsura care-l aştepta. Nu vă dau voie! Nu vă dau voie!

— Temia!

Pe Sir Thomas îl ustura faţa de la lovitură, şi pe obraz începuse să-i apară o urmă de un roşu palid.

Văzându-l pe conte că se urcă în trăsură, primul impuls al

Temiei fu să fugă după el, dar acum îi era teamă de el. Nu-l văzuse niciodată atât de furios şi nu voia să se răsfrângă şi asupra ei.

— Temia, du-te acasă! o îndemnă Sir Thomas, pe un ton glacial.

Ochii îi scăpărau şi respira scurt şi sacadat.

— Dar, Thomas...

— Aceasta este o treabă între bărbaţi. Îţi spun din nou, du-te acasă! Sophia, ia-o din locul acesta! Am o chestiune de onoare de rezolvat înainte de a putea să am pretenţii

asupra ta.

— Thomas, te rog nu te lupta în duel cu contele – este prietenul tău.

— A fost. Acum pleacă. Sophia, ia-o pe Temia de aici imediat!

Voi trimite vorbă de îndată ce se vor termina toate acestea.

Tonul lui aspru o şocă. Sophia dădu din cap fără o vorbă şi o conduse afară pe Temia, care plângea.

— Nu se vor duela, spuse calm, în timp ce se îndreptau grăbite spre camera lor cu chirie. Doi gentlemeni aşa de importanţi ca ei.

Nu vor încălca legea. Fac prinsoare că de îndată ce vor ajunge în parc, le va veni mintea la cap şi îşi vor da mâna.

— Nu, nu vor face asta, răspunse Temia când intrau în casă.

Nu l-am văzut niciodată pe Thomas pierzându-şi cumpătul cum s- a întâmplat în seara aceasta, cât despre lucrurile pe care şi le-au aruncat unul altuia...

Sophia bătu la uşa doamnei Timms şi o întrebă dacă nu cumva are un strop de brandy să-i dea Temiei.

— A avut un şoc îngrozitor, explică ea când proprietăreasa aduse o sticlă şi turnă într-un păhărel.

Cele două fete rămaseră treze ore întregi, aşteptând.

Temia se opri din plâns, dar rămase mută şi inertă. Ceasornicul de pe poliţa căminului arăta două şi jumătate şi încă nu primiseră nicio veste.

Temia intenţionase să-i spună Sophiei că mama ei acceptase ca ea să-l întâlnească pe tatăl lor, dar nu reuşea să formeze cuvintele.

Deşi acel subiect era important, contele îi acapara toate gândurile.

Oare avea să fie ucis sau avea să-l ucidă pe Thomas?

Poliţia avea oare să-i aresteze? Poate că erau deja în

închisoare.

Îl iubea atât de mult!

Prin minte i se învârteau mii de gânduri care-o făceau să se simtă cam ameţită.

Tocmai începuse să moţăie, când la uşa de la intrare se auzi o bătaie puternică.

Şi Sophia şi Temia săriră în picioare, după care îngheţară.

— Mesagerul, şopti Sophia.

Temia era incapabilă să vorbească. Ţinea pătura cu amândouă mâinile aşteptând şi inevitabila bătaie de la uşa lor.

O auziră pe doamna Timms vorbind cu voce înceată, apoi paşii ei grei pe scări.

Lipite una de alta, aşteptau să bată la uşă. Când se auzi, Sophia sări să răspundă.

— A venit un mesager pentru domnişoara Morris.

Cu inima bătându-i tare, Temia se ridică din pat şi, luându-şi lumânarea, se îndreptă spre uşă.

— Vrei să vin cu tine? întrebă Sophia.

— Nu, aşteaptă-mă aici.

În timp ce cobora scările, nu se putea stăpâni să nu tremure.

Vedea în pragul uşii silueta nelămurită a mesagerului.

Dar cine-l trimisese, contele sau Sir Thomas?

Se apropie de mesagerul de la uşă.

Când o văzu că vine spre el, îşi flutură pălăria în semn de salut.

— Sunteţi domnişoara Morris? spuse făcând un pas înainte.

CAPITOLUL 9

— Domnişoara Morris? o iscodi din nou mesagerul. Temia se întrebă încă o dată cine îl trimisese.

— Da, răspunse, iar cuvântul aproape i se lipi de gura

uscată.

— M-a trimis contele de Wentworth, domnişoară. Mi-a spus să vă spun că a decurs prost pentru partea cealaltă şi că nu doreşte să vadă pe nimeni. A zis că o să înţelegeţi mesajul.

Temia simţea că i se învârte capul şi că o să leşine. Se ţinu bine de uşă încercând din răsputeri să se liniştească.

— Mesajul mai cuprindea şi altceva? întrebă strângându-şi şalul pe lângă ea.

— Mă tem că nu, domnişoară.

— Mulţumesc, răspunse şi închise uşa.

Scăpă un geamăt prelung.

Se simţea copleşită de vinovăţie şi durere – totul era din vina ei!

Dacă i-ar fi spus lui Sir Thomas că nu-l iubeşte şi că inima ei îi aparţine altuia, atunci toate acestea nu s-ar fi întâmplat.

Deranjată de zgomot, doamna Timms veni din camera ei şi o găsi pe Temia ghemuită pe podea, hohotind de plâns.

— Domnişoară Temia! strigă, cuprinzând-o cu braţul. Ce s-a întâmplat?

Chiar în acel moment, Sophia cobora scările în goană, spre ele.

— Temia! Temia! Ce veşti ai?

— Sărmana de ea! A avut un şoc. Uită-te la ea! exclamă doamna

Timms. Ştii ce i-ar fi putut spune mesagerul? S-o ducem în salonul meu. Hai, Temia. Îţi pregătesc nişte lapte cald.

Împreună cu Sophia o duse pe Temia în salon. Doamna Timms aprinse două lumânări şi, în timp ce Sophia o ajuta pe Temia să se aşeze confortabil pe sofa, deschise un bufet cu vitrină de unde scoase o sticlă de brandy.

— Ei, domnişoară Sophia, stai aici iar eu dau fuga la bucătărie să încălzesc nişte lapte.

Imediat ce plecă doamna Timms, Sophia îngenunche lângă
Temia.
— Ce s-a întâmplat? o întrebă şoptit. A fost cineva rănit?
— Sir Thomas! Băiatul nu ştia mai mult decât atât. Era mesagerul contelui.
Sophia icni şi apoi spuse:
— Bietul Sir Thomas. A...?
— Nu sunt sigură, dar dacă ar fi, îmi închipui că mesajul ar fi fost astfel formulat încât să nu-mi lase îndoieli. Oh, Sophia! Totul este din vina mea!
— Nu ai voie să gândeşti aşa, draga mea!
— Atunci a cui este?
— Temia, nu le-ai cerut tu să se bată pentru tine, darămite să se angajeze într-un duel. Contele are un temperament aşa de iute!
— Dar Thomas nu a încercat să pună capăt neînţelegerii. El este glasul raţiunii atunci când contele îşi pierde cumpătul.
— Numai că te iubeşte din suflet, Temia, şi nu a vrut să te piardă. N-au fost ultimele lui cuvinte adresate ţie, că va veni să te ceară pentru el?
Temia îşi şterse ochii şi privi în zare, plină de tristeţe.
— Cu toate acestea, mi-e ruşine să spun, dar mă bucur că nu a fost contele cel care a căzut...
— Îl iubeşti?
— Da. Din toată inima. Dar eu am provocat acest incident îngrozitor. La fel de sigur ca şi când eu însămi aş fi apăsat pe trăgaci.
Doamna Timms se întoarse cu un pahar de lapte.
— Cum te mai simţi, scumpo? întrebă.
— Oh... o să mă simt imediat mai bine, mulţumesc.
— Trebuie să bei asta, este îndulcit cu zahăr.
Temia luă laptele şi îşi încălzi mâinile de marginile de

sticlă.

Se uita fix în pahar, încercând să înţeleagă care ar fi cel mai bun lucru de făcut.

Ar trebui să se ducă acasă la conte? Dar nu ştia unde locuieşte.

Unde l-ar fi putut duce pe Sir Thomas? Probabil depinde, reflectă, de gravitatea rănilor.

Bău laptele, după care se simţi greoaie şi somnoroasă.

Evenimentele din seara aceea şi faptul că-i văzuse pe cei doi prieteni sărind unul la gâtul celuilalt ca lupii o istoviseră complet.

Lar acum Sir Thomas era rănit, poate chiar pe moarte.

După un timp, Sophia o duse la culcare.

Foarte curând, îi era cald şi se simţea bine. Cum epuizarea îi amorţea fiecare părticică a trupului, se cufundă iute în somn.

În casa din Mount Row atmosfera era explozivă.

Cu cămaşa deschisă şi fără haină, contele, care îl adusese pe Sir

Thomas, rănit, la el acasă, îl punea acum într-un faeton rapid pentru călătoria spre Northampton.

Lângă el, credinciosul lui servitor, Elliot, era ocupat să-i asculte ordinele.

— N-ai voie să spui nimănui despre asta, Elliot. Dacă vine poliţia, zi-le servitorilor să spună că am plecat în Franţa cu afaceri.

În niciun caz nimeni nu are voie să dea informaţii în legătură cu locul unde mă aflu. Trebuie să susţină că am plecat mai devreme în seara asta, să prind vaporul spre Calais.

— Da, Înălţimea Voastră.

— Bine, acum vreau să ne duci la Yardley Manor – caii sunt pregătiţi?

— Da, Înălţimea Voastră. I-am ales numai pe cei mai

rapizi ca să ducă faetonul.

— Şi bagajul meu?

— V-am pregătit o valiză mică, Înălţimea Voastră. Este deja în trăsură.

— Foarte bine, Elliot. Trebuie să plecăm de îndată. I-ai lăsat vorbă doamnei Murray să încuie casa?

— Da, Înălţimea Voastră.

Contele zâmbi. Elliot valora cât greutatea lui în aur, iar asta nu era prima dată când i se cerea să acopere urmele stăpânului lui.

— Excelent. Dar Sir Thomas e aşezat confortabil?

— Pe cât se poate de bine, Înălţimea Voastră.

— Să plecăm atunci fără întârziere.

Elliot se înclină şi se urcă pe capră.

Îmboldi caii, şi curând mergeau la trap pe Park Lane.

La Marble Arch întoarse spre nord, îndreptând trăsura către ieşirea din Londra. Cu puţin noroc, aveau să ajungă în

Northampton chiar înainte de ivirea zorilor.

Elliot îşi dăduse seama că trebuia neapărat să călătorească noaptea, aşa că nu intenţiona să se oprească pentru nimeni şi nimic. Reputaţia stăpânului lui şi viaţa prietenului său depindeau de îndemânarea sa şi de viteza cailor.

Înăuntru, Sir Thomas gemu când roţile trăsurii începură să uruie pe drumul denivelat.

— Şşş! îl potoli contele.

Îl luă pe prietenul său în braţe, încercând să oprească sângerarea de sub haină.

Glontele trecuse prin el şi ieşise pe partea cealaltă. Contele retrăia necontenit momentul în care, furibund, îşi împuşcase prietenul. Ochise ca să-l omoare, dar nu luase în considerare că pistolul său avea o abatere de la linia de ochire. Ţintise spre inima lui Sir Thomas şi îl nimerise chiar

sub coaste.

Contele îşi venise în fire doar când se prăbuşise în genunchi.

Chiar dacă avea o fire vulcanică, se putea stăpâni în situaţii de stres şi nu se panica. Îl pusese pe Thomas în trăsura lui şi îi spusese vizitiului să-i ducă acasă la el în Mount Row, apoi îi dăduse omului un bacşiş gras ca să-şi ţină gura.

„Mă rog să fie la fel de discret precum Elliot, altminteri am dat de bucluc“, murmură contele, în timp ce goneau.

Un bărbat care sângerează abundent într-un faeton n-ar face decât să stârnească suspiciuni dacă ar fi opriţi.

Câteva ore mai târziu, trăsura se opri, în cele din urmă, uruind pe aleea lungă de la Yardley Manor.

Era o casă elegantă din vremea regelui Iacob, pe care tatăl lui o îmbunătăţise mult adăugând două aripi noi.

Iar acum, se părea că toate speranţele lui de a o aduce pe Temia acolo ca soţie a lui erau pe cale să se spulbere.

Oftă uşurat când trăsura se opri la intrarea principală de la

Yardley Manor.

Elliot se mişcă iute şi-l trezi pe băiatul bun la toate, care fugi la grajduri ca să-i dea de ştire majordomului-şef.

— Adu-l înăuntru, tună contele.

Îl duseră în casă pe Sir Thomas, pe jumătate conştient, cărându-l între ei, şi-l aşezară într-una dintre camerele de oaspeţi.

— Cheam-o aici imediat pe doamna Hopkins, pe urmă trimite-l pe unul dintre grăjdari în sat să-l aducă pe doctorul Soul.

Grăbeşte-te, nu avem timp de pierdut.

— A pierdut mult sânge, remarcă Elliot.

— Roag-o pe doamna Hopkins să aducă nişte cearşafuri vechi.

O să-i legăm din nou rănile până când poate să se ocupe de el doctorul Soul.

Elliot părăsi încăperea, iar Sir Thomas îşi veni în simţiri şi deschise larg ochii, uitându-se fix spre el.

— Wentworth? murmură. Eşti aici?

Într-o clipită, contele fu lângă prietenul său.

— Babbington, eşti grav rănit, nu ai voie să te mişti. Doctorul o să ajungă curând.

— Nu-ţi stă în fire să ratezi o ţintă atât de evidentă, _Richard.

Probabil că ţi-ai... pierdut cumpătul.

Încercă să râdă, dar nu reuşi decât o bolboroseală.

— Gata, Thomas, spuse contele grijuliu. Trebuie să rămâi liniştit şi să nu te mişti până nu vine doctorul Soul.

— Ce e cu Temia?

— I-am trimis vorbă despre ce s-a întâmplat.

— Ce i-ai spus? Că te vei duce să o ceri de îndată ce-mi dau eu sufletul?

Contele negă printr-o mişcare din cap.

— Nu, Thomas. N-am făcut asta.

— N-am vrut să mă lupt cu tine, Richard. Toate acestea ar fi putut fi evitate, dar uite, în sfârşit, mi-am pierdut şi eu cumpătul.

Ha! Ai auzit ce-am zis? Eu mi-am pierdut cumpătul!

Chiar atunci, Elliot intră în încăpere ducând o tavă pe care erau o sticlă şi două pahare.

— Înălţimea Voastră, cred că nişte brandy ar fi bine-venit, în scopuri medicinale.

— Mulţumesc, Elliot. Doamna Hopkins vine?

— Sigur că da, înălţimea Voastră. I s-a spus că nu are voie să le dea de ştire celorlalţi servitori, orice s-ar întâmpla. Nu vrem să le dăm prilej de vorbit.

— Spune-le numai că pistolul lui Babbington s-a descărcat din greşeală în haină – piedica defectă.

— Foarte bine, înălţimea Voastră.

Contele îl privi pe prietenul său şi inima i se frânse. Cum putuse să facă aşa ceva? Prietenul lui cel mai bun încă din copilărie, iar el trăsese în el din cauza unei femei!

Dar Temia nu era o femeie oarecare. Era femeia pe care o adora şi pe care nu o putea uita. Chiar şi atunci când Sir Thomas îi spusese că intenţionează să o ceară în căsătorie, focul din inimă nu i se potolise. Chipul ei i se întipărise în suflet atât de puternic, ca şi cum l-ar fi ars cu fierul roşu.

— Uite, bea asta, Thomas, îl îndemnă.

— Sper că e cel mai bun pe care-l ai.

— Bineînţeles.

Contele era bolnav de grijă. Chipul prietenului lui era pământiu, iar buzele palide începeau să se învineţească.

Lucrurile nu stăteau bine.

Doamna Hopkins era o femeie cu un calm profesional, care îşi văzu de treabă pansându-i rana cu alte bandaje, făcute din cearşafuri vechi.

— Hai, domnule, îl îndemnă în felul ei matern. O să trebuiască să te ridici un pic.

Sir Thomas ţipă de durere când ea trase bucăţile de pânză pline de sânge şi lipite de rană.

— Unde este doctorul ăla blestemat? strigă contele cu glas supărat. Trebuia să fie aici deja.

— Înălţimea Voastră, vine tocmai de la Denton, iar drumurile sunt periculoase.

Contele străbătea încăperea în sus şi-n jos, făcându-şi griji pentru Thomas şi pentru Temia.

Nu perspectiva închisorii sau scandalul şi distrugerea bunului nume al familiei sale îl preocupa. Nu, era mult mai îngrijorat că-şi pierde atât prietenul drag, cât şi pe preaiubita lui Temia.

Nu văzuse oare destul ca să se sperie şi să fugă?

Cum ar putea vreodată să iubească un bărbat cu un temperament atât de violent? Probabil că i-ar fi foarte uşor să tragă concluzia că dacă se coborâse într-atât încât să încerce să-l omoare pe bărbatul care se presupunea că este cel mai bun prieten al lui, ar putea să lovească o femeie, nu?

„Sunt nebun şi laş“, se gândea în timp ce măsura încăperea cu paşi largi, iar doamna Hopkins îşi termina treaba. „Nu sunt bărbat.

Firea mea blestemată are grijă de asta.“

Lovi cu putere cu pumnul în poliţa de marmură a căminului.

„N-o să mi-o iert niciodată dacă moare. Niciodată!”

Se gândi când fusese ultima oară provocat la duel – în noaptea aceea la club, de francez. Cu o grimasă de amărăciune, îşi aminti cum Thomas îl salvase atunci de pericol şi îl certase pentru că-şi pierduse cumpătul – spunând că într-o bună zi asta avea să-l ducă la pierzanie.

Atunci nu se gândise că profeţia lui avea să se adeverească într-un mod atât de tragic.

— Înălţimea Voastră, a venit doctorul Soul.

Contele se întoarse şi-l văzu pe doctor intrând.

— Înălţimea Voastră, spuse scoţându-şi pălăria şi înclinându-se.

— Lasă eticheta, omule. Prietenul meu este foarte grav rănit.

Doctorul îşi puse geanta jos şi se îndreptă spre sofaua pe care

Sir Thomas zăcea sleit de puteri. Îi controlă pulsul şi trase cămaşa ruptă şi pătată de sânge ca să cerceteze rana.

— Doamna Hopkins tocmai a pansat-o.

— Şi a legat strâns bandajele, văd. Asta este bine. Totuşi, trebuie să le scot ca să examinez rana.

Contele făcu o grimasă când doctorul desfăcu pansamentele, dând la iveală gaura zdrenţuită prin care intrase glontele.

— Glontele a ieşit din corp fără să provoace vătămări, remarcă doctorul Soul, dar a pierdut mult sânge. Trebuie să-l punem imediat în pat.

— Şi o să supravieţuiască? întrebă contele, cu ochii lui negri înneguraţi.

— N-aş putea să vă spun, Înălţimea Voastră. Am mai văzut bărbaţi care au supravieţuit unor răni ca aceasta, dar următoarele douăzeci şi patru de ore vor fi cruciale. Dacă rezistă, sunt toate şansele să se refacă. Nu pot să spun cât de vătămate sunt organele şi nu putem decât să sperăm şi să ne rugăm ca glontele să nu fi trecut prin ficat.

— Nu există nicio posibilitate să ne dăm seama?

— Mă tem că nu. Nu putem să vedem în interiorul pacientului.

Nu are hemoragie pe gură, ceea ce este semn bun, dar, în afară de asta, e o chestiune de timp şi de şansă.

Contele îl privea fix pe prietenul lui.

— S-ar putea să moară? întrebă brusc.

— Este posibil. Va avea nevoie de îngrijire atentă.

— În acest caz, va avea tot ce are nevoie, iar banii nu sunt o problemă, doctore. Îi vei găsi o soră medicală?

— Voi trimite să fie adusă una de îndată. Într-un sat din apropiere este o doamnă foarte pricepută, care a fost instruită chiar de domnişoara Florence Nightingale. O voi angaja pe ea.

— Nimic nu este prea bun pentru Sir Thomas.

Doctorul se răsuci să plece, dar contele îl atinse pe braţ.

— Nimic din toate acestea nu trebuie să treacă dincolo de aceşti patru pereţi. E clar?

Om de lume şi unul care recunoştea o rană de pistol când o vedea, doctorul dădu din cap că a înţeles.

Orice s-ar fi petrecut între aceşti doi gentlemeni nu era treaba lui, iar el ştia că atunci când va veni momentul să-şi primească onorariul, contele va fi foarte generos.

— Mă voi întoarce mâine-dimineaţă, Înălţimea Voastră. Până vine sora medicală, doamna Hopkins ar trebui să aibă grijă să-i fie cald, iar dacă survine vreo schimbare, chemaţi-mă imediat.

— Mulţumesc foarte mult, doctore Soul.

După ce doctorul plecă, doamna Hopkins reapăru şi luă brandy- ul.

— Lasă-l aici! spuse răstit contele. Şi închide uşa după tine. Nu dai voie nimănui fără permisiunea mea, e clar?

— Da, Înălţimea Voastră, spuse ea cu o privire mirată.

— Şi acum, lasă-ne singuri. Dacă e nevoie de ceva, sun eu după tine. Te rog s-o aduci pe asistentă aici de îndată ce vine.

Doamnei Hopkins îi era cunoscută firea contelui. Uneori o speria.

„Ochii ăia arzători! 11 mormăi, închizând uşa. „Nu m-aş încumeta să-i provoc mânia!“

Asistenta sosi devreme a doua zi dimineaţă, şi fu rapid informată că discreţia ei era esenţială.

Contele nu plecă de lângă Sir Thomas – spre marea consternare a servitorilor.

În următoarele zile contele nici nu mâncă, nu se spălă şi nici nu se rase – nici măcar nu-şi schimbă hainele. În schimb, măsură încăperea ca un leu în cuşcă, bând mai multe sticle de brandy şi refuzând orice fel de mâncare.

„Nu vrea să mănânce sau să doarmă, şi o să se îmbolnăvească, aşa că doctorul Soul o să aibă în curând doi pacienţi pe cap!“, mormăi doamna Hopkins, luând o tavă cu mâncarea neatinsă.

Sir Thomas nu-şi recăpătase cunoştinţa şi părea că se stinge încet.

În timp ce delira striga numele Temiei, iar asta-i sfâşia inima contelui.

„Temia! Temia!“, striga Sir Thomas cu ochii închişi, plin de sudoare.

Contelui nu-i păsa nici cât negru sub unghie cum arată – tot ce- l preocupa era ca prietenul lui să se facă bine.

„Temia! Iubito! 11, agoniza contele din când în când.

Îi era îngrozitor de dor de Temia şi o iubea mai mult decât putea spune. Dragostea pentru ea îl sfâşia şi-i frângea inima – îl tortura în nopţile lungi, iar dimineaţa era tot acolo, strălucitoare şi la fel de proaspătă.

Se apropie de Sir Thomas şi văzu că deschide ochii.

Doctorul venise chiar în dimineaţa aceea şi spusese, strict confidenţial, că nu-i merge mai bine.

„E ca şi când şi-ar fi pierdut orice dorinţă de viaţă“, decretase pe un ton sumbru. „Iar toată priceperea mea de doctor este inutilă dacă pacientul nu are niciun pic de voinţă să se facă bine. Şi bărbatului acestuia nu pare să-i pese dacă moare.“

— Wentworth!

Glasul lui Sir Thomas era pierit şi răguşit.

— Ce s-a întâmplat, Babbington?

— Temia! Trebuie... să o văd!

— Este la Londra. Iar tu eşti în Northampton.

— Wentworth, ştiu că nu mai am mult de stat în lumea asta.

Dacă aş putea doar să-i mai sărut o dată chipul iubit, atunci aş putea să mor fericit. Fă-mi numai această favoare, fostul meu drag prieten, şi uităm toate animozităţile dintre noi!

Fără să vrea, contele simţi că i se pune un nod în gât. Se uită în ochii rugători ai prietenului său şi ştiu că trebuie să încerce să îndrepte răul pe care-l făcuse.

— Thomas, vrei să spui să o aduc aici?

— Te rog, prietene. Fă atâta lucru pentru mine.

Cei doi bărbaţi se uitară unul la celălalt.

Contele îi privi chipul palid şi reflectă că, oricât de mult l-ar tulbura – şi chiar şi pe Temia – nu putea să-l refuze.

— Foarte bine, îi voi scrie.

Sir Thomas se agăţă de mâneca lui.

— Mulţumesc, Richard, murmură înainte să-şi piardă din nou cunoştinţa.

*

Şi pentru Temia zilele păruseră lungi şi lipsite de speranţă.

La teatru îşi făcea pur şi simplu treaba mecanic, dar inima ei era în altă parte. Slăbise şi se trăsese la faţă, nu mai putea mânca.

Sophia era îngrozitor de îngrijorată din pricina ei şi făcea tot ce- i stătea în putinţă să o încurajeze.

— Trebuie să mănânci ceva, o atenţionă, când Temia refuză din nou mâncarea pe care i-o adusese.

— Nu pot până nu voi şti exact ce i s-a întâmplat lui Sir Thomas, răspunse, întorcând capul.

— Dacă ar fi murit, am fi auzit. Toată Londra ar vorbi despre asta. Pe aici trec destui filfizoni, cineva ar fi spus ceva.

— Este adevărat, dar să nu ştiu e ca o moarte lentă.

— Temia, trebuie să-i uiţi. Mama şi tatăl tău vor avea nevoie de tine când va fi arestat lordul Alphonse. Nu ţi-a spus ea că-ţi va scrie şi-ţi va da de veste?

— Ba da, dar asta a fost săptămâna trecută, iar lucrurile acestea nu se fac peste noapte. Chiar dacă domnul Burleigh se va duce la poliţie, va mai dura. Dacă lordul Alphonse a aflat despre acest lucru şi a plecat din ţară?

— Cum, şi să lase câştigurile de izbelişte? Din ceea ce mi-ai spus nu este un bărbat care se lasă uşor descurajat.

Chiar atunci un băiat îşi îţi capul de după uşă.

— Scuzaţi, doamnelor. Domnişoara Temia Morris?
— Eu sunt, răspunse Temia.
— Domnul Baker mi-a zis să vă dau asta.
Băiatul îi înmână o scrisoare.
Temia mai că scăpă scrisoarea când văzu blazonul. Începu să tremure şi-şi apăsă mâinile pe piept, căci inima îi bătea cu putere.
— Temia, ce s-a întâmplat? întrebă Sophia.
— A venit de la conte, şopti, răsucind scrisoarea în mână.
Blazonul... este al lui.
— Trebuie s-o deschizi!
Temia zăbovi o clipă, apoi o desfăcu.
Scoase coala fină de hârtie, citi conţinutul, apoi suspină.
— Sir Thomas doreşte să mă vadă. Oh, Sophia, moare!
— El a scris scrisoarea?
— Nu, contele a scris-o. Spune că Sir Thomas este în pragul morţii şi cere să mă vadă. Trebuie să mă duc imediat.
— Dar nu ştii dacă eşti în siguranţă să te duci acasă, strigă
Sophia. Ce te faci dacă te întâlneşti cu lordul Alphonse prin ţinut?
Ar putea să te răpească, şi atunci ce ne-am face? Nu uita că tu eşti cea care a văzut-o pe soţia lui la azilul de nebuni! Eşti un martor important.
— Ştiu acest lucru, Sophia. Dar nu pot să stau aici în timp ce
Sir Thomas este pe moarte.
— Dar nu te poţi duce singură, spuse Sophia, luându-şi haina.
Ne ducem direct la Leo Baker şi-l întrebăm dacă ne învoieşte de la teatru. Vin cu tine.
— O, Sophia, faci tu asta?

— Încearcă numai să mă opreşti!

Leo Baker nu fu de loc încântat că două dintre fetele lui voiau să-şi ia liber o vreme. Dădu înapoi numai când Sophia se rugă de el spunându-i că moare un prieten.

— Bine, dar numai câteva zile, să nu uitaţi! Vreau să fiţi înapoi pentru spectacolul de sâmbătă. Se joacă acum cu casa plină.

— Promitem! Mulţumim, domnule Baker.

Lntr-o oră, fetele se întorseseră în cămăruţa lor cu chirie, îşi făcuseră bagajele şi se suiseră într-o trăsură, în drum spre gara

Euston.

Cumpărară două bilete pentru Northampton şi se aşezară în aşteptarea trenului.

— Unde o să stăm? întrebă Sophia. Nu prea putem să apărem la uşa părinţilor tăi – eu, sora vitregă de mult pierdută, iar tu, o fugară!

— Nu m-am gândit la asta, spuse Temia visătoare. Dar trebuie să existe o pensiune sau un han, şi nu poate fi mai rău decât la doamna Timms.

Sophia râse.

— Poate contele o să ne dea voie să stăm la el.

— O, nu pot să cer aşa ceva! răspunse Temia, şocată. Nu s-ar cuveni deloc. Nu, vom întreba la gara Northampton de vreun loc decent.

Temia nu se simţise în viaţa ei atât de nervoasă ca atunci când se urcă în tren. Nici măcar când fugise la Londra cu câteva săptămâni înainte.

Şi-ar fi dorit mult să-l întâlnească pe conte în alte împrejurări şi se temea de clipa când avea să-l vadă pe Sir Thomas.

La Northampton, fetele fură destul de norocoase să întâlnească o femeie prietenoasă care le duse la un han din apropiere, potrivit pentru domnişoare, aşa spunea ea.

Hanul aranjă ca o trăsură să o ducă pe Temia la Yardley Manor şi până seara, aceasta pornise la drum.

Sophia rămase la han în aşteptarea ei, pentru că crezuse că nu era bine să se amestece.

Temia se simţea vinovată că o părăsea, dar ştia că nu avea altă alternativă. Încercă să nu mai zăbovească cu gândul la cum o să- l găsească pe Sir Thomas, aşa că se gândi acasă.

„Atât de aproape şi totuşi atât de departe!“ îşi spuse, încercând să vadă pe fereastra trăsurii peisajul din Northamptonshire cufundat în beznă.

Yardley Manor era doar la câteva mile de Bovendon Hall, şi cu siguranţă fusese o minune faptul că nu-l întâlnise pe conte până atunci.

„Bineînţeles că dacă ar fi participat la balul pe care părinţii l-au dat la întoarcerea mea de la Paris, lucrurile ar fi putut lua o altă întorsătură“, reflectă ea, în timp ce trăsura o luă pe aleea lungă care ducea la Yardley Manor.

Când opri în faţa uşii de la intrare, îl văzu pe conte grăbindu-se spre trăsură.

De-abia recunoscu personajul descompus care ieşi în întâmpinarea ei.

Avea părul vâlvoi, era nebărbierit, iar hainele îi erau mototolite şi murdare. Arăta mai degrabă ca un ţăran decât ca un conte.

— Temia!

Deschise uşa trăsurii şi nu-i lăsă timp nici măcar să coboare, ci o cuprinse în braţe şi o ţinu strâns.

— Scumpa mea Temia! Mă bucur atât de mult că te văd! strigă el, acoperindu-i faţa cu sărutări.

Barba lui o înţepa, dar ei nu-i păsa.

Când îşi lipi strâns gura de a ei, nu rezistă. Se topi în îmbrăţişarea lui şi se lăsă în voia unui lung sărut pasional.

Simţi că atinseseră amândoi paradisul într-un moment

de extaz orbitor.
— O să mă poţi ierta vreodată pentru fapta mea? şopti el, mângâindu-i faţa cu tandreţe. M-am purtat într-adevăr îngrozitor.
— Îţi pot ierta orice pentru că te iubesc, răspunse ea, privindu-l cu ochii ei albaştri plini de emoţie.
— Md iubeşti? După tot ce am făcut? icni el, nevenindu-i să creadă. Temia, te iubesc din adâncul sufletului meu, dar nu îndrăznesc să sper...
— Atunci, taci. Nu e momentul pentru reproşuri.
— Te iubesc atât de mult! exclamă el, sărutând-o din nou.
Temia tremura, strivită în braţele lui puternice. Îi simţea inima bătând lipită de a ei şi şi-ar fi dorit să rămână aşa pentru totdeauna.
— Thomas – ar trebui să mă duc la el, spuse ea şi se desprinse din îmbrăţişarea lui.
— Da, sigur.
Faţa contelui se înroşise, iar ochii lui deveniseră oceane de întuneric.
O conduse în camera în care zăcea Sir Thomas.
Infirmiera stătea lângă el şi citea la o lampă cu petrol, iar Temia îşi zise că părea foarte competentă.
— Cum se simte? întrebă contele când intrară.
— Temia? Tu eşti?
Sir Thomas se ridică de pe perne cu faţa albă şi strălucind se sudoare.
— Sunt aici, Thomas, răspunse ea blând, înainte să se întoarcă spre infirmieră şi să continue: Pot să vorbesc cu dumneavoastră?
Aceasta se ridică în picioare şi ieşi pe coridor.
— Care e starea lui? o întrebă Temia.
— E foarte gravă. Se pare că nu vrea să trăiască. Nu mănâncă.

Dacă măcar ar mânca ceva, atunci ar avea o şansă.

— În acest caz voi rămâne cu el până când mănâncă ceva, spuse

Temia hotărâtă. Probabil că sunteţi obosită. Sunt sigură că v-ar prinde bine puţină odihnă. Vă rog să mă lăsaţi cu el şi voi trimite după dumneavoastră dacă starea lui se înrăutăţeşte.

Infirmiera îi zâmbi şi plecă.

Temia deschise uşa şi se întoarse lângă pat.

— Temia, ai venit! Ştiam că o să vii.

Sir Thomas se întinse şi o prinse de mână. Părea atât de suferind încât ei îi venea să plângă.

— Richard, spune-i imediat bucătarului să ne trimită puţină supă de vacă şi apoi lasă-ne singuri, te rog.

— Temia, dar tocmai ai sosit, iar eu de-abia am avut ocazia să vorbesc cu tine.

— Lasă-ne singuri! ordonă ea cu o voce fermă. Şi îţi aduc aminte că poate ţi-ar plăcea să te aranjezi puţin.

Contele se retrase şovăitor şi destul de stânjenit.

Când se întoarse în faţa uşii, o văzu pe Temia cum îşi scoate haina şi boneta şi cum se lasă să cadă în fotoliul de lângă pat.

— Thomas... o auzi el spunând, în timp ce închidea uşa.

CAPITOLUL 10

Contele se plimba nerăbdător în sus şi-n jos prin faţa camerei.

Auzea un murmur slab de voci înăuntru, dar nu putea descifra ce anume se vorbea.

Doamna Hopkins apăru curând cu puţină supă de vacă şi fu primită în cameră.

Când ieşi, îi aruncă contelui o privire lungă şi aspră.

— Domnişoara Temia întreabă dacă v-aţi spălat şi v-aţi schimbat. Data viitoare când mă întorc, să-i spun că nu aţi făcut asta?

Faţa fină a contelui se înroşi. În clipa aceea simţea că îi este ruşine de el însuşi.

— Doamnă Hopkins, vreţi să-l puneţi pe Elliot să-mi pregătească numaidecât baia? murmură el fără să o privească în ochi.

— Îndată, Înălţimea Voastră, răspunse ea cu o privire satisfăcută pe faţă.

Nu-şi făcea griji în privinţa părerii doamnei Hopkins despre el, dar îl preocupa foarte mult ce credea Temia.

Aruncă o ultimă privire către uşa închisă şi apoi se îndepărtă.

Când mergea pe coridor spre camera lui, se văzu în marea oglindă ornată care atârna lângă scară.

Fu cuprins de oroare când îşi văzu faţa bărboasă şi hainele boţite şi murdare.

„Aşa am întâmpinat-o pe Temia?“ îşi spuse el. „Arătând de parcă aş fi dormit într-o căpiţă de fân şi apoi aş fi fost lovit de o maşină de treierat!“

Clătină din cap şi se întrebă ce se alesese de el. Ceea ce îi spusese Babbington, despre modul în care îşi pierduse busola de când murise tatăl lui, era adevărat!

„Tata nu şi-ar dori să mă port aşa“, îşi spuse în sinea lui. „Punea mare preţ pe bunele maniere şi pe creşterea aleasă. În ultima vreme n-am dat dovadă de niciuna din ele şi mă gândesc că n-am ţinut seama nici de predicile bine intenţionate ale lui Babbington!

Eu ar trebui să zac acolo cu o rană mortală de pistol şi nu el!“

Clătină încă o dată din cap şi urcă în camera lui.

Când intră, Elliot supravehea trei slujnice care aduceau vase cu apă caldă în încăperea alăturată. În colţ se afla o cadă de baie mare pe care o umpleau.

— Înălţimea Voastră, să vă scap de hainele pe care le purtaţi?

Până când este gata baia, puteţi să vă schimbaţi în halatul pe care l-am pus la încălzit lângă foc.

Se duse lângă foc, luă halatul şi apoi merse în spatele paravanului.

Nu se simţi deloc stânjenit când îşi dădu jos hainele murdare.

Se simţea de parcă s-ar fi lepădat de o piele veche şi moartă, ca un şarpe, şi că era gata să renască.

Elliot îl anunţă că baia era gata, şi contele ieşi din dosul paravanului. Se lăsă să alunece în apa caldă şi minunată şi simţi cum se relaxează.

Elliot stătea în preajma lui, gata să mânuiască un brici la comanda contelui.

Acesta îşi săpuni trupul îndurerat şi se gândi la Temia.

Ce îi spunea lui Thomas?

O să iasă din cameră cu vestea că o să se mărite cu acesta – din milă?

Se târguia cu el? „Bea supa şi o să mă mărit cu tine“?

În momentul în care îl chemă pe Elliot să vină să-l bărbierească, se simţea deja disperat.

„O iubesc atât de mult“, îşi spuse el, în timp ce briciul i se plimba rapid şi cu dexteritate pe faţă. „Nu cred că aş putea suporta s-o pierd în momentul ăsta.“

Mai târziu, în timp ce Elliot îl ajuta să se îmbrace, simţi că începe să se regăsească. Nu era genul de om care să renunţe uşor şi nu o va face nici în lupta pentru mâna Temiei.

Nu îi spusese ea că îl iubeşte?

Coborî încet scările şi cină singur.

Doamna Hopkins îl privi aprobator când trecu pe lângă el, iar el zâmbi în sinea lui când se aşeză şi aşteptă să-i fie servită cina.

— Domnişoara Morris a dat vreun semn? întrebă el, în timp ce majordomul îl servea.

— Domnişoara Morris, Înălţimea Voastră?
— Da, cea care stă cu Sir Thomas.
— Înălţimea Voastră, numele ei este domnişoara Brandon şi nu
Morris. Este singura fiică a lui Sir Arthur Brandon de la Bovendon
Hall. Caii lui sunt renumiţi pe bună dreptate în comitat ca fiind cei mai buni din Northamptonshire, dacă nu din Anglia.
— Adevărat? răspunse contele, luat complet prin surprindere.
Chiar dacă Sir Thomas amintise în treacăt că Temia îi spusese că fugise de o căsătorie aranjată, nu avusese idee că familia ei era de viţă atât de nobilă.
— Sir Arthur este la reşedinţă în acest moment?
— Aşa cred, Înălţimea Voastră. Este un gentleman din provincie şi nu are o locuinţă la Londra.
Contele se gândi profund la această informaţie în timp ce savura cotletele de miel. Nu-i spusese Thomas că tatăl ei era şantajat?
Se decise să facă investigaţii discrete de îndată ce situaţia de urgenţă din prezent se va fi rezolvat.
Faptul că Temia se hotărâse să nu-i spună acest lucru nu avea importanţă pentru el şi, cu siguranţă, nu-l făcea s-o iubească mai puţin. De fapt, el credea că asta dovedea o tărie de caracter remarcabilă, iar lui nu-i plăceau femeile prostuţe care cerşeau atenţie pentru cele mai neîntemeiate motive. Prefera de departe femeile curajoase şi hotărâte.
„Da, o să mă ocup de asta mai târziu“, se decise el.
Gândurile îi fură întrerupte de Elliot.
— Înălţimea Voastră, domnişoara Temia m-a trimis la dumneavoastră. E vorba de Sir Thomas.
— Nu cumva a...

— Nu, Înălţimea Voastră. Din contră. Vă transmite că a mâncat ceva şi vă cere să chemaţi doctorul la prima oră a dimineţii.

— Slavă cerului! Vine şi domnişoara Temia să cineze culmine?

— Nu, Înălţimea Voastră. A cerut să nu intre nimeni în încăpere în afara servitorilor care aduc lucrurile de care are nevoie. Sir

Thomas nu este încă în afara oricărui pericol.

În pofida faptului că era istovit, contele nu dormi, ci se zvârcoli, întorcându-se de pe o parte pe alta, pe jumătate adormit, pe jumătate treaz.

Tânjea să o vadă pe Temia, să-i acopere faţa cu sărutări şi să-i spună ce mult însemna pentru el.

La cinci dimineaţa se ridică din patul lui cu baldachin şi începu să se plimbe prin cameră. La şase îl sună pe Elliot să-i aducă o cafea fierbinte şi ouă fierte.

Până la şapte era spălat şi îmbrăcat.

Se hotărî să facă o plimbare călare pentru a se mai linişti, dar înainte de a se îndrepta către grajduri, se duse în aripa de vest, să vadă dacă erau semne de mişcare.

Când trecea pe lângă camera unde zăcea Sir Thomas, Temia, extenuată, aproape că se prăbuşi ieşind pe uşă.

O prinse în braţe în timp ce era gata să leşine.

— Richard!

— Temia, te simţi bine? o întrebă îngrijorat.

— Sunt... foarte obosită. Doctorul este pe drum?

— Da. Lui Babbington îi e mai rău?

— Nu, Richard. S-a trezit şi a cerut ouă şi cafea!

— Iubita mea! Biata, draga şi curajoasa mea iubită! oftă el, ţinând-o strâns lipită de el.

,

— Scuzaţi, înălţimea Voastră, doctorul Soul a sosit. Să-l aduc aici?

Majordomul stătea şi aştepta nerăbdător.

— Adu-l imediat!

— Sper să-mi confirme părerea că Thomas a depăşit faza critică, şopti Temia cu o voce răguşită de oboseală.

Doctorul Soul îl examină repede pe pacient şi le transmise veştile bune.

— Va trăi, şi totul se datorează acestei domnişoare remarcabile.

Înţeleg că a mâncat, în sfârşit, ceva.

— Da, două ceşti cu supă de vită aseară şi două ouă în această dimineaţă, spuse Temia cu mândrie.

— Iar acum, domnişoară, vă sfătuiesc să vă odihniţi şi dumneavoastră.

Temia fu dusă într-o cameră de oaspeţi şi i se aduse micul dejun. Contele dădu ordine personalului să nu fie deranjată.

Câteva ore mai târziu, tocmai când se întuneca din nou, Temia se trezi într-un pat străin.

Pentru o clipă, nu-şi aminti unde se afla, dar apoi îşi dădu seama.

„Sunt la Yardley Manor, şi Thomas se simte mai bine!“

Sună după o slujnică, ceru să i se aducă apă caldă şi atunci observă o rochie curată care atârna pe un umeraş.

— A cui este? o întrebă pe slujnică.

— Înălţimea Sa a spus să o scoatem pentru dumneavoastră, domnişoară. A fost a surorii lui.

Temia făcu baie şi apoi îşi puse rochia. I se potrivea de minune.

Îşi aranjă părul şi se gândi că înainte nu putea face asta singură, dar munca la teatru o făcuse încrezătoare în puterile ei şi independentă.

Odată aranjată, se grăbi să ajungă la Sir Thomas, curioasă să vadă ce progrese făcuse.

Dar credinciosul Elliot îi bară calea.

— Domnişoară, îmi pare rău, dar Înălţimea Sa a dat ordine stricte să nu fie deranjaţi. Mi-a spus să vă dau biletul ăsta când vă treziţi.

Temia îl deschise şi citi:

Iubita mea,

Sunt lucruri pe care eu şi Babbington trebuie să le discutăm pe îndelete, ca între bărbaţi. O să trimit după tine când totul va fi bine.

O trăsură este gata să te ducă oriunde vei dori. Trebuie doar să ştii că te iubesc foarte mult, indiferent ce s-ar întâmpla.

Al tău, Richard

„Mă îndepărtează! 11 se gândi ea. „Până la urmă, ieri o fi vorbit serios?“

Cu sufletul împovărat, îşi strânse cele câteva lucruri pe care le avea cu ea şi ieşi la trăsura care o aştepta.

Ştia că nu se putea duce acasă la Bovendon Hall, aşa că îi ceru vizitiului să o ducă la hanul unde Sophia aştepta veşti.

— Am fost atât de îngrijorată! strigă aceasta când Temia îşi făcu apariţia. N-am ştiut ce să cred când nu te-ai mai întors. I-am spus proprietarului că mai vrem camera cel puţin încă o zi... Mai rămânem?

— Nu ştiu, răspunse ea, părând buimăcită.

— Temia! Ce s-a întâmplat? Cum se simte Sir Thomas?

— Am stat cu el toată noaptea şi îşi revine.

— Şi acum?

— Contele m-a îndemnat să plec şi a spus că va veni să mă ia mai târziu.

— Nu trebuie să-ţi faci griji. Bărbaţii nu trebuie deranjaţi şi nu trebuie să ne amestecăm între ei. Te-ai mai gândit să te întorci acasă, la părinţii tăi?

— Cum aş putea? Este crucial să îmi aleg bine momentul. Ar fi un dezastru dacă aş apărea înainte ca

mama să fie anunţată de domnul Burleigh că a finalizat acţiunea împotriva lordului

Alphonse, astfel încât acesta să fie arestat. Nu, trebuie să aşteptăm aici. O să-i scriu mamei şi o să-i spun unde sunt.

Temia începu să scrie şi, după ce termină scrisoarea, Sophia o duse portarului ca să fie expediată de îndată.

— Temia, ar trebui să te bagi din nou în pat. Uite, de-abia îţi ţii ochii deschişi. O să discutăm mâine. Am noutăţi pentru tine!

— Ce noutăţi, draga mea?

— Nu, zâmbi misterioasă Sophia. Pot aştepta, dar nu e nimic pentru care să-ţi faci griji.

Temia o urmări pe Sophia care aproape că o zbughi din cameră.

„Mă întreb ce o agită oare în felul ăsta?“ îşi spuse, scoţându-şi pantofii.

Sophia se întoarse în cameră destul de târziu, dar Temia adormise de mult.

*

Dormiră amândouă buştean şi fură trezite de un chelner cu micul dejun.

Sophia se repezi nerăbdătoare la pâinea prăjită şi ouăle prăjite.

— Îmi place la nebunie, exclamă ea.

Temia râse.

— Sunt mulţumită că eşti aşa încântată. Acum spune-mi care sunt noutăţile, Sophia.

— Am cunoscut un gentleman! strigă ea cu un zâmbet radios.

La un recital de pian la hotel. Oh, Temia! Este atât de arătos şi de galant! E căpitan şi este cantonat la cazarma Weedon. M-a văzut singură şi m-a întrebat dacă nu am nevoie de un însoţitor.

— Sophia! Dar asta e de-a dreptul şocant!

— Oh, nu-ţi face griji, Temia. Este gentlemanul perfect. Am cinat cu el aseară şi îl văd diseară din nou. Aşa că, dacă rămânem aici o lună, n-aş putea fi mai fericită!

— Atunci sunt atât de încântată pentru tine, draga mea, răspunse Temia, punând mâna cu afecţiune pe umărul ei.

Fură întrerupte de o bătaie în uşă.

— Ce harnic e chelnerul ăsta – de-abia am apucat să ne terminăm micul dejun, spuse Temia, în timp ce Sophia se grăbea să deschidă.

Lady Brandon dădu buzna în cameră.

— Tu trebuie să fi Sophia, zâmbi ea. Te-am recunoscut imediat pentru că ochii tăi seamănă leit cu ai lui Arthur.

Sophia roşi şi făcu o reverenţă.

— Înălţimea Voastră! spuse ea cu capul plecat.

— Haide, haide – ce e prostia asta? Nu trebuie să te prosternezi în faţa mea!

— Mamă! Ai primit scrisoarea mea?

— Da, dragă. Şi am venit să-ţi spun că trebuie să vii acasă imediat. Ieri după-amiază am fost înştiinţaţi de domnul Burleigh că urma să sosească la Bovendon Hall în aceeaşi seară, iar apoi, ca printr-un miracol, a sosit o scrisoare de la lordul Alphonse prin care ne anunţa că vine să-şi recupereze datoria a doua zi.

— Vine la Bovendon Hall în după-amiaza asta?

— Da. Spunea în scrisoare că vine să mai ia cai, întrucât târgul pe care l-am făcut nu s-a încheiat. Domnul Burleigh este încântat de modul cum s-au potrivit lucrurile şi se întâlneşte cu şeful poliţiei. Organizează un mic comitet de primire!

— Mamă, asta este o veste minunată.

— Şi bineînţeles că avem nevoie de tine acolo. Temia, tu eşti momeala ca să-i întindem capcana!

— Dar tata… a fost de acord cu asta?

— Iubita mea, este plin de remuşcări faţă de modul în care s-a purtat cu tine. De-abia aşteaptă să te vadă.

— Şi Sophia?

— I-am povestit de existenţa ei, dar trebuie să o luăm pas cu pas. După cum îţi închipui, a fost aproape un şoc pentru el. Acum, să ne grăbim. Trăsura mea e afară, şi trebuie să ne întoarcem ime- diat acasă. Sophia, nu te superi dacă aştepţi aici, nu-i aşa?

Sophia zâmbi timidă şi îşi înclină capul. Era atât de încântată încât nu voia să-şi arate entuziasmul.

— Poate că frumosul tău căpitan te scoate la o plimbare cu trăsura, îi sugeră Temia.

— Cred că ar trebui să rămân aici în cazul în care contele vine după tine. La urma urmei, nu vrem să-l facem să creadă că ai fugit din nou, nu-i aşa?

Temia se gândi cât de deşteaptă era şi că ei nu-i trecuse prin cap această eventualitate.

— Foarte bine. Dar nu sta închisă în cameră. Sunt sigură că dacă vine să te vadă, căpitanului tău i-ar plăcea să beţi un ceai.

Sophia roşi şi chicoti.

Temia se simţi atât de fericită când văzu vechea trăsură a familiei în faţa hotelului încât aproape că îi dădură lacrimile.

— Ce face tata? întrebă Temia când porniră la drum.

— E foarte nerăbdător să te vadă, draga mea. Când i-am povestit ce am descoperit la Hanwell a fost încântat. Dar mai întâi, avem nevie de tine să-l prindem în cursă pe lordul Alphonse. După cât de mizerabil ai fost tratată, eşti de acord, nu-i aşa?

Ochii Temiei se umplură de lacrimi.

— Bineînţeles, mamă! Nu trebuie să crezi că am încetat să vă iubesc după tot ce s-a întâmplat. O să ajut cu tot ce pot.

— Oricum, cred că cel mai bine este să aşteptăm până când lordul Alphonse va ieşi complet din scenă înainte de a i-o prezenta tatălui tău pe Sophia.

— Sun de acord, mamă. Avem tot timpul să facem asta. Sophia nu se va supăra. A aşteptat atâţia ani încât câteva zile în plus nici nu mai contează!

Când ajunseră la Bovendon Hall, Temia se simţea nervoasă la gândul că o să-şi vadă din nou tatăl, după tot ce se întâmplase.

Dar nu era cazul să-şi facă griji. Cum o văzu, acesta o luă în braţe, ţinând-o strâns.

— Scumpa mea! Poţi să mă ierţi că am fost aşa de slab? întrebă el cu vocea tremurătoare de emoţie.

— Tată, nici nu trebuie să te gândeşti la asta. Avem o treabă importantă de făcut. Domnul Burleigh este deja aici?

— Acum este în bibliotecă, cu doi poliţişti care de-abia au sosit.

Când îl vei vedea, îţi va prezenta succint planul de acţiune. Trebuie să fii curajoasă, Temia.

— Nu-ţi face griji. Nu mă tem deloc de lordul Alphonse!

Când intră în bibliotecă, domnul Burleigh îi strânse mâna cu căldură. Cei doi poliţişti se ridicară repede în picioare când fură prezentaţi.

— Dânşii sunt şeful poliţiei şi sergentul Mills. Când lordul

Alphonse va sosi, vor fi ascunşi în camera de lângă bibliotecă, explică el. Vom lăsa uşa întredeschisă şi de îndată ce el se va demasca – aşa cum în mod sigur o va face – vom ieşi şi mai întâi îi vom prezenta documentul prin care îl acuzăm, iar apoi cei doi poliţişti îl vor aresta.

— Şi ducele?

— A dorit să vină, dar l-am convins că nu va fi nevoie. Între noi fie vorba, Înălţimea Sa are un temperament păcătos şi nu am încredere că s-ar fi abţinut să nu

izbucnească.

— Perfect, nu ne dorim ca un duce iute la mânie să ne discrediteze acţiunea! remarcă Lady Brandon. Bun, să sun să ne aducă ceaiul? Avem ceva de aşteptat până la ora stabilită.

Lordul Alphonse fu foarte punctual. Când ceasul din hol bătu trei şi jumătate, Ridley intră în bibliotecă şi anunţă sosirea lui.

— Toată lumea să fie pregătită, îi îndemnă Lady Brandon.

Când trecu pe lângă Temia, îi strânse mâna.

— Curaj, scumpa mea, îi şopti.

Temia îşi ocupă locul în încăperea de alături.

Planul era ca ea să intre la puţin timp după lordul Alphonse.

Domnul Burleigh îşi îţi capul de după uşă şi zâmbi.

Atunci lordul Alphonse intră ţanţoş în încăpere, ca şi când ar fi fost la el acasă. Fără să mai aştepte să fie poftit, se aşeză pe un fotoliu confortabil şi îl privi cu nerăbdare pe Sir Arthur.

— Ei bine? Caii mei sunt gata?

— Nu, nu sunt gata, răspunse calm Sir Arthur.

— Atunci nu-mi lăsaţi nici o altă alternativă, mârâi el cu un zâmbet satisfăcut de sine. Ori îmi daţi cei doi cai pe care i-am cerut, ori, când plec de aici, îi voi face o vizită prietenului meu care lucrează la Westminster Review. Sunt sigur că va fi interesat să afle că un gentleman respectat din comitat are o fiică nelegitimă cu o dansatoare de duzină!

Sir Arthur nu răspunse, ca şi gând ar fi cântărit lucrurile.

— Refuz, afirmă el ferm.

— Aşa deci, nu numai că nu onoraţi învoiala făcută, dar acum îmi refuzaţi şi ce este al meu?

— Nu sunt caii dumneavoastră. Sunt ai acestei familii!

Chiar atunci intră în încăpere şi Temia.
Expresia lordului Alphonse se schimbă dintr-una furioasă într-una amuzată.
— Măi să fie, pe cine avem aici? Mireasa fugară în persoană! De data asta, doamnă, n-o să-mi mai scapi!
Se ridică din fotoliu într-o clipă şi o apucă pe Temia de braţ.
Răsucind braţul delicat, îşi apropie faţa de a ei.
— Iar de data asta, prea sensibila mea doamnă, n-o să mai fugi!
O să mă asigur eu să fie aşa. Sir Arthur, fără să-şi dea seama, fiica dumneavoastră v-a oferit un răgaz. Bineînţeles că voi cere compen- saţii pentru refuzul dumneavoastră de a-mi da caii, dar asta n-are importanţă, mă voi întoarce după ce această femeie va deveni soţia mea.
— Dă-mi drumul, mă doare! strigă Temia în speranţa că poliţiştii nu vor mai rămâne mult în încăperea de alături.
— Şi-o să fac să te doară şi mai rău dacă încerci să scapi! Se vede că ai nevoie de o mână fermă. O să pun biciul pe tine fără să stau prea mult pe gânduri, Temia!
Pe faţa lui se lăţi un zâmbet malefic, iar Temia îl privi în ochii lui reci şi fu cuprinsă de un tremur.
Exact când era pe punctul să o târască afară din cameră, domnul Burleigh şi cei doi poliţişti dădură năvală în încăpere.
— O clipă, lord Alphonse!
Scoase declaraţia oficială din buzunar şi o flutură prin faţa lordului uimit.
— Nu sunteţi în situaţia de a vă însura din nou, când aveţi o soţie care încă trăieşte!
Lordul Alphonse părea atât de şocat încât aproape că îi dădu drumul Temiei.
— Ce e prostia asta? mârâi el strâmbându-şi buzele în

semn de dispreţ. Soţia mea e moartă – toată lumea ştie.

— Este încă în viaţă, replică domnul Burleigh, iar acest document este dovada. Domnule comisar-şef, soţia lordului

Alphonse e internată la azilul Hanwell. Arestaţi-l!

Cei doi poliţişti se repeziră şi puseră mâna pe lordul Alphonse.

Temia se smulse din strânsoarea lui şi fugi lângă tatăl ei.

— Lord Alphonse, vă arestez sub acuzaţia de tentativă de şantaj, extorcare şi bigamie în două cazuri, recită cu satisfacţie şeful poliţiei.

— E absurd! Luaţi mânile de pe mine!

Dar sergentul îi pusese deja cătuşele la încheieturile mâinilor, şi le încuia.

— Daţi-mi drumul! urlă lordul Alphonse. O să vă dau în judecată pentru arestare ilegală! Ceea ce se întâmplă în această încăpere este o chestiune privată. Sir Arthur este cel pe care ar trebui să-l arestaţi pentru că a fost de acord să mă însor cu fiica lui, iar apoi a încurajat-o să fugă! Eu sunt aici partea vătămată, şi nu el!

— Şi Înălţimea Sa, ducele de Weybridge? Negaţi că v-aţi dus la el acum două săptămâni şi aţi încercat să-l şantajaţi în acelaşi mod, iar în schimbul tăcerii dumneavoastră i-aţi cerut mâna surorii lui?

Lordul Alphonse păli.

Lăsă capul în jos, refuzând să-i privească atât pe domnul

Burleigh, cât şi pe şeful poliţiei.

— Domnul Burleigh aici de faţă este avocat, şi Înălţimea Sa i-a adus la cunoştinţă chestiunea. Acum, vă rog să veniţi cu mine.

— Ticăloaso! se stropşi lordul Alphonse la Temia, în timp ce era scos cu forţa din încăpere.

— Nu este deloc un gentleman! remarcă domnul

Burleigh, clătinând din cap. Draga mea, eşti teafără?

— Sunt teafără, mulţumesc. Dacă tot ce poate spune sunt numai cuvinte de ocară, atunci aşa cum spuneţi, nu este un gentleman.

Sir Arthur radia şi o cuprinse cu braţul.

— Mulţumită vouă, tuturor, această chestiune oribilă s-a încheiat. Cum aş putea vreodată să-ţi mulţumesc, Temia?

— Ţi-aş cere numai un singur lucru, tată. E vorba de Sophia.

Sir Arthur păru un pic tulburat, dar încuviinţă din cap.

— Ce îmi ceri?

— Este cu totul singură pe lume. Ar putea veni să locuiască aici, cu noi? Asta îţi cer, dacă şi mama va permite acest lucru.

— Două fiice! Deşi nimeni nu-l poate înlocui vreodată pe Jasper în inima mea, aş primi cu braţele deschise o altă fiică. Casa asta e mult prea pustie!

Sir Arthur se aşeză şi cugetă un moment. Nu era un om înclinat către acţiuni intempestive.

— Lăsaţi-mă mai întâi să o cunosc şi apoi mă voi decide.

— Mulţumesc, tată.

— Scuzaţi-mă, domnişoară, dar afară este un vizitiu care spune că a fost trimis de contele de Wentworth. Vă cere să mergeţi de îndată cu el.

Ridley stătea şi aştepta răspunsul ei.

— Du-te la el, scumpo, o îndemnă mama ei. Eu o să mă duc cu trăsura la hotelul vostru şi o să o aduc pe Sophia înapoi la

Bovendon Hall. Asta cu permisiunea ta, Arthur.

— Bineînţeles, aş vrea s-o cunosc, şi cu cât mai devreme, cu atât mai bine!

Temia zâmbea când Ridley îi aduse boneta şi haina, iar inima bătea să-i spargă pieptul când se urcă în trăsură.

Ce o aştepta oare la Yardley Manor?

După o oră, simţi că i se face rău când trăsura se opri.

Contele, care o aştepta în hol, o luă în braţe şi o sărută cu blândeţe.

— Hai, Temia, Thomas aşteaptă. Nu te îngrijora, se simte mult mai bine. S-a ridicat în fund pe pat şi a mâncat bine la dejun.

Temia se întreba ce se petrecuse între cei doi bărbaţi.

Îi aruncă contelui o privire nedumerită.

— Mai sunt probleme care încă îşi aşteaptă rezolvarea, murmură el în timp ce deschidea uşa camerei lui Sir Thomas.

— Temia!

Stătea în capul oaselor în pat şi când o văzu pe Temia îi spuse infirmierei să plece.

— Ce voiai să-mi spui, Thomas?

Temia se aşeză pe pat iar el îi luă uşor mâna şi o privi adânc în ochi.

— Scumpa mea Temia, ştii că te iubesc şi doresc să fi soţia mea, dar Richard mi-a spus că el este cel pe care îl iubeşti. Dacă aşa este, trebuie s-o aud din gura ta. Nu mă cruţa. Dacă îl iubeşti cu adevărat pe Richard, atunci nu pot sta în calea voastră. Te iubesc îndeajuns ca să doresc să fii fericită, iar dacă asta înseamnă să te măriţi cu el şi nu cu mine, atunci aşa să fie. Aşa că spune-mi pe cine iubeşti, Temia?

Temia era uluită.

În ciuda simţămintelor ei, ochii i se umplură de lacrimi. Ştia că sosise timpul să fie cinstită cu el.

— Thomas, pe Richard îl iubesc – nu pe tine. Îmi placi foarte mult şi sunt profund măgulită că m-ai cerut în căsătorie, dar ştii şi tu că nu pot să accept.

— Atunci du-te şi fii fericită cu el. M-am decis ca, odată însănătoşit, să plec în turul Europei. N-o să particip la nunta voastră, dar aveţi binecuvântarea

— Mea. Acum, du-te. Când ne vom vedea data viitoare, vei fi

Lady Wentworth!

— Thomas...

— Nu, nu mai spune nimic. Eşti o femeie minunată, Temia. Eşti tot atât de frumoasă pe cât eşti de curajoasă. Acum trebuie să pleci. Wentworth te aşteaptă. Nu-l ţine în tensiune, pentru că te iubeşte atât de mult.

Temia se ridică şi îl sărută pe obraz. Plângea atât de tare încât de-abia îi vedea faţa.

Îşi şterse lacrimile şi ieşi din cameră cu inima profund îndurerată.

— Niciodată un bărbat nu a renunţat la mai mult – în numele prieteniei, murmură ea în timp ce cobora scările.

Un servitor apăru şi o rugă să meargă direct în salon, unde contele stătea lângă un foc straşnic.

Când o văzu, ochii îi străluciră şi se grăbi spre ea.

— Temia!

— Oh, Richard! strigă ea în timp ce era cuprinsă de braţele lui puternice.

Îi simţea inima bătând sub haină la unison cu a ei.

El o luă în braţe şi o sărută cu tandreţe.

Se simţi copleşită de iubirea care părea să o poarte spre porţile raiului.

Se îndepărtă de el cu răsuflarea tăiată. Ochii îi erau plini de emoţie.

— Richard ne-a eliberat! Pleacă.

— Ştiu, mi-a spus. De îndată ce se face bine. Acum nu mai există nicio piedică. Dar lordul Alphonse?

— E la închisoare. N-o să ne mai facă necazuri mie şi familiei mele.

— Draga mea, eşti gata atunci să te căsătoreşti cât mai curând posibil cu mine? Spune că vrei, Temia. Te iubesc atât de mult şi nu mai pot aştepta un minut fără să fim

împreună pe veci. Soţ şi soţie!

Când văzu iubirea din ochii lui negri care o învăluiau cu strălucirea lor, Temia crezu că a atins paradisul. În aşteptarea răspunsului, el îi mângâie faţa.

— Da, şopti ea. Vreau.

El o sărută din nou.

Şi timpul încremeni.

Temia era în al nouălea cer şi era sigură că Jasper privea în jos la ea şi zâmbea.

Ceea ce îi spusese prin intermediul doamnei Sebright se adeverise, chiar dacă ea nu crezuse.

Cuibărindu-se la pieptul puternic al contelui, simţi că deja se contopeau.

Dragostea lor era atât de puternică.

Aproape că putea să întindă mâna şi să o atingă.

Vibra între ei şi îi lega unul de altul.

— Nu credeam că vom putea fi vreodată împreună, oftă ea.

Simţeam că iubirea noastră era blestemată.

— Iar eu nu ştiam dacă puteam suporta să te văd măritându-te cu cel mai bun prieten al meu.

Ea îi puse degetele pe buze ca pentru a-l face să tacă.

— Taci! îi şopti ea, fără reproşuri. Dragostea noastră a ieşit învingătoare, iar Thomas se va îndrăgosti din nou.

— El spune că nu, dar eu ştiu că în lumea largă există cineva şi pentru el. Cineva aproape la fel de minunat ca tine!

Temia zâmbi în timp ce el o săruta uşor pe gât.

— N-am visat niciodată că aş putea fi atât de fericită! Şi acum că s-a întâmplat, n-aş vrea să se sfârşească niciodată.

Contele se trase înapoi şi o privi.

Expresia feţei lui era serioasă şi, totuşi, scrutătoare.

— Nu se va sfârşi niciodată, iubita mea, spuse el, cu o

voce plină de emoţie şi o sărută pe umăr în timp ce vorbea. Dumnezeu ne-a binecuvântat cu cel mai mare dar. Are de unde. O iubire ca a noastră va dura veşnic.

— Da, suspină ea, în timp ce buzele lui le acopereau din nou pe ale ei. Veşnic!

Giannijollys